

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ပိစဉ့်သော

ဗိဇ္ဇာရဲများနားခိုရာလိပ်ပြာလျှန်း

အပါဒာဝင်

အကျဉ်းထောင်ဆရာတော်ရသေ့ဝတ္ထုတိုများ

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပဟိုဧ

ငေယျပင်းသျှင်

စိုးငေ

တင်ပိုး(၂၃၀၆၃)

၀၇/၁၁/၇၇

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၅၃၀၈၁၁
 အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၅၄၁၀၁၁

စီစဉ်သူ

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၁၂၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
 အုပ်ရေ ၅၀၀
 မျက်နှာဖုံး ၂၂၀ မင်းဟန်
 ကွန်ပျူတာစာစီ Maw Maw
 အတွင်းဖလင် Quality

ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆံနေမှူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၈၈၂၄၇)
 အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း၊
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြို့)(၀၄၂၀၅)
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

၈၀၈ . ၈၃

ကလောင်စုံ

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့် သူရိန်ထွန်းစီစဉ်သော ဝိညာဉ်များနားခိုရာ
 လိပ်ပြာကျွန်းအပါအဝင် အကျဉ်းထောင် သုတရသဝတ္ထုတိုများ /
 ကလောင်စုံ - ရန်ကုန်၊

သူရိန်စာပေ ၂၀၁၂။

၂၀၂- ၈ ၁၂ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့် သူရိန်ထွန်းစီစဉ်သော ဝိညာဉ်များနားခိုရာ
 လိပ်ပြာကျွန်းအပါအဝင် အကျဉ်းထောင် သုတရသဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

စဉ်

ဝတ္ထုအမည်

စာမျက်နှာ

- ၁။ ဝိညာဉ်များနားခိုရာ လိပ်ပြာကျွန်း
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း ၃
- ၂။ ဝိဇ္ဇာမြို့ဒဏ္ဍာရီ
လေယျမင်းသျှင် ၃၀
- ၃။ တစ်ကျွန်းပြန် သိုက်စံ
စိုးလေ ၁၀၆
- ၄။ လက်ခွဲဟယာ
တဟိုဏေ ၁၆၄
- ၅။ အကြွေး
တင်မိုး (၂၀၁၃) ၂၂၂

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
- အချစ်အခြာအာတာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးမရှိရ။ အဆိုပြုဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးတို့အတွက်ထက်ဖျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှု နိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်းဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ချစွာ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

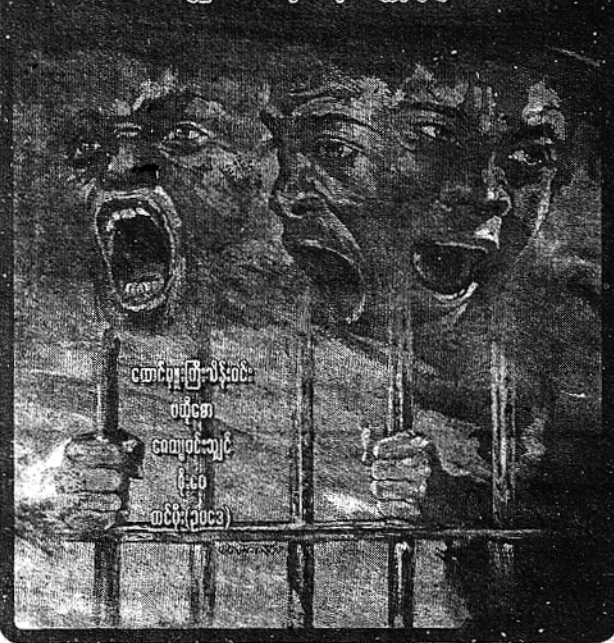
လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- အမျိုးသမီး၊ ဓာတ်ပုံတို့ မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ဖော်ထုတ်ယူကာ အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သောမျိုးစုံစိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စောင်မူကြမ်းပီပီဒီဒီနှင့်ပီပီဒီဒီ

ပြည်သူ့ရေးရာနှင့်အခြားအကြောင်းအရာများ
အကျဉ်းချုပ်အကျဉ်းချုပ်အကျဉ်းချုပ်

အမည်	- ဦးသိန်းဝင်း
မိဘအမည်	- ဦးစံကြိုင် ၊ ဒေါ်မြခင်
အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်အမှတ်	- ၁၂ / အစန (နိုင်) ၀၂၃၉၆၅
မွေးသက္ကရာဇ်	- ၂၀-၁၀-၁၉၄၉
ပညာအရည်အချင်း	- B.A (History), Diploma in Japanese
နေရပ်လိပ်စာ	- ၁၂၃၊ အသောကလမ်း၊ (၁၃)ရပ်ကွက်၊
အုတ်ကျင်း၊ လှိုင်မြို့နယ်။

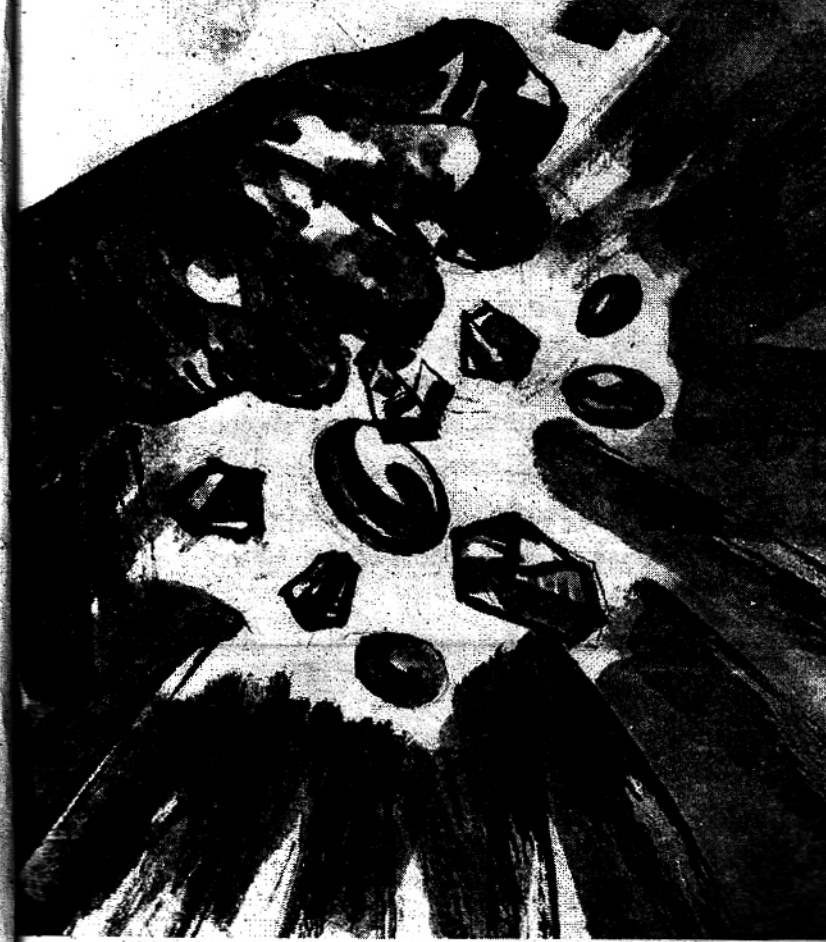
၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင်၊ သမိုင်းအဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် (I.F.L) မှ ဂျပန်ဘာသာ ဒီပလိုမာရရှိသည်။ ၁၉၇၅ ဒီဇင်ဘာလတွင် အကျဉ်းဦးစီးဌာန၌ ထောင်မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ အင်းစိန်ထောင်နှင့် ရန်ကုန်-မန္တလေး အပြန်လမ်းစီမံကိန်း (ပဲခူးရိုးမ)၊ တနင်္သာရီ ဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေးစခန်းများ၊ ဆွမ်ပရာဘွမ်စခန်းများနှင့် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး လှည့်လည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။

၂-၄ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ထောင်မှူးကြီးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံရပြီး ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ဆွမ်ပရာဘွမ်စခန်းမှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ရာထူးမှနုတ်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အကျဉ်းဌာနမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ရွှေပုံစံ ဆောက်လုပ်ရေးနှင့် အထွေထွေရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီတွင် မန်နေဂျာ အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ IATM သင်္ဘောဆေးကုမ္ပဏီတွင် လက်ထောက် မန်နေဂျာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ မြတ်သန္တာ ရေပေါ်စားသောက်ဆိုင် သင်္ဘောတွင် မန်နေဂျာအဖြစ်လည်းကောင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါ သည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် 'ရက္ခစိုးခြေရာ' ဝတ္ထုတို ကလေးဖြင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားပြီး စာပေ လောကသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ လုံးချင်း (၁၂)အုပ်နှင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် (၃)အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်သည်အပြင် သူရဇ္ဇ မဂ္ဂဇင်း၊ သိဒ္ဓိမိုးမဂ္ဂဇင်း၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း၊ ဂန္တီရလောကမဂ္ဂဇင်း၊ နှလုံးသိန်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂန္တီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် လစဉ်ရေးသားပြီး စိတ်ကူးသစ်စာပေမှ ထုတ်ဝေသူဦးတင်ထွန်း၏ စာအုပ်တိုက်ထုတ် စုပေါင်း ဝတ္ထုတိုများ စာစဉ်လည်း လစဉ်ရေးသားထုတ်ဝေလျက် ရှိပါသည်။

ထောင်မှူးကြီး
သိန်းဝင်း
ရာထူးမှ
နုတ်ထွက်ခဲ့
ပြီးနောက်

လက်တွေ့လည်း ကွင်းဆင်းပြီး (၇) မိုင် ပျားဂေဟာပတ်
ဝန်းကျင် စိုက်ခင်းများ၊ ဝါယာလက်အနီးရှိ စိုက်ကွင်းများ၊ (၉) မိုင်
ထောက်လှမ်းရေးတပ် စိုက်ခင်းများသို့လည်း လှည့်ပတ်ပြီး လက်တွေ့
လေ့လာစိုက်ပျိုးရသည်။

လေးလခွဲသင်တန်းပြီးတော့ ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်သို့
ပြန်၍ အလုပ်ဝင်ရသည်။ ထိုအချိန်က အင်းစိန်ထောင်အတွင်း၌ ကြက်၊
ဝက်နှင့် ငှက်များ အကြီးအကျယ် မွေးမြူနေချိန်ဖြစ်သည်။ ပထမ အလုပ်
ဘက်ဝင်းထဲ၌သာ ကြက်နှင့်ဝက်များကို မွေးမြူခဲ့ရာမှ ကျွန်တော် ထောင်
ပြန်ရောက်ချိန်တွင် အိပ်ဆောင်အမှတ်(၃) အပြင် အိပ်ဆောင်အမှတ်(၄)
ကိုလည်း ငှက်မွေးမြူရေးအဆောင် လုပ်ထားပါသည်။

အောက်ထပ်၌ ငှက်မွေးမြူစက်များနှင့် ငှက်ကောင်ပေါက်ကလေး
များ အပူပေး မွေးမြူခန်း၊ အပေါ်ထပ်တွင် သံဆန်ခါလှောင်အိမ်များ
နှင့် ဥငှက်ကြီးများ မွေးမြူခန်းဖြစ်သည်။ ငှက်ကောင်တစ်သိန်းနီးနီးရှိ၍
တစ်နေ့ ငှက်ထွက်နှုန်းမှာ ငါးသောင်းခန့်ရှိသည်။ ပျားဂေဟာသို့တစ်လုံး
(၂၀) ပြားနှုန်းဖြင့် သွင်းရပြီး ပျားဂေဟာက နေ့စဉ် ပုံမှန်ယူနိုင်သဖြင့်
အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား ကျွေးရသည့်အပြင် ပြင်ပသို့လည်း ရောင်းချရ
သေးသည်။

ကျွန်တော်တို့မွေးမြူရေးဌာနတွင် မွေးမြူရေးတာဝန်ခံက ရွှေ
သူဌေးစိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးစခန်းမှ ပြောင်းလာသော ထောင်မှူးကြီးဦးငြိမ်း
အောင်။ သူက အသက်ကြီး၍ ပျားဂေဟာကေအိသင်တန်းဆင်းမဟုတ်
သော်လည်း လက်တွေ့သမားဖြစ်သည်။ ရွှေသူဌေးစိုက်ပျိုးရေးစခန်း
စဖွင့်လာစဉ်ပင် အကည်ဦးစီးဌာနညွှန်ချုပ်ကြီး ဦးဘခင်က အားကိုးခဲ့
ရသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မွေးမြူရေးကို အလွန်ကျွမ်း

| ၁ |

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ခန့် ပျားဂေဟာခေတ်စားစဉ်က ကျွန်တော်တို့
ထောင်အရာရှိနှင့် ဘွဲ့ရဝန်ထမ်းများ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ပျားဂေဟာ
ကေအိသင်တန်းများသို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ သင်တန်းမှာ ပင်ပန်း
သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အလွန်ပျော်ပါသည်။ စာတွေ၊ လက်တွေ့၊
စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မွေးမြူရေးသင်တန်းများသာ ဖြစ်သည်။ ဌာနပေါင်းစုံ
လည်းပါဝင်သည်။

ရာသီစုံသီးနှံစိုက်ပျိုးရေးအပြင် ပျားမွေးမြူရေးကို အဓိကထား
ပြီး ကုန်းသတ္တဝါ ကြက်၊ ဝက်၊ ငှက်၊ သိုး၊ ဆိတ်၊ ကျွဲ၊ ခွားများ
အကြောင်းနှင့် ရေသတ္တဝါ ငါး၊ ဟင်း၊ မိကျောင်း၊ လိပ်၊ ပုစွန်တို့အကြောင်း
ကိုလည်း သင်ယူရသည်။

ဝိသုဒ္ဓိ

ကျွန်တော်ထောင်ပြန်ရောက်တော့ ဝက်၊ ကြက်၊ ငှက်၊ လုပ်ငန်းများကို အတုန့်ကိုင်ရသည်။ မနိုင်မနင်းဖြစ်လာ၍ ထောင်ပိုင်ကြီးမစွတာ ဓလွန်ကာ ကြက်လုပ်ငန်းကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ငှက်မွေးမြူရေးနှင့် နိုင်ငံခြားဝက်မျိုးမွေးမြူရေးကို နှစ်ပိုင်းခွဲလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က ဝက်မွေးမြူရေး နောက်ရောက်လာသော ထောင်မှူးကြီးဦးဘုန်းမော်က ငှက်မွေးမြူရေးတာဝန်ခံ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ငှက်များမှာ ထောင်အတွင်း အမှတ် (၃) နှင့် အမှတ် (၄) အိပ်ဆောင်များ၌သာ မွေးမြူထားသော်လည်း နိုင်ငံခြားဝက်မျိုးများကိုတော့ ထောင်ကြီးအနောက်ဘက် အလုပ်ဘက်ဌာနဝင်းအနံ့နှင့် ထောင်ပတ်လည်အပြင် ဝက်ခြံများဆောက်လုပ်၍ မွေးမြူထားရာ နေ့စဉ် စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ထောင်အတွင်းအပြင် ခြံများအား ပတ်ရတော့သည်။

နေ့လယ်ချိန်တွင်တော့ ထောင်အတွင်း အိပ်ဆောင်အမှတ် (၃)၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော ဆရာငြိမ်းအောင်တို့ရုံးတိုင်သည့် အိပ်ဆောင်အမှတ် (၃)၊ အပေါ်(၁) ခန်းရုံးခန်း၌ ဆုံကြပြီး ငှက်၊ ဝက်မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြရသည်။

ငှက်အတွက်က လည်လိမ်မျက်စဉ်းဆေးနှင့် အားဆေးများသာ လိုအပ်သော်လည်း ဝက်အတွက် အားဆေးများအပြင် ကာကွယ်ဆေးနှင့် ကုသဆေးက ရာသီအလိုက် အမြဲတမ်းလို အပ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပြင်ပ (ရန်ကုန်မြို့တွင်း) ထွက်၍ ဆေးဝါးများလည်း ဝယ်ရသေးသည်။

ဦးဘုန်းမော်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ထောင်မှူးသင်တန်းအပတ်စဉ်တူသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သော်လည်း သူကအရင် ထောင်မှူးကြီးဖြစ်သွား

သုရိန်စာပေ

သဖြင့် ဟိတ်ဟန်အလွန်များသူဖြစ်သည်။ အပတ်စဉ်တူ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့စရိုက်ကို မကြိုက်၍ ကျွန်တော် သူနှင့် ခပ်ကင်းကင်းပင် နေသည်။ သူက ငှက်တာဝန်ခံ၊ ကျွန်တော်က ဝက်မွေးမြူရေးတာဝန်ခံ ဖြစ်၍ လုပ်ငန်းချင်းကမဆက်မိ၍ တော်သေးသည်။ သို့သော် မွေးမြူရေးရုံးတွင်တော့ နေ့လယ်နေခင်း၌ အမြဲတမ်း ဆုံတွေ့နေရသည်။

“ဟာ ... ဒီရဲဘက်က မွေးမြူရေးအဆောင်ထဲကို ဒီနပ်စီးပြီး ဝင်တယ်လေ”

“သူက အလုပ်ဘက်ဌာနမှူး ဦးလှတိုးရုံးခန်းက ရဲဘက်စာရေးကြီးပါ။ ကျွန်တော့်ဆီ လာလည်တာပါ။ ကျွန်တော် မနေ့ကတည်းက ဖိတ်ထားလို့ပါ။ ဧည့်သည်ပဲဗျ မသိလို့ဒီနပ်စီးမိတာ အပြစ်ထား။ အဆောင်ဝမှာလည်း နင်းဖို့တုံး (PAD) ကြီးချထားတာပဲ။ အဲ့ဒါမနင်းဘဲ အဆောင်အတွင်း ဝင်လို့မရပါဘူး။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမို့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ နောက်ပြီး ဦးလှတိုးသိသွားရင်လည်း အချင်းချင်းတွေ မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ဦးလှတိုးရော အချင်းချင်းတွေဘာတွေရော ကျုပ်က ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ စည်းကမ်းက စည်းကမ်းပဲ။ ခင်ဗျားအသာနေပါ”

“အဲ့ဒါဆိုခွင့်လည်း ရတယ်လေ။ ကျွန်တော် ဦးလှတိုးကို အကြောင်းကြားမယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကိုလည်း အစီရင်ခံလိုက်မယ်”

“ကိုသိန်းဝင်း ... ခင်ဗျားကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။ ကျုပ်က စည်းကမ်းနည်းလမ်းနဲ့ အရေးယူတာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ရပါတယ် ကိုဘုန်းမော်၊ ခင်ဗျားဆက်လုပ်ပါ။ သူငယ်ချင်းချင်းတောင်းပန်တာတောင် မရရင်လည်း ခင်ဗျားသဘောပါ”

ထိုစဉ် အဆောင်အတွင်းမှ မွေးမြူရေးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီး ဦးငြိမ်းအောင်ထွက်လာပြီး ...

“ဦးဘုန်းမော် ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီ ကိုခင်မောင်သန်းဆိုတဲ့ ရဲဘက်ကြီးက သမိုင်းချည်မျှင်နဲ့ အထည်စက်ရုံက ငွေစာရင်းအရာရှိ ပုဒ်မ (၆/၁) နဲ့ ထောင်(၅) နှစ်ကျတာ၊ မန္တလေးထောင်အုပ်စု ညွှန်ကြားရေးမှူးရဲယောက်ဖ။ ထောင်ပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင် အလုပ်ဘက်ဌာနမှူး ဦးလှ

[၂]

တစ်နေ့ နေ့လယ် ကျွန်တော် နေ့လယ်စာစားပြီး ထောင်တွင်း မွေးမြူရေးရုံးခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ဆောင်အမှတ် (၄)အဝဌ်ပင် အကျဉ်းသားများ စုရုံးနေကြသဖြင့် ကျွန်တော်ဝင်ကြည့်တော့ သားသားနားနား လူကြီးတစ်ယောက်ကို ထောင်မှူးကြီးဦးဘုန်းမော်က ခြေချင်း ခတ်ရန် ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်မြင်ဖူးသည်။ အလုပ်ကြီးဘက်ဌာနမှူး ကျွန်တော်တို့ အပတ်စဉ် (၆) ထောင်မှူးသင်တန်း ထောင်မှူးကြီးဦးလှတိုးရုံးခန်းမှ ငွေစာရင်းကိုင်သော ရဲဘက်စာရေးကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မနေသာတော့ ...

“ကိုဘုန်းမော် ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

တိုးကို အပ်ထားတာ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဗျာ”

ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ညွှန်မှူးအသံကြားမှ ဦးဘုန်းမော်ငြိမ်သွားပြီး အဆောင်အပေါ်ထပ်သို့ ဖိနပ်စီး၍ တက်သွားတော့သည်။ ဦးငြိမ်းအောင်လည်း လိုက်တက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကိုခင်မောင်သန်းအားခေါ်ပြီး အောက်ထပ် ဖောက်စက်ခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်ကြရင်း ခေနေွေးကြမ်းသောက်ရင်း မေးမြန်းရတော့သည်။

“ကိုခင်မောင်သန်း ...လာလည်တာလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးလှတိုးက ငုံးဥစားချင်တယ်ပြောလို့ ငုံးဥတောင်းရင်း လာလည်တာပါ။ ဟောဒီမှာ ဆရာ ဦးလှတိုးရဲ့စာပါပါတယ်။ ဆရာကြီးဦးငြိမ်းအောင်ဆီကို ရေးထားတာပါ”

“ပေး ..ပေး ... ကျွန်တော် ဆရာဦးငြိမ်းအောင်ကို ပေးလိုက်ပါမယ်။ ငုံးဥလည်း ယူသွားပေါ့။ နောက်ဆို ကျွန်တော်တို့မှ လာခဲ့ပါ။ ထောင်မှူးကြီးဦးဘုန်းမော်က ဟိတ်နဲ့ဟန်နဲ့စည်းကမ်း အလွန်ကြီးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း ထုံးခွက်နင်းပြီးမှ ရှေ့ကဝင်သွားတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေလို ဖိနပ်စီးပြီး ဝင်မိတာပါ။ အဲဒါ ဆရာ ဦးဘုန်းမော်က အပြင်က စက်ဘီးစီးဝင်လာရင်း ကျွန်တော့်အနားရောက်တော့မှ စက်ဘီးကို တွန်းလွှတ်လိုက်တာ။ ကျွန်တော်ကလည်း စက်ဘီးမစီးတတ်တော့ ကြောက်တာနဲ့ ရှောင်လိုက်မိတာ စက်ဘီးလဲသွားတယ်။ အဲဒါကို သူက စိတ်ဆိုးနေတာ ”

ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့အနားတွင် ရပ်နေသော မွေးမြူရေးရဲဘက်ဘုတ်ကိုင်ချင်းလူမျိုး ဦးဆွန်စာကျင်က ...

“ဆရာ ... ဆရာကြီးဦးဘုန်းမော်က ဒီလိုပဲ အပြင်ကပြန်လာရင် စက်ဘီးပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ ကြုံရာရဲဘက်ဆီကို တွန်းလွှတ်လိုက်တာ။ အဲဒါ ရဲဘက်က ဆီးဖမ်းဒေါက်ထောက်ပြီး တိုက်ချွတ်ပေးမှ ကျေနပ်တာ။ ဦးခင်မောင်သန်းက ဧည့်သည်ရဲဘက်ဆိုတော့ ဘယ်သိမလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမွေးမြူရေးအဆောင်က ရဲဘက်အားလုံးကို ပြောထားလို့ သိနေကြပါတယ်”

“ဪ ... တော်တော် ဗျူရီကရက်ဆန်တဲ့ သူပဲနော်။ ကဲ ဦးဆွန်စာကျင် ဒီက ကိုခင်မောင်သန်းက အလုပ်ဘက်ဌာနမှူး ဦးလှတိုးရဲ့ရုံးက ရဲဘက်စာရေးကြီး။ ငုံးဥလာတောင်းတာ။ ဦးလှတိုးစာလည်း ပါလာတယ်။ ငုံးဥအလုံး (၂၀) လောက် ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် သွားယူပေးလိုက်ပါမယ်”

“ကဲ ... ကိုခင်မောင်သန်းလည်း နောက်ဆို နေ့လယ်နေခင်းလည်း လာလည်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ရှိနေမှာပါ။ စကားပြောရင်း ခေနေွေးကြမ်း သောက်ရင်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ဒီနေ့ကိစ္စအတွက် ဆရာ့ကို အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာ မကယ်ရင်တော့ ကျွန်တော် သံခြေချင်း အခတ်ခံရပြီး ပြစ်ဒဏ်တိုက်ထဲ ညောင်းရတော့မှာ”

“မပူပါနဲ့ ကိုခင်မောင်သန်းရယ်။ ဦးဘုန်းမော်က ခင်ဗျားကို ပညာပေးပြီး ခြောက်လှန့်တာပါ။ သူသာတကယ် ပြစ်ဒဏ်တိုက်ထဲပို့ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့သိတာနဲ့ လိုက်ထုတ်မှာပါ”

ထိုစဉ် ဦးဆွန်စာကျင်က ငုံးဥများယူလာပေးသဖြင့် ကျွန်တော်ကတစ်ဆင့် ကိုခင်မောင်သန်းကို ပေးလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာ။ ဆရာလည်း အလုပ်ဘက်မှာ လိုတာလေးတွေရှိရင် လာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုခင်မောင်သန်း။ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်”

ထိုနေ့ကစ၍ ကိုခင်မောင်သန်းနှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးခင်မင်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်ဘက်ရှိ အတွင်းဝန်ကြီးများသို့ နေ့စဉ်ရောက်သဖြင့် ကိုခင်မောင်သန်းတာဝန်ကျသော အလုပ်ဘက်ဌာနမှူးရုံးခန်းသို့ ဝင်ဖြစ်သည်။

ဌာနမှူးဦးလှတိုးကလည်း သူ့တပည့်အားကယ်တင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အလုပ်ဘက်ဌာနမှူးရုံးခန်းသို့ဝင်တိုင်း ကော်ဖီတိုက်သည်။ မုန့်ကျွေးသည်။ အားလပ်ချိန်ရလျှင် ကျွန်တော်တို့(၃) ဦး အင်္ဂလိပ်စကားလုံးစီသော (SCRABBLE) နည်းဖြင့် ကစားကြသေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နေ့လယ်စာထမင်းစားချိန် ကျော်သွားသဖြင့် ကိုခင်မောင်သန်းကပင် အသီးအရွက်ဟင်းများကို ပြေးကြော်၍ ထမင်းကျွေးတတ်သေးသည်။ ပြောရလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုခင်မောင်သန်းတို့ ညီအစ်ကိုအရင်းအခြားများလို ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီး စာရင်းအင်းဘာသာရပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာကို ကျွမ်းကျင်ပါသည်။

ကိုခင်မောင်သန်းပုံသဏ္ဌာန်မှာ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်တန်တန်၊ ခပ်တောင့်တောင့်ဖြင့် လူဖြောင့်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ စိတ်ကောင်းလည်း ရှိသည်။ သို့သော် သူ့နဖူးပြင်ပေါ်၌ သေရာပါ အနာရွတ်ကြီးက ရှိနေသဖြင့် လူမိုက်ကြီးတစ်ဦးနယ် ရုပ်ကိုမျက်နေသည်။

အနီးရဝန်ထမ်း အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၍ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ (၆/၁) ဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ်ကျသော်လည်း ထောင်တွင်း၌ သူ့ကို ဓားခုတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျသော လူသတ်သမားကြီး ဟု ထင်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော် ကိုခင်မောင်သန်းကို မေးဖြစ်တော့သည်။

“ကိုခင်မောင်သန်း ... ခင်ဗျားနဖူးက ဒဏ်ရာကြီးက ဘာဖြစ်တာလဲဗျ။ ရန်ဖြစ်ပြီး ဓားခုတ်ခံရတာလား”

၁၄ နှင့် ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က စားဆိုလို့ အသီးအရွက် လှီးဆွဲစားလောက်ပဲ ကိုင်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရင် လူတိုင်းက ဆရာလိုပဲ ထင်ကြပါတယ်။ ဒီလိုပါ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် လူပျိုပေါက် အရွယ်က နဖူးမှာ ဝက်ခြံကြီးပေါက်ဖူးတယ်။

အဲဒါ ညဘက်စားဆေးအုံလိုက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မနက် ရောက်တော့ စားဆေးကပြင်းလွန်းလို့ ဦးနှောက်ခွံအထိ စားသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဆေးရုံတက်ပြီး ချုပ်လိုက်ရတာနဲ့ ဒီပုံအတိုင်း သေရာပါ အနာရွတ်ကြီးနဲ့ လူနိုက်ပုံပေါက်သွားတာပါ”

“ခင်ဗျားမှာ အိမ်ထောင်ရောရှိသလား”

“မရှိသေးပါဘူး ဆရာရယ်။ ဒီဒဏ်ရာကြီးနဲ့ မိန်းကလေး တွေကလည်း လန့်ကြတယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား လွတ်ခါနီးပြီဆို၊ အပြင်မှာ ဘာလုပ်စားမလဲ”

“အစိုးရဌာနက ထောင်ကျတော့ အစိုးရအလုပ်တော့ လုပ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့ ဆရာရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ အပြင်ပြန်ရောက်ရင် ကျွန်ုပ်ဆရာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူး ပါတယ်ဆရာ”

“ရန်ကုန်မှာပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ နယ်မှာပါ။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်တိုင်း ကွင်းခြံကုန်းမြို့မွေးတာပါ။ ထောင်ကလွတ်ရင်လည်း အဲဒီမြို့မှာပဲ အခြေ ချမှာပါ”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ကျောင်းဆရာအလုပ်ဆိုတာ အလွန် မွန်မြတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ငယ်စဉ်တုန်းက လုပ်အားပေးကျောင်း ဆရာနဲ့ အသုံးလုံးကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယူနီဖောင်း

ဝတ်ပြီး တောထဲတောင်ထဲမှာ သေနတ်နဲ့ တောလည်ချင်တဲ့ဝါသနာ ကပါတော့ စစ်တပ်ထဲမရောက်ပေမဲ့ တောထဲတောင်ထဲမှာ နှစ်ရှည်လ များနေရတဲ့ အကျဉ်းဦးစီးဌာနကိုတော့ ရောက်လာရတာပဲ။ ကျွန်တော် လည်း မကြာခင် ကော့သောင်းဆီအုန်းစခန်းတွေဘက် ပြောင်းရတော့ မယ်။ ခင်ဗျားလည်း လွတ်တော့မယ်ဆိုတော့ အပြင်မှာပြန်ဆိုကြရ အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နဲ့ အင်းစိန်က မဝေးပါ ဘူး။ ကျွန်တော်အရင်လွတ်ရင်လည်း ဆရာအိမ်ကို လာလည်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်က ကွမ်းခြံကုန်းမြို့၊ မြို့မရပ်ကွက်မှာနေတာပါ။ မွေးရာ ဇာတိမြို့ဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဘယ်သူ မေးမေးရပါတယ်။ ဆရာ လည်းအားချိန်ရရင် လာလည်ပါဦး။ ဆရာကို ကျွေးမွေးပြုစုရင်း ကျေးဇူး ဆပ်ချင်လို့ပါ”

“ကျေးဇူးစကားကြီးကို ထားပါဗျာ။ ခင်ဗျား အပြင်ရောက် ရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ငယ်ပေါင်းတွေလို ခင်ခင် မင်မင် ဆက်ဆံနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အမြဲတမ်း သတိရနေ မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ကိုခင်မောင်သန်းမှာ ငုံးဆောင်သို့ မကြာခဏ လာလည်တတ် သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်သာမက စစ်သားလူထွက် ဘုတ်ကိုင်ကြီး ဦးဆွန် ဇာကျင်နှင့်လည်း အဖွဲ့ကျပြီး ခင်မင်သွားသည်။ ဦးဆွန်ဇာကျင်မှာ လည်း ချင်းတိုင်းရင်းသားဖြစ်သည်နှင့်အညီ အလွန်ရိုးဖြောင့်သူတစ်ဦး လည်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဆရာ ချွန်တော်လည်း တစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ လွတ်တော့မှာပါ။ ချွန်တော်လွတ်ရင် ဆရာတို့နဲ့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်စရာရှိပါတယ်။ ချမ်းသာကြီးပွားမယ့် အလုပ်ပါ။ ဒါကြောင့် ကိုခင်မောင်သန်းကို ချွန်တော်နဲ့ အဆက်အသွယ်မပြတ်စေရအောင် တစ်လတစ်ကြိမ် လာတွေ့ခိုင်းရတာပါ။ ချွန်တော် ဆရာကိုလည်း ယုံတယ်၊ ကိုခင်မောင်သန်းကိုလည်း စိတ်တွေ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာလွတ်လပ်နေရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျွန်တော် လွတ်လပ်နေရင်ဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲ ဦးဆွန်ဇာကျင်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါဦး”

“ဆရာ ဒီအလုပ်ကထွက်ပြီး လွတ်လပ်နေတဲ့အချိန်ကို ပြောတာပါ”

“ဦးဆွန်ဇာကျင်ရယ် ... အခုပဲ ကျွန်တော် ကော့သောင်းက ပြန်လာပြီး ထောင်းပျိုးကြီးရာထူးတိုးသွားပြီ။ ဘယ်လိုလုပ် အလုပ်ထွက် ဖြစ်ပါတော့မလဲ”

“မဟုတ်ဆရာ။ ချွန်တော်တို့ချင်းရိုးရာ ကြက်ရိုးဗေဒင် ချွန်တော်မေးပြီးပြီ။ ဆရာဒီအလုပ်က အမှန်ပဲထွက်ရတော့မယ်။ တစ်နှစ်လောက်အတွင်းပဲ။ ချွန်တော်နဲ့ မရှေးမနှောင်းပဲ။ ဒါကြောင့် ချွန်တော် ဆရာနဲ့ ကိုခင်မောင်သန်းကို ရွေးထားတာ”

“လုပ်စမ်းပါဦး ဦးဆွန်ဇာကျင်ရယ်၊ ကျွန်တော်က အလုပ် ပြုတ်ပြီး ထွက်ရမှာလား။ ဘာအကြောင်းနဲ့ အလုပ်ထွက်ရမှာလဲ”

“အလုပ်မပြုတ်ပါဘူး။ ချွန်တော်ကိုယ်စောင့် ‘မဒိုင်’ နတ် အိပ်မက်ပေးတာကတော့ မကြာခင် ဆရာတောထဲကို ပြန်သွားရမယ်။ အဝေးကြီးသွားရမှာ။ အိပ်ကလည်း လိုက်လို့မရဘူး။

ကျွန်တော် ကော့သောင်းဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေးစခန်းသို့ သွားရောက်ပြီး (၂) နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ပြန်လာပြီး အင်းစိန်ထောင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်တော့ ဦးဆွန်ဇာကျင် မလွတ်သေး။ ကိုခင်မောင်သန်းက အရင်လွတ်သွားပြီး မကြာမကြာ ဦးဆွန်ဇာကျင် အားလာရောက်၍ ထောင်ဝင်စာတွေ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော် တာဝန်မှူးကျသော တစ်ညတွင် ဦးဆွန်ဇာကျင်နှင့် ငှားဆောင်တွင် ဆုံဖြစ်ကြရာ ရေခွေးကြမ်းအိုးတစ်အိုးနှင့် စကားထိုင် ပြောဖြစ်ကြသည်။

အဲဒီမှာ ဆရာကစိတ်ညစ်ပြီး အလုပ်ထွက်ဖြစ်မှာ မယုံမရှိနဲ့ ဆရာ။ ချွန်တော် စစ်သားလူထွက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ချွန်တော် ချင်းလူမျိုး ဝေလေပေဒင်ကိုယုံတယ်။ မဒိုင်နတ်ကို ယုံတယ်။ အခု ချွန်တော်ထောင် ကျခံရတာလည်း မဒိုင်နတ်ညွှန်ကြားလို့ တစ်ကထွက်တာ။ ထွက်မရ လို့ ပြေးရင်း တပ်ပြေးမှုနဲ့ ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ်ကျခံရတာပါ။ ဒါကြောင့် ချွန်တော် လျော့ရက်စနစ်နဲ့ တစ်နှစ်အတွင်းလွတ်မယ်လို့ ပြောနိုင်တာ ပါ”

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစကားပုံမှာ ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံမနင်း နဲ့လို့ ရှေးလူကြီးတွေက အဆိုအမိန့်ရှိပါတယ်။ အခု ကျွန်တော့်အခြေ အနေ ကောင်းနေပါတယ်။ လူကြီးတွေလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်ကြပါ တယ်။ အခုဆို အချုပ်ရုံးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးရာထူးတောင် ပေး တော့မလို့ စိစဉ်နေကြပြီလေ”

“ကံကို မယုံလို့မရဘူး ဆရာ။ ကံက လူကို ဖန်တီးတာပဲ။ အဲဒီကံကြီးကို ချွန်တော်က အချိန်ယူပြီး ခိုင်းစားမှာ။ ဆရာတို့၊ ချွန်တော် တို့ ကိုခင်မောင်သန်းတို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင် ခိုင်းစားမှာ။ ဆရာကို ချွန်တော် ရှေ့ဖြစ်ဟောမယ်။ ဆရာ မကြာခင် နယ်ပြောင်းရမယ်။ ဆရာ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ ဆရာ အလုပ်ကထွက်ရမယ်။

ပြီးတော့ ဆရာ၊ ချွန်တော်ရယ်၊ ကိုခင်မောင်သန်းရယ်နဲ့ လက်တွဲပြီး ကိစ္စတစ်ခုဆောင်ရွက်တာနဲ့ သူဌေးဖြစ်မယ်။ အသက်ကြီး ပိုင်းမှာ ဆရာ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ ပြည်ပြည်စုံစုံ နေရလိမ့်မယ်။ အဆင် မပြေဘူးလားဆရာ။ ချွန်တော်က စစ်သားဆိုတော့ လက်တွေ့သမားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုတာ အလုပ်ဆိုတော့ ကံကိုလည်းယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆူးပုံတော့ မနင်းပါဘူး။ သေချာတဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်မှာပါ”

“ဦးဆွန်ဇာကျင်ရယ် ... တည့်တည့်ပြောစမ်းပါဗျာ။ ဘာ အလုပ်လုပ်မှာလဲ။ တရားဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတာတော့ ကျွန်တော်မလုပ် ချင်ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲနေပါစေ ကျွန်တော် လုံ့မသတ်ဘူး။ ဇာနည်မလုပ်ဘူး။ သူများပစ္စည်းမခိုးဘူး။ အဲဒါကိုတော့ ယုံထားပါ”

“ယုံပါတယ် ဆရာ။ ယုံလို့လည်း ဆရာနဲ့ကိုခင်မောင်သန်း တို့ ချွန်တော်စောင့်ကြည့်ပြီး ရွေးချယ်ထားတာပါ။ ဆရာကိုတော့ ချစ်ခင် လေးစားယုံကြည်တဲ့အပြင် ကျေးဇူးလည်း ဆပ်ချင်လို့ပါ။ ထောင်ထဲ မှာ အနေအထားချောင်ရအောင် မွေးမြူရေးဘုတ်ကိုင်ခန့်တာ ဆရာပဲ လေ။

ချွန်တော် တည့်တည့်ပဲ ပြောပါတော့မယ် ဆရာ။ ချွန်တော်က စစ်သားဆိုပေမဲ့ ချင်းရိုးရာဗေဒင်ပညာလည်း တတ်ပါတယ်။ တစ်ထဲ မထင်ခင်ကလည်း နတ်ဆရာလုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် လူကဲခတ်ပညာနဲ့ နိဗ္ဗိတဟောတာကို ချွန်တော် ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ နတ်ဆရာလုပ်ခဲ့ပေမဲ့ ချွန်တော် ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ကိုးကွယ်ပါတယ်။ ဆရာတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုလည်း လေးစားပါတယ်။

နောက်ဆုံး ချွန်တော်အမှုထမ်းခဲ့တာ ကချင်ပြည်နယ်ပါ။ အဲဒီ မှာ ရန်သူနဲ့တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး သူတို့ဘက်က အကျအဆုံးများသလို ချွန်တော် တို့ဘက်ကလည်း အထိအခိုက် အကျအဆုံးများခဲ့တယ်။ ချွန်တော် တစ်ယောက်ပဲ မဒိုင်နတ်ကြိုတင်သတိပေးပြီး ထာဝရသုရားသခင် တည်လို့ ဒဏ်ရာအနည်းအပါးပဲရခဲ့တာ။

တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူ့ဘက်က အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ချွန်တော် ရခဲ့တယ်။ အဖိုးတန်ကျောက်မျိုးစုံပါတဲ့ ရတနာထုပ်ကြီးပဲ။ မြစ်ကြီး နားအထက် ချီဖွေ၊ လောခေါင်ဘက်မှာပါ။ ချွန်တော်လည်း တစ်ခါ

တည်း ယူဆောင်မသွားနိုင်လို့ ချီဖွေမြို့အထက် အင်ဒိုနဲမြစ်လယ်က ကျောက်ဆောင်ကျွန်းခေါ် လိပ်ပြာကျွန်းက အုတ်ဂူတစ်ခုမှာတွင်းပြီး အဆာအချာ မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်။

တပ်ကူရောက်လာမှ ချွန်တော် တပ်ရင်းကိုပြန်ပြီး ထွက်စာတင်တာ ထွက်ခွင့်မရဘဲ တပ်ကြပ်ကနေ တပ်ကြပ်ကြီးရာထူးတိုးပေးလို့ ချွန်တော်ထွက်ပြေးရင်း တပ်ပြေးမှုနဲ့ အပမ်းခံရတာပါ။ အခု ချွန်တော်တို့ ရတနာသိုက်တူးကြဖို့ ကိစ္စပါပဲ”

“ ဘယ်လောက်အဖိုးတန်မလဲ ဦးဆွန်ဇာကျင်”

“သိန်းရာပေါင်း အတော်များများ တန်ဖိုးရှိပါလိမ့်မယ် ဆရာ။ ရတနာထုပ်ကို ပြန်ရရင်လည်း ချွန်တော် ပိုမယူပါဘူး။ ဆရာနဲ့ချွန်တော်တို့ သုံးပုံတစ်ပုံပဲယူကြမယ်လေ”

“ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာတွေပံ့ပိုးရမလဲ”

“ဘာမျှမလိုဘူးဆရာ။ ချွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

“လမ်းစရိတ်၊ စားစရိတ်၊ ပစ္စည်းစရိတ်တွေတော့ လိုဦးမှာပေါ့ ... ဦးဆွန်ဇာကျင်ရယ်”

“မလိုဘူး ဆရာ။ အဲ့ဒါတွေအတွက် ကိုခင်မောင်သန်းက အကုန်တာဝန်ယူလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း အကုန်အကျခံဦးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဆရာက ချွန်တော်နဲ့ ကိုခင်မောင်သန်းအတွက် ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ဆရာအကုန်မခံပါနဲ့”

“ဒါနဲ့ ချီဖွေဆိုတာ မြစ်ကြီးနားအထက်မှာ ထင်တယ်။ ဦးဆွန်ဇာကျင်တို့ တာဝန်ကျခဲ့တယ်ဆိုတော့ နယ်မြေတော့ ကျွမ်းမှာပေါ့။

ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရအောင် ခရီးလမ်းပန်းအကြောင်း အကြမ်းဖျင်း ပြောပြပါဦး”

“မြစ်ကြီးနားမြို့ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးတစ်ဖက်ကမ်းမှာ ဝိုင်းမော်မြို့ရှိတယ်။ မြစ်ကြီးနားမြို့နဲ့ (၄) မိုင်လောက်ပဲဝေးတယ်။ ဝိုင်းမော်ကနေ ဝါရှောင်အထိ (၁၀) မိုင်ဝေးတယ်။ ဝါရှောင်ကနေ မန်းဝိန်းကို (၁၆) မိုင်ဝေးတယ်။ မန်းဝိန်းရောက်ရင် လမ်းခွဲတွေရှိတယ်။

မန်ဝိန်းကနေ အရှေ့တည့်တည့်ကိုသွားရင် ဆဒုံးကိုရောက်မယ်။ မြောက်တည့်တည့်သွားရင် ချီဖွေမြို့ကို ရောက်မယ်။ လမ်းခရီးအားလုံး လားပေါ်မှာပစ္စည်းတင်ပြီး ကုန်းကြောင်းခရီးချည်းပဲ။ မိုင် (၄၀) လောက်သွားရမှာ။ လမ်းခရီးမှာလည်း ကြုံရာမှာ ညအိပ်ရမှာ။ တောလမ်းခရီးဆိုပေမဲ့ ရွာဆက်တွေရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကော့သောင်းတောထဲမှာ နေခဲ့ရလို့ တောလမ်းခရီး အတွေ့အကြုံရှိပါတယ်။ ကိုခင်မောင်သန်းက လိုက်နိုင်ပါ့မလား။ နောက်ပြီး KIA တွေ ကြီးစိုးတဲ့ဒေသဆိုတော့ အန္တရာယ်မရှိဘူးလား”

“သူတို့က စစ်တပ်ကိုသာ အန္တရာယ်ပေးတာပါ။ ခရီးသွားတွေကိုတော့ အန္တရာယ်မပေးပါဘူး။ ချွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်။ ချွန်တော်က ချင်းလူမျိုးဖြစ်တော့ ကချင်စကားတင်မက၊ ဒေသခံတွေစကားကို ပါ တတ်ကျွမ်းပါတယ်”

“ချီဖွေဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဒေသခံလူမျိုးတွေရဲ့စကားထင်ပါရဲ့နော်”

“ဟိုးရှေးတုန်းက တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုတွေဖြစ်ကြတဲ့ ခေါ်ဝေါ်၊ ထာချိုတ်၊ လီဆူး၊ အဖီးတို့ဟာ အင်ဒိုနဲမြစ်ရိုးနဲ့ ငေါချမ်းခေါ် တဖူး

ချောင်းရိုး၊ ခိုင်ရှင်ခချောင်းရိုး၊ ချီဖွေခချောင်းရိုးတစ်လျှောက်မှာ ကျေးရွာတွေတည်ထောင်ပြီး နေထိုင်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲ့ဒီအခါက အင်မိုင်ခ မြစ်အတွင်းစီးဝင်တဲ့ ချောင်းကြီးတစ်လျှောက်မှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ငါးတွေကို အလွယ်တကူ ဖမ်းယူနိုင်တယ်။ ငါးအလွန်ပေါတာပေါ့။

“ဒါကြောင့် တိုင်းရင်းသားတွေက အဲ့ဒီချောင်းကြီးကို ငါးအလွန်ပေါလွန်းလို့၊ ရှေးဖွေချောင်းလို့ ခေါ်လာကြရာက ရှီဖွေကမှတစ်ဆင့် ချီဖွေဖြစ်လာတာ။ ချီဖွေရွာကြီးကနေ ချီဖွေမြို့ဖြစ်လာတာပဲ ... ဆရာရေ”

“ဒါနဲ့ ကျောက်ဆောင်ကျွန်းခေါ် လိပ်ပြာကျွန်းအကြောင်းလည်း ပြောပြပါဦး။ ထူးဆန်းတယ်ထင်ပါရဲ့နော်”

“ကျောက်ဆောင်ကျွန်းခေါ် လိပ်ပြာကျွန်းက ချီဖွေမြို့နဲ့ သိပ်မဝေးလှပါဘူး။ အင်မိုင်ခမြစ်လယ်မှာရှိတာပါ။ အောင်ဘမ်ကျွန်းလို့လည်းခေါ်တယ်။ သိပ်မကျယ်ပါဘူး။ အလျားမိုင်ဝက်၊ အနံကိုက်(၄၀၀)လောက်ပဲ ကျယ်ပါတယ်။ ရိုးရာဓလေ့အရ လူသေတွေမြှုပ်တဲ့ကျွန်းပဲ။ လူမနေဘူး။ လိပ်ပြာကျွန်းလို့ခေါ်တာက မြန်မာလိုခေါ်တာ။ ဝိညာဉ်တွေ ပျော်ပါးရာကျွန်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

“အောင်ဘမ်ကျွန်းဆိုတာက ရာသီဥတု အကူးအပြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒေသခံတွေကို သတိပေးတတ်လို့ ခေါ်တဲ့အမည်ပဲ။ ရာသီဥတု ကူးပြောင်းရင် ကျွန်းပေါ်က အသံမျိုးစုံ ကြားရတတ်တယ်။ ဌာနေနတ်ကျောဘာသာဝင် လော်ဝေါလူမျိုးတွေ သေဆုံးရင် မြှုပ်နှံပြီး လိပ်ပြာတို့ အိမ်ပြန်ခေါ်တယ်။ (၇) ရက်ပြည့်မှ ပြန်ပို့ရတယ်။

အဲ့ဒါကြောင့်လားတော့ မသိဘူး။ အောင်ဘမ်းကျွန်းမှာ လိပ်ပြာတွေ အရမ်းများတာပဲ။ သဘာဝပန်းပေါင်းစုံကလည်း ပူးပွင့်နေတယ်

လေ။ မြစ်လယ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်းဖြစ်လို့ အလွန်လည်းသာယာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသုဘချတဲ့ကိစ္စကလွဲပြီး လူအရောက်အပေါက်နည်းတယ်။ လော်ဝေါလူမျိုးတွေရဲ့ အထွတ်အမြတ်ထားရာ ကျွန်းဆိုပါတော့ ဆရာရယ်”

“ကျွန်တော်တို့သွားရင် အနှောင့်အယှက်များ ပေးကြမလားဦးဆွန်ဇာကျင် ”

“ချွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသွားပြီး ပြန်လာပြီပဲဆရာရယ်။ အနှောင့်အယှက်မရှိပါဘူး။ လှေငှားပြီး သွားရုံပါပဲ။ မဝေးလည်းမဝေးလှပါဘူး”

“အေးဗျာ ... သွားကြတာပေါ့။ ကျွန်တော် အလုပ်ကမထွက်ဖြစ်ရင်လည်း ခွင့်တစ်လလောက်တင်ပြီး သွားကြတာပေါ့။ စွန့်စားရတဲ့ တောတောင်ခရီးဆိုရင် ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ချွန်တော်က အရင်က နတ်ဆရာလို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ ဆရာရယ်။ ချွန်တော်နိမိတ်ဖတ်တာကို ဆရာယုံစမ်းပါ။ ချွန်တော်မမှန်တာအထိတွေ မပြောတတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ချွန်တော်က ဆရာကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်တာပါ။ အဲ့ဒီအချိန်ကျတော့ ဆရာလည်း အလုပ်မရှိတော့လို့ ငွေအလွန်လိုမှာပါ ဆရာ”

ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်သို့ ပြန်လည်အလုပ်ဝင်ပြီး တစ်နှစ် မပြည့်မီ ဦးဆွန်ဇာကျင် ထောင်ကလွတ်သွားသလို ကျွန်တော်လည်း ဖုချပ်နှင့် အဆင်မပြေသဖြင့် မြန်မာပြည်ပြောက်ဖျား ဆွပ်ပရာဘွမ် ခေ့ဘက်စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အမိန့်ထွက်ပါသည်။

အကျဉ်းဦးစီးဌာနကို လွန်စွာချစ်သော ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လွန်စွာစိတ်ညစ်ရသောအချိန် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်ကထွက် ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သည်။ သို့သော် တပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်၍ ထားရာနေ၊ စေရာ သွားရမည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏တာဝန်သာဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ပြင် ဆင်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်၏အကျင့်အတိုင်း ခရီးထွက်ခါနီးတွင် မိဘ ဆရာသမားများအား လိုက်လံကန်တော့နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ရှိ

တန်ခိုးကြီးဘုရားစေတီများအား လိုက်လံပူဇော်ခြင်း အမှုများကိုပြုရ တော့သည်။

ငါးထပ်ကြီးဘုရား၊ ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရား၊ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ဇိုလ်တထောင်ဘုရားတို့ကို ပူဇော်ကန်တော့ပြီး နောက်ဆုံး ဆူးလေ ဘုရားသို့ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်စဉ် မျှော်လင့်မထားသူနှစ်ဦးကို တွေ့ရတော့ သည်။ ဦးဆွန်ဇာကျင်နှင့် ကိုခင်မောင်သန်းတို့နှစ်ဦး ဖြစ်ကြသည်။

“အလိုဗျာ ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ဦးကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော် ခါး”

“ဆရာကို စောင့်နေတာလေ”

“ဦးဆွန်ဇာကျင်ရယ် ... ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဗျာ”

“အဟုတ်ပါ ... ဆရာ။ ဆရာကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေတာ ခါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာအိမ်ကို ရောက်ပြီးပါပြီ။ ဆရာ အလေ့အထကို ဆရာဇနီးကပြောလိုက်လို့ မြို့လယ်လမ်းဆုံ၊ ဒီဆူးလေဘုရားက စောင့် နေတာပါ။ ဒီဘုရားရင်ပြင်ကကျဉ်းတော့ ဘုရားပေါ်မှာ မဆုံမဖြစ် ဆုံရ ငယ်လေ။ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာရယ်”

“ဟုတ်ပါ ... ဦးဆွန်ဇာကျင်ရယ်။ ဒါနဲ့ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ် ကြမှာလဲ”

“အစီအစဉ်အတိုင်းပါပဲ ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ရန်ကုန် မြို့က အသိမိတ်ဆွေတွေအိမ်တွေကို လိုက်လည်ကြမယ်။ ပြီးရင် ကိုခင် မောင်သန်းနေတဲ့ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့မှာ ခဏနေကြမယ်။ ပြီးရင် ချွန်တော်နေ ထဲ့ ချင်းပြည်နယ်၊ မင်းတပ်၊ မတူပီဘက်ကိုသွားကြပြီး ချွန်တော့်အိမ် မှာ နားကြဦးမယ်။ ပြီးမှ ဆရာတာဝန်ကျရာ မြစ်ကြီးနားမြို့ကို လိုက် ထာကြမယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ် ချထားပြီး ပါပြီ။ ရတနာရှာရမယ့်အလုပ်က မြစ်ကြီးနားကို အခြေခံပြီး ရှာရမှာဆိုတော့ ဆရာပြောင်းရမှာနဲ့ အတော်ပါပဲ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ကိုခင်မောင်သန်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မြစ်ကြီးနားမှာ ကြာကြာနေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆွမ်းပရာ ဘွမ်းစခန်းကို ဆက်သွားရမှာဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ဆုံဖို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ မြစ်ကြီးနားနဲ့ဆွမ်းပရာဘွမ်းက (၈၇) မိုင်တောင်ဝေးတယ်လို့ သိရတယ်”

“မပူပါနဲ့ ဆရာ။ ဆရာနဲ့ဆုံဖို့ကိစ္စက ကျွန်တော်တို့တာဝန် ထားလိုက်ပါ။ ဆရာသာ အဆင်သင့်စောင့်နေပါ”

“ဦးဆွန်ဇာကျင်ရယ်... ခင်ဗျားပြောတာ အပိုင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာတောင် လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေဖို့မလွယ်တာ ခင်ဗျားတို့လည်း အသိပဲ။ တောထဲတောင်ထဲမှာ ပိုဆိုးမှာပေါ့။ ဟိုမှာက ရာသီဥတုကလည်းဆိုး၊ ခရီးလမ်းပန်းအဆက်အသွယ်ကလည်း ကြမ်းတမ်းခက်ခဲတော့ ပြန်ဆုံဖို့မလွယ်ပါဘူး”

“ဆရာ ချွန်တော်က နတ်ဆရာလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်။ နောက်ပြီး ချွန်တော့်ကို မဒိုင်နတ်က စောင့်ရှောက်နေတာ။ ဆရာ ဘာမှမပူပါနဲ့။ အချိန်ကိုက် ချွန်တော်တို့ အရောက်လာခဲ့မယ်”

“ဒါနဲ့ ဦးဆွန်ဇာကျင်က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်မဟုတ်လား။ ဆူးလေဘုရားပေါ်လာပြီး ပူဇော်လို့ရသလား”

“ရပေါ့ ဆရာရယ်။ ဘာသာတိုင်းရဲ့ ဘုရားရှင်တွေဟာ လူသားတွေအတွက် ကောင်းကျိုးပြုပေးတဲ့ ပုံရိပ်ကြီးတွေပါ။ အခုလည်း ချွန်

တော်ကိုးကွယ်တဲ့ ဓမ္မာနွေလဘုရားကျောင်းမှာ ကိုခင်မောင်သန်းကိုပါ ခေါ်ပြီး ဝတ်ပြုဆုတောင်းတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဆူးလေဘုရားမှာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းတာပါ။ ဆရာကိုစောင့်ရင်းပေါ့လေ”

“အင်း... ခင်ဗျားတို့အစီအစဉ် အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်က အဆင်ပြေပါ့မလားမသိဘူး”

“ဆရာ အဲဒီကိစ္စကိုလည်း မပူနဲ့။ သူ့အချိန်နဲ့သူ ဖြစ်လာမှာပါ။ အလိုက်သင့်သာနေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာက ဘယ်တော့လောက် ခရီးထွက်မှာလဲ”

“သန်ဘက်ခါမနက် (၁၀) နာရီ။ အင်းစိန်ဘူတာက စင်းလုံးငှားရထားကြီးနဲ့ ရဲဘက် (၅၀၀)ပါ ပါတယ်”

“ချွန်တော်တို့လည်းလာခဲ့ပြီး ဆရာကို နှုတ်ဆက်ပါဦးမယ်။ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ သွားပါဆရာ။ နောက်ဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စတွေကို ချွန်တော် တာဝန်ယူမယ်။ ကျန်းမာရေးတော့ ဂရုစိုက်ပါဆရာ”

“ကဲ... ဒါဆို ကျွန်တော် လိုအပ်မယ့်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း လေးတွေ ဝယ်ရဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သွားကြဦးမလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ကို ပြန်မယ် ဆရာ။ ဟိုမှာ ဦးဆွန်ဇာကျင်နဲ့အတူနားနေပြီး ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ဆွေးနွေးကြမယ်။ ပြီးတော့မှ ဦးဆွန်ဇာကျင်တို့ဆီ မင်းတပ်၊ မတူပီမြို့တွေကို သွားကြမှာ။ ဆရာမအားလို့။ ဒီခရီးတွေမှာ ဆရာနဲ့အတူသွားချင်တာပါ ဆရာရယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ မြစ်ကြီးနားမြို့ရောက်မှ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့။ ကဲ... နှုတ်ဆက်ပါတယ် ဂွတ်ဘိုင်”

“ဂွတ်ဘိုင်”

ကျွန်တော်တို့ခရီးထွက်သော မနက်တွင် အသိမိတ်ဆွေများ နှင့် ဌာနရှိ အရာရှိဝန်ထမ်းများအပြင် ဦးဆွန်ဇာကျင်နှင့် ကိုခင်မောင် သန်းတို့လည်း လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ မနက် (၁၀) နာရီ ရထား ကြီးထွက်တော့ သူတို့ကျန်ခဲ့သည်။

ရထားမှာ သီးသန့်ရထားကြီးဖြစ်၍ အခြား ခရီးသည် မပါပါ။ ပဲခူးဘူတာသို့ ရပ်သည်။ ညနေ တောင်ငူဘူတာတွင်ရပ်သည်။ မနက်စာ ထမင်းထုပ်များကို အင်းစိန်ထောင်က ပေးလိုက်သဖြင့် ရထားပေါ်၌ စားကြသည်။ ညစာကိုတော့ တောင်ငူထောင်မှ ထမင်းထုပ်များ လာ ရောက်ပို့သဖြင့် စားရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရထားကြီးမှာ မန္တလေးသို့မဝင်တော့ဘဲ လမ်းခွဲမြို့ဟောင်းဘူတာတွင် ရပ်နေသည်။ မန္တလေးထောင်မှ မနက်

စာထမင်းထုပ်များနှင့် ရိက္ခာများတင်နေ၍ အချိန်အတော်ကြာသည်။ ခရီးဆက်၍ထွက်လာရာ နောက်တစ်နေ့ ဝမ်းချုပ်ခါစတွင် မြစ်ကြီးနား ဘူတာသို့ ဝင်လာသည်။

အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ ထောင်ပိုင်ဦးငွေစံတို့အဖွဲ့က ကားများ ဖြင့် လာရောက်ကြိုဆိုကြသည်။ ထိုညက ပိုးစာခြံရဲဘက်စခန်းတွင် ညအိပ်ကြရသည်။ မြစ်ကြီးနားရာသီဥတုမှာ ဇန်နဝါရီလဖြစ်၍ အလွန် အေးချမ်းသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ညည်းသည်များသာဖြစ်ကြ၍ အလုပ်တာဝန် မရှိပါ။ နောက်နေ့များတွင် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင်း လိုက်လည်ပတ်ကြရင်း လိုအပ်သည်များကို ဝယ်ခြင်းရသည်။ နှစ်ပတ်ခန့်ကြာမှ ကျွန်တော် ခလရ (၃၇) ယာဉ်တန်းနှင့် ရဲဘက် (၄၀၀) ကိုခေါ်ဆောင်ပြီး ခရီး ထွက်ရတော့သည်။

(၈၇) ဇိုင်ခရီးမှာ မြေလမ်းကျောက်ကြမ်းဖြစ်ပြီး ကားများ ပျက်နေသဖြင့် (၆) ညအိပ် (၇) ရက်ကြာအောင် ခရီးသွားရသည်။ ဆွပ်ပရာတွင်စခန်းရောက်တော့လည်း ယာယီတဲစခန်းသာဖြစ်၍ စခန်း သစ်ဆောက်ရပြန်သည်။

လေးလကြာနေပြီး အခြေကျမှ ကျွန်တော် ထွက်စာတင်သည်။ ထွက်စာကျတော့မှ မြစ်ကြီးနားသို့ ယာဉ်တန်းကားကြွဖြင့် ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်မှထွက်ရခြင်းမှာ ဦးဆွန်ဇာကျင်တို့ကို အားကိုး၍ မဟုတ်ပါ။ အလုပ်တွင် အဆင်မပြေ၍သာဖြစ်သည်။

မြစ်ကြီးနား ပိုးစာခြံရဲဘက်စခန်းရောက်တော့လည်း သင်္ကြန် တွင်းနှင့်ဆုံနေ၍ ရထားကျပ်သည်ဆိုကာ မပြန်ရသေးဘဲ ထောင်ပိုင်က ဆွဲထားပြန်သည်။ နှစ်ဆန်း (၂)ရက်နေ့တွင် ပြန်ရန်စီစဉ်ပြီးခါမှ နှစ်ဆန်း

(၁) ရက်နေ့တွင် တိုက်ဆိုင်စွာ ဦးဆွန်ဇာကျင်နှင့် ကိုခင်မောင် သန်းတို့ ဝိုးစာမြဲစခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲဆရာ၊ ကျွန်တော် နိမိတ်ဟောထားတဲ့အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။ ဘာမှစိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ဆရာ၊ ဆရာလည်း လွတ်လပ်သွား ပါပြီ။ မနက်ဖြန် နှစ်ဆန်း(၂)ရက်နေ့ မင်္ဂလာယူပြီး ခရီးထွက်မယ်”

“ဟုတ်ပါ... ဦးဆွန်ဇာကျင်ရယ်။ ခင်ဗျားနိမိတ်ဟောတာ က အလွန်မှန်တာပဲ။ မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်တော်အလုပ်ကထွက်ဖြစ်တာ အံ့သြစရာပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ လိုက်ပါလိမ့်မယ်တောင် ကျွန်တော်မထင် ခိဘူး။ နှစ်ဆန်း(၂)ရက်နေ့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ စီစဉ်နေတာပါ”

“ဆရာရယ်... ချွန်တော်က စစ်သားပါ။ အချိန်ကာလကို တိတိကျကျ ခန့်မှန်းတတ်ပါတယ်။ သေချာပေါက်ချမ်းသာမယ့် ကိစ္စကြီး ကို ပေါ့ပြန်ပြန်လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကဲ... လာပါ ဆရာရယ်၊ မြစ် ကြီးနားရောက်တုန်း ကချင်အစာလေးတွေစားရင်း ကချင်အရက်သောက် ကြရအောင်။ ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနားနဲ့ခွဲခွာခဲ့ရတာ ကြာပြီလေ”

“ကောင်းဗျာ... ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တာဝန်က လွတ်လပ်သွားပြီမို့ သွားချင်ရာသွား စားချင်ရာစားပေရော ဗျို့”

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကချင်ရိုးရာဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ကြရင်း ကချင်ရိုးရာအစာနှင့် ကချင်အရက်ကိုသောက် ကြရင်း ခရီးလမ်းပန်းအခြေအနေကို ပေးပြန်းစုံစမ်းရင်း အစီအစဉ်ဆွဲ သည်။ လိုအပ်မည်ထင်သည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို စုဆောင်း ဝယ်ယူကြသည်။ ပြီးမှ ဝိုးစာမြဲရဲဘက်စခန်းတွင် ပြန်လည်တည်းခိုကြ သည်။

| ၇ |

နှစ်ဆန်း (၂) ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ဖြစ်ကြ သည်။ မြစ်ကြီးနားဆိပ်ကမ်းမှ မော်တော်နှင့် ဝိုင်းမော်မြို့သို့ကူးသည်။ ဝိုင်းမော်မြို့မှ ဝါရှောင်အထိ (၁၀) မိုင် လမ်းလျှောက်ကြရသည်။ ရက် ကြာသည်မထင်၍ ပေါ့မေ့ပါးပါး ပစ္စည်းများကိုသာ သယ်ခဲ့ကြသဖြင့် လားငှားရန်လည်းမလို၊ ဦးဆွန်ဇာကျင်က လမ်းကျွမ်းကျင်သဖြင့် လမ်း မြဲသည်မလိုပါ။

ဝါရှောင်ရွာရောက်တော့ (၁၆) မိုင်ဝေးသော မန်းဝိန်းသို့ခရီး ဆက်ကြရာ မိုးချုပ်ခါစမှ မန်းဝိန်းသို့ရောက်သည်။ ဦးဆွန်ဇာကျင်၏ အထိအိမ်တွင် တစ်ညတာ တည်းခိုကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဆာ့ဗိုင် (၄၀) ခရီးကို လျှောက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် လားငှားရတော့သည်။

ရိက္ခာနှင့် အသုံးအဆောင် ကျောပိုးအိတ်များကို လားပေါ်တွင်တင်သည်။ ထိုညက ဦးချစ်ခင်စတွင် လမ်းနံဘေးတဲအိမ်စုတွင် ခွင့်တောင်း၍ အိပ်ကြရသည်။ ကချင်စကား ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသော ဦးဆွန်ဇာကျင်ကြောင့် ကောင်းမွန်စွာ တည်းခိုနားနေခွင့်ရကြသည်။ ညတွင် မီးပုံဖို၍ ချက်ပြုတ်စားကြရာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် တဲအိမ်ပိုင်ရှင်အား ကျေးဇူးစကားဆို၍ ခရီးဆက်၍ထွက်ခဲ့ရာ ညဦးချစ်စတွင် ချီဖွေမြို့သို့ရောက်သည်။ ရတနာသိုက်တူးရမည့် လုပ်ငန်းဖြစ်၍ ဦးဆွန်ဇာကျင်က သူ့အသိအိမ်တွင် မတည်းတော့ဘဲ တောမြို့ကလေး၏ တည်းခိုအိမ်ကလေးတွင် ငှား၍ တည်းခိုကြသည်။

သူစိမ်းများဖြစ်ကြ၍ အပြင်မထွက်ကြဘဲ တည်းခိုအိမ်၌သာ ပါလာသည်စားစရာများကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြရင်း သိုဝှက်စွာ နေကြသည်။ လားမောင်းသမားမှာ အသွားအပြန် ငှားထားခြင်းဖြစ်၍ လားငှားဂိတ်တွင် သွားနေသဖြင့် ၎င်းငှားထားသော အိမ်ကလေးမှာ လုံးချင်းအိမ်ကလေးဖြစ်၍ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနေထိုင်နိုင်ပါသည်။ အိမ်ကလေးမှာ လုံခြုံသဖြင့် ထိုညက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ခရီးပန်းလာသောကြောင့် ညစာစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကောင်းစွာ အိပ်စက်ကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် ဆိပ်ကမ်းမှလှေငှားကာ ကျွန်တော်တို့(၃)ဦး အင်ပိုင်ခမြစ်လယ် ကျောက်ဆောင်ကျွန်းခေါ် လိပ်ပြာကျွန်းသို့ ကူးခဲ့ကြသည်။ ဤနေရာတွင် ကိုခင်မောင်သန်းမှာ ကွမ်းခြံကုန်းသားဖြစ်၍ လှေကိုပဲ့ကိုင်ပြီး လှော်ခတ်သည်မှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဦးဆွန်ဇာကျင်က အလိုက်သင့်

လှော်ပေးရသည်။

(၁) နာရီခန့်ကြာတော့ ကျောက်ဆောင်ကျွန်းသို့ ရောက်သည်။ ကျောက်ဆောင်ကျွန်းဆိုသည်အတိုင်း သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမား မရှိပါ။ ကျွန်းပေါ်၌ ကျောက်ဆောင်များက ပိုင်းရံနေသည်။

ကျွန်းလယ်တွင် ကျယ်ပြန့်သော မြေကွက်လပ်ရှိသည်။ မြေကွက်လပ်အလယ်ကောင်တွင် ကျောက်နှင့် သီလပ်မြေရောထားသော အုတ်ဂူကလေးများ အစီအရံရှိနေသည်။ ကွက်လပ်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အုတ်ဂူများကြားတွင် တောပန်းရောင်စုံက ပွင့်လန်းနေကြသည်။ ပန်းများပွင့်နေ၍ လိပ်ပြာရောင်စုံကလည်း ကူးချည်သန်းချည်ပျံ့ဝဲရင်း ဝတ်ရည်စုပ်နေကြသည်မှာ လွန်စွာ လှပဆန်းကြယ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့လှေကလေးကို ကမ်းစပ်ကျောက်ဆောင်အကွယ်တွင် သဲပြင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားလိုက်ကြသည်။ လှေမရှိသောကျောက်ဆောင်ကျွန်းမှာ လှိုင်းပုတ်သံကလွဲ၍ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဧပြီလအတွင်းဖြစ်၍ နေ့ရာသီဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်ယ်ကိုတိုက်ခိုက်လာသည့် လေနအေးကလေးကြောင့် ချမ်းမြေ့လှသည်။ ဦးဆွန်ဇာကျင်က ကျွန်းစောင့်နှင့် သေဆုံးသူများအား မေတ္တာပို့ပြီး ကျွန်းပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။

“ဦးဆွန်ဇာကျင် ... ဘယ်နားမှာလဲ”

“လက်ယာဘက်ကရေတွက်ရင် ဒုတိယဂူတန်းက နဝမမြောက် အုတ်ဂူဆရာ၊ တော်ပါသေးရဲ့ အပျက်အစီးမရှိဘူးဆရာ”

ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယဂူကလေးများအား ရေတွက်၍ လျှောက်လာကြရာ နဝမမြောက်ဂူအရောက်တွင် ဦးဆွန်ဇာကျင်က ...

“ဒီဂူပဲ ဆရာ၊ ဒီမှာ အပါရောင် လိပ်သည်းကျောက်ကလေး

၃၄ ✧ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မြှုပ်ထားတယ်။ နေဦး ...။ သေချာအောင် ချွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။

သေချာတယ်ဆရာ ဒီဂူပဲ။ ဟော့ဒီမှာ ချွန်တော်အမှတ်အသားစာလုံးလေး (S) လို့ ရေးထိုးထားတာ။ ခဏနားပြီး တူးကြတာပေါ့။

တူးကြတော့လည်း ဦးဆွန်ဇာကျင်ကပင် ဦးဆောင်တူးပါသည်။ ကျောက်သားဖြစ်နေ၍ သံစိုက်လေးကို တူးကလေးဖြင့်ရိုက်ပြီး တဖြည်းဖြည်းခွာရခြင်းဖြစ်သည်။ တူရိုက်သံမှာ ရေလယ်ကျောက်ဆောင်များဝိုင်းနေသော နေရာဖြစ်၍ ပဲ့တင်သံဖြင့် ကျယ်လောင်လှသည်။

အဝါရောင်ကျောက်ပြားချပ်ကလေး ကွာသွားတော့ အထဲ၌ အခေါင်းပေါက် ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်က အသင့်ပါလာသော လက်နှိပ်မီးကလေးဖြင့် ထိုးပြသည်။ ဦးဆွန်ဇာကျင်က မြွေပါးကင်းပါးသတိထားပြီး သူ့အသင့်ဆောင်ယူလာသည့် သံချိတ်ကလေးဖြင့် ကလော်၍ ထုတ်လိုက်ရာ ပလတ်စတစ်ဖြင့် အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားသော အညိုရောင်အိတ်ကလေး (၁)လုံး ထွက်လာသည်။

ဦးဆွန်ဇာကျင်က ပလတ်စတစ်များကို ခွာ၍ အိတ်အညိုလေးကိုဖွင့်ပြရာ အိတ်ထဲ၌ အရည်အသွေးကောင်းသော ပတ္တမြားနှင့် ကျောက်စိမ်းချောများ နို့ဆီဘူးတစ်လုံးစာခန့် ထွက်လာသည်။

“ကဲ ... ဆရာရေ၊ ရတနာပစ္စည်းတွေလည်း အစုံအလင်ရပါပြီ။ ချွန်တော်ပြောထားသလို သုံးပုံပုံပြီး ခွဲဝေယူရုံပါပဲ။ ရော့ ... ဆရာကို အပ်ပါတယ်”

“ဦးဆွန်ဇာကျင်ပဲ သိမ်းထားပါ။ ရန်ကုန်ရောက်မှ ခွဲကြတာပေါ့။ တကယ်တော့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဦးဆွန်ဇာကျင်နဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ်”

“ဆရာရယ် ... ချွန်တော်က ကျေးဇူးဆပ်တာပါ။ ဒါလောက်

သူရိန်စာပေ

ပညာဗျူဟာအိုးရုံ လိပ်ပြာကျွန်း ✧ ၃၅

အများကြီး ချွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ထိုစဉ် ကျွန်းပေါ်၌ လေတဟူးဟူး တိုက်လာသည်။ လေတိုက်နှုန်းမြင်း၍ လိပ်ပြာကလေးများ လွင့်ပါးပုန်းခိုကုန်ကြသည်။ ကျွန်တော် ဇံနားထဲတွင်တော့ လိပ်ပြာကျွန်းပေါ်ရှိ သေဆုံးသူပိညာဉ်များ၏ အသံလိုလို ခရစ်ယာန်ဘာသာရေး သီချင်းသံလိုလို ကောင်းချီးပေးသံကို ကြားနေရလေတော့သတည်း။

0 0 0

စောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လျှပ်စစ်သမား

- ဦးလွန်းဆောင်နှင့် ဒေါ်တင်လှတို့မှ ၂၉-၁၂-၁၉၅၉ နေ့တွင် မန္တလေးတိုင်း၊ ကျောက်ဆည်မြို့အနီး ဘဲလင်းကျေးရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့။ အမည်ရင်း ခင်မောင်မြင့်၊ စဉ့်ကိုင်မြို့အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်းနှင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တို့တွင် ဥပဒေပညာအဓိကဖြင့် L.L.B ဘွဲ့ရခဲ့။
- အကျဉ်းဦးစီးဌာနတွင် နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ခန့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ထောင်မှူးကြီးရာထူးဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့။ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းဆရာ၊ ကုမ္ပဏီစီမံကိန်းမန်နေဂျာ၊ အထွေထွေမန်နေဂျာ အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့။

သုခိန်စာပေ

- ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် အကြီးစားသတင်းထောက်၊ မျက်နှာပိုးဆောင်းပါးရှင်အဖြစ် ဖေဘိုက်သတင်းစုံဂျာနယ်မှ စတင်ကာ စာပေလောကတွင် ခြေချခဲ့။ အကျဉ်းထောင်လောကအခြေပြုဝတ္ထုနှင့် ဆောင်းပါးများကို အဓိကထား ရေးသားလျက်ရှိ။
- ‘ဖေယုမင်းသျှင်’ ပင်တိုင်ကလောင်အမည်နှင့်အတူ မိုးကျရွှေကိုယ်၊ မာန်သစ်မင်း၊ ဤဖေကိုယ်၊ သံယောဇဉ်(နရသိန်)၊ ငြိမ်းအိမ်၊ သက်ငြိမ်၊ C.I ဖိုလ်၊ သောက် စသည့် ကလောင်ခွဲများဖြင့်လည်း စာပေများရေးသားလျက်ရှိ။
- စိတ်ကူးသစ်စာပေမှ ‘ဂန္ထီရအောင်မြေ’ နှင့် ‘နက္ခတ်မဲ့ကောင်းကင် ကြယ်စင်နတ်သမီး’ လုံးချင်းဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုများ ဆက်တိုက်ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်လျက်ရှိ။
- စာပေရေးသားခြင်း အလုပ်နှင့်အတူ တိမ်မြုပ်နေသည့် အကျဉ်းထောင်အခြေပြုဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးနှင့်၊ မှတ်တမ်းများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် သုတေသနပြု ကြိုးပမ်းလျက်ရှိ။

အမေ့အား
မေ့ခြင်းဟူသည်

|၁|

“ပုံစံ ...”

အသံနက်ကြီးတစ်သံက ထောင်ကျအိပ်ဆောင်အမှတ်နှစ်
ဆယ်ထပ်အခန်း ခြောက်ခန်းလုံးကို ဟိန်း၍ စီးစီးနှင့်နှင့် လွှမ်းသွား
သော်လည်း ဆက်တိုက်ကြီးပင် ...

“ဖုန်း”

“ဖောင်း”

“ဖုန်း”

“အား ... အမယ်လေး ... သေပါပြီဗျ”

“ဖောင်း”

“ဖောင်း”

သုဒ္ဓိန်စာပေ

“မဆိုင်ရင် မကပ်နဲ့နော်။ အခြောက်တိုက် ကာလနာတိုက် သွားမယ်။ ဘာမှတ်သလဲ”

“ပုန်း”

“အား ... အား ... အင့် ...”

တစ်ယောက်ယောက်ကို ရေကုန်ရေခန်း ရက်ရက်စက်စက် ကိစ္စတုံး လုပ်ပစ်နေလေပြီဟု တစ်ခန်းလုံးက ချက်ချင်းသိလိုက်ကြ သည်။ နံနက်အိပ်ထောင်ဖွင့်ဖို့ ရွစ်ရွစ် တလှုပ်လှုပ်တချောက်ချောက်ထ၍ ပြင်ဆင်နေကြသည့် လူရိပ်တွေမှာ (၆၀) ဝပ်အား မလင်းချင့်လင်းချင် မီးသီးရောင် ဝါကြန့်ကြန့်အောက်၌ မှတ်တက်တွေမိလျက် ပိတ်ပိတ်သား ငြိမ်နေမိကြတော့၏။

ထောင်ဆိုသည့်အရပ်က ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ့်အရွယ် ကိုယ်ရှင်းရာသည် ဘဝထီးတည်း အရပ်ဖြစ်၏။ စားရေးသောက်တာ လွယ်ရာလွယ်ကြောင်းသာ ‘စားအိုးတွဲ’ တွေ၊ ‘ဟင်းစားဖက်’ တွေ၊ ‘ထောင်ဝင်စာမိတ်’ တွေ ထားကြရသော်ငြားလည်း တကယ့် ကြွက်ရေ ငှက်ရေဟုဆိုလျှင် ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်း၊ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံကြစတမ်း။

နောက်ကကြည့်လျှင် ကျော၊ ရှေ့ကကြည့်တော့ ရင်ဘတ်၊ ‘တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ’ တွေချည်း။ သည်တော့ မဆိုင်လျှင် ခေါင်းထောင်မထလိုက်လေနှင့်။ ဖြစ်နိုင်သမျှ ‘တေတေနိတ် တိတ်တိတ် နေ’။

ယခုပင်ကြည့် ...။

လေးနာရီ သုံးမောင်းခေါက်ပြီးခါစ နံနက်အိပ်ထောင်ဖွင့်ဖို့ ထကြပြုကြ ပြင်ဟဆင်ဟ မြန်းမြန်းခြင်းခြင်းကြီးတွေထဲက ‘အုန်း ခနဲ’ ဗုံးထကွဲသလို ဖြုတ်ချည်း မီးထတောက်လိုက်သည့် အရေးအခင်း

တား ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြမန်းလည်း မည်သူမျှ အတပ်မသိကြ။

သေချာသည်က တစ်ကောင်ကောင်တော့ ကိစ္စချောပြီ။ မိုက် ဇာတ်သိမ်းပြီ။ အကုသိုလ်မီး တစ်ပုံငြိမ်းပြီ။ ထမင်းမုန်း၍ ဒုစရိုက် တောခေါင်ခေါင်ကို ‘တဘုတာ’ လုပ်လျက် လက်ပြနုတ်ဆက်သွားပြီ။ ဘယ်ကောင်ဘယ်သင်းရယ်သာမသိ။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

“ဒေါင် ... ဒေါင်”

“ဒေါင်”

“ဒေါင်”

“ဒေါင်”

အရေးပေါ် ထောင်လှန့်အချက်ပေး သံချောင်းမွှေသံတွေက ထိတ်လန့်တကြား အရေးတကြီး တစ်ထောင်လုံးကို ကိုင်၍လှုပ်၍ လှန့် နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်တော့၏။

တရုန်းရုန်း တအုန်းအုန်း ရုတ်ပွရုတ်ပွ ကြွက်စိကြွက်စိတွေ ဖြစ်နေသည့် အိပ်ထောင်တွေ၊ အိပ်ခန်းတိုက်ခန်းတွေ အကုန်လုံး ချက် ချင်း ကိုယ်ရောက်နေသည့်နေရာ၌ ပိပိပြားပြား ပုံစံထိုင်၊ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်မိစေနှင့်။

အကြောတစ်မျှင် အရေပြားတစ်တွန့်တောင် အလှုပ်အခတ် မရှိစေချေ ငြိမ်း

“တို့”

“တို့ ... တို့ ... တို့”

“တို့”

“တို့”

“တို့”

မမှောင်တမှောင်၊ မလင်းတလင်း ‘မိုးမသောက်၊ မှောင်မိုက် အရိပ်မပြေးမိ’ နံနက်လင်းအားကြီးထဲမှာ ဝီစီသံ၊ ထောင်လွန်ရာသံ တွေ တတို့တို့ တစ်စီဖြင့် ထောင်ဝန်ထမ်း၊ ထောင်အရာရှိများ တစ်ထွေး တစ်လုံးကြီး ထောင်ကျဆောင် နှစ်ဆိုဒ်ဘက်သို့ ဆည်ပေါက်ကျိုး၍ ရေလှိုင်းရေလုံးကြီးတွေ ဒလဟော ပြိုကျအန်ကျလာသလို ပြေးပြေး လွှားလွှား၊ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ထပ်ထပ်ကြမ်း ဝင်လာကြလေသည်။

“တန်းစီး ... တန်းစီး ... ကံချွန်”

“ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်ရှိတယ် ဆရာ၊ ဒီမှာ”

“ထုစမ်း ...။ ပြဿနာဖြစ်တာ မင်းအခန်းကလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာဖြစ်တာတုံး”

“သေချာတော့ မသိသေးဘူးဆရာ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို အတင်းဖိရိုက်နေတဲ့အသံတော့ ကြားနေရတာပဲ။ ဟိုးမြောက်ဘက်ထိပ် နားသီက ဆရာ”

“လက်ထောက်တန်းစီး၊ ဘောကြီးကြည်ဝင်းနဲ့ အခန်းစာရေး ရယ်၊ ဘာယာသုံးလေးယောက်ရယ် ထကြစမ်းကွာ။ ကဲ ... ကျန်တဲ့ လူတွေက ခေါင်းငုံ့ပြီး ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေကြ။ နားရွက် မခတ်ကြနဲ့။ အခန်းထဲကို ဝန်ထမ်းတွေဝင်မယ်၊ တပ်ကြပ်ကြီးတင်လွှင်”

“ရှိ ... ဆရာ”

“လာ ... ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ဆိုဒ် တာဝန်ကျတဲ့ဝန် ထမ်းတွေ ရှေ့ကအရင်ဝင်း၊ တပ်ကြပ်ချစ်မောင်၊ တစ်သားကြည်ထိန်၊ ဘိုအုန်းသွင်၊ မောင်ကို၊ ဝင်းမြဦး ... ကဲ ... ဝင် ... ဝင်။ လာ ...

သုရိန်စာပေ

တာဝန်ကြပ်နဲ့ ကင်းစစ်အဖွဲ့တွေလည်း ကျပ်နဲ့လိုက်ဝင်ခဲ့ကြ။ ကျန်တဲ့ ဇန်ထမ်းတွေ အိပ်ဆောင်ဘေးမှာပဲ (Stand by) နေရပ်ကြ။ ကြား လား ...”

တစ်ခန်းလုံး၊ တစ်ဆောင်လုံး ငြိမ်လို့။ အရပ်ထဲမှာ နာရေး အိမ် အသုဘအိမ်ကို တော့တော့တင်တင် ရောက်နေရသလိုချည်း။

“ဟာ ... ဒီကောင် ... ဒီကောင် ...”

တပ်ကြပ်ကြီးတင်လွှင်ခမျာ အံ့သြလွန်းမက အံ့ချက်ကြီးစွာ မျက်လုံးပြူးကြနုဖြင့် စကားမဆက်နိုင်၊ အိပ်ဆောင်နံရံ (Partition Wall) တို့ ကျောပေးလျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မတုန်မလှုပ် သစ်သားနတ် ခုတ်ဟောင်း မည်းမည်းကြီးနွယ် ကားကားရားရား မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ် နေသည့် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

သူ့လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်။

ပုံစံပုဆိုးစောင်းထဲသို့ အုတ်ခဲကျိုးတစ်ဒယ်စာခန့်ကို ထည့် ထွက် ရိုက်ဖို့နှက်ဖို့ လက်ဆကောင်းရုံ အနေတော် လိမ်ထုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။ သွေးတွေက တစက်စက် တတောက်တောက်ယို၊ အထုပ် ထဲက အုတ်ခဲကျိုးတွေ အမှုန်မြစ်လှုပ်မန်း ညက်ညက်ကြေနေပြီဖြစ် သည်။ ပုဆိုးထုပ်တစ်ခုလုံးလည်း သွေးတွေသွေးတွေ ရဲပတောင်းခတ် တာ စိုစိုခွဲလျက်ရှိ၏။ သွေးအိုင်ထဲမှာ ...။

သွေးအိုင်ထဲမှာ ပုံစံစောင်တစ်ထည်ကို ခြုံလျက်သားက လုံး ထွေးရစ်ပတ်ရင်း အုတ်ခဲကျိုးထုပ်စာမိ၍ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အသက် မျောက်သွားရှာပြီဖြစ်သည့် သက်မဲ့ခန္ဓာတစ်ခုက ကောက်ကောက်ကွေး ကွေး တွန့်တွန့်လိန်လိန် မလှုပ်မယှက်ကြီး၊ သွေးတွေ အိုင်ထွန်းနေ သည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး စိပ်ညက်ညက်ကြေနေပြီး မျက်နှာအရေပြား

သုရိန်စာပေ

တွေ့ စုတ်ပြတ်လျက် မျက်လုံးတစ်ဖက်က မျက်အိမ်ထဲမှကျွတ်ထွက်ကာ တွဲလောင်းကြီး။

“အောင်စည် ... အောင်စည် ...”

“ဟေ့ကောင် ... အောင်စည်၊ ဒီမှာ ဆရာဦးဖော်မြင့် လာတယ်။ မင်းလက်ထဲက ပုဆိုးထုပ်ကိုကြီး ပစ်ချလိုက်ပြီး ပုံစံထိုင်နေစမ်း”

“လွှတ်ချလိုက်လေ ... ဘာကြောင်နေတာလဲ။ ပြောမရရင် ငါတကယ်တီးလိုက်တော့မှာနော်။ အောင်စည် ... အောင်စည်”

“ဟေ့ကောင် ... ငါပြောနေတာ ကြားလား။ ကံချွန်လေကွာ”

စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့် အလျှင်းမကပ်၊ သတိလုံးလုံး လွတ်နေပုံရသည်။ မျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် သူ့အနီး တစ်စ တိုးကပ်လာနေသည့်သူတွေကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်နေဆဲ။ ကိုယ်နေကို မပြင်း ရပ်နေသည့်နေရာမှ တစ်ဖဝါးမရွေ့။ အချောင်းသားကြီး ခုံးပေကတ်သတ်ပေ၍ ရပ်လျက်နေ၏။

“ဆရာကြီးတင်လွှတ် ... ကံချွန်နဲ့ ဘာယာတွေ ဝင်ချုပ်ခိုင်းလိုက်စမ်းများ၊ ခင်ဗျားကောင် ‘ကြောင်’ နေပြီ။

“ဟုတ် ...”

တန်းစီးကံချွန်နှင့် ဘာယာတစ်သိုက်ခမျာ အောင်စည်လက်ထဲမှာ ဆုတ်ခဲကျိုးထုပ်ကို ‘ယောက္ခမနို့ သမက်မစို့ဝံ’သည်သို့ ခပ်နွဲ့နွဲ့မစုံမရဲ ကဲ၍ကြည့်ရင်း ခြေတစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း စမ်းရွေ့စမ်းရွေ့ ကပ်ကပ်သွားကြ၏။

“အောင်စည် ... ညီလေး၊ သတိထားစမ်း။ အစ်ကိုလေကွာ။

တန်းစီးကံချွန်လေ ... မှတ်မိရဲ့လား”

“ကိုကံချွန် ...”

“အေး ... အေး ... ညီလေး ... သတိပြန်နော်”

“အစ်ကိုကံချွန်”

“အေး ...”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် မှားသွားပြီနဲ့ တူတယ်များ၊ မှားသွားပြီထင်တယ်”

“အေး ... အဲဒါတွေကို နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းပြောကြတာပေါ့ကွာ။ လောလောဆယ် မင်းလက်ထဲက အထုပ်ကြီးကို အရင်လွှတ်ချလိုက်စမ်း”

“ဝုန်း”

“ကျုပ် မှားသွားပြီ ... မှားပြီ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

လက်ထဲမှအထုပ်က လျော့ခိုလျော့ရဲ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသလို အောင်စည်တစ်ယောက် ရှိက်ကြီးတင် တဟိဟီး ချုံးပွဲချင့်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ခြေဆင်းလဲလှ ဖင်ထိုင်လျက် သား ပုံကျသွားတော့သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ဆရာကြီးနဲ့အဖွဲ့က အောင်စည်ကို လောလောဆယ် အခန်းထဲက ခေါ်ထုတ်သွားကြပြီး ပြစ်ခဏ်တိုက်က တိုက်ခန်းအလွတ်တစ်ခုထဲကို ခဏထည့်ထားလိုက်ကြ။ အသက်ကြီးကြီး ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ဘာယာနှစ်ယောက်ပါ တွဲပြီးထည့်ပေးထားနော် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

ဝန်ထမ်းတစ်သိုက်နှင့် အကုသိုလ်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ဖြတ်ခနဲ အခန်းထဲမှ လွင့်သွားလေတော့၏။ သို့နှင့်တိုင် အခန်းထဲ၌ ပိုးစိုးပက်

၄၆ ❖ လေ့လာသော

စက် အသက်ပျောက်နေသည့် အလောင်းကြီးတစ်လောင်းက ပက်လက်သား ကျန်နေရစ်ခဲ့သေးသည်။ ‘ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ... နေရင်းထိုင်ရင်း အခန်းထဲက အကျဉ်းသား ငဖြူ၊ ငနီ၊ ငကြောင်၊ ငကြားတွေရဲ့ ဖဝါး အောက်မှာ အမှတ်မဲ့ အနင်းခံရင်း ဘာမသိညာမသိ။ ကြေမ္မအသက် ပျောက်ကြရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကလေးတွေ ပိုးကောင်မွှားကောင်ကလေး တွေလို ပါပဲကလား။

နင့်နင့်သည်းသည်း ကြမ္မာဆိုးကြီးငင်ပြီး အကုသိုလ်မိစီးခဲ့ရတာ ဘယ်သူများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲနော်။ အဖြစ်ဆိုးလိုက်ပုံနယ်။ လူဖြစ်ပါလျက်ကနဲ့ လူလိုမသေရ။ ခွေးသေ၊ ဝက်သေ သေရတယ်လို့ပဲ။ တစ်ခန်းလုံး မလှုပ်မချောက်ကြီး သည်သို့ပဲ တွေးနေမိကြ၏။ လေးတွဲအေးခဲလို့။ အသံမလဲလည်း တစ်စက်မကြားရ။

“ကံချွန်ရေ ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာ”

“မင်း သေချာကြည့်စမ်းကွာ။ အဲဒီသေနေတဲ့ကောင်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲလို့”

“ဟုတ်”

‘လက်ရှောင်၊ ပေါက်ကောင်ဖွင့် မဟေ့နော’ ဟု ကြွေပန်းကန်ထဲက အုပ်ကလေးကို တဆဆာကိုင်ကိုင်ပြီး ဒိုင်အော်လိုက်သည့်အခါ တိုင်း တုတ်တုတ်မှု မလှုပ်နိုင်ကြဘဲ ရှိရှိသမျှအာရုံတွေကို ကြွေပန်းကန်မျက်နှာပြင်၌ ပေါ်လာအံ့ဆဲဆဲ ကြိုက်၊ ဝက်၊ ဖား၊ ဝါးရှည်၊ အရုပ်ကလေးတွေဆီမှာချည်း ချည်တိုင်စိုက်ထားတတ်ကြသည့် လေးကောင် ဂျင်သမားများသို့နယ် တန်းစီးကံချွန်ပါးစပ်က စင်ထွက်လာမည့် ‘အောင်ဘာလေပေါက်ခဲ’ အသံကိုသာပဲ အာရုံသွင်းထားကြသည်။ နားရွက်က

သူရိန်စာပေ

လေးတွေ တထောင်ထောင်၊ လည်ပြန်လည်စောင်း တင့်ငဲ့။

“ဟင် ...”

“ဘယ်သူတုံးဟေ့ ... ကံချွန်”

“ဟို ... ဟိုခင်း ဆရာ”

“အေး ... ဘယ်သူတုံး”

“မြ ... မြအောင်”

“ဟေ့ ... တို့အရှည်ကြီး မြအောင်လား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“ဟေ့ ... ကျားသားမိုးကြီး”

“ဟင်” ... ‘ဟာ’ ... ‘ဟယ်’ ... ‘အို’ ... စသည်စသည်

မိမိသ အံ့အံ့အံ့အံ့အံ့ သဗ္ဗနံပေါင်းတွေက စု၍ဖွဲ့၍ဖြစ်လာသည့် ခေါ်ခဲနဲ့ စိတ်ပြည်ကြီးမှာ လူတိုင်းရင်၌ မည်မျှ မမျှော်မလင့် ထူးထူး ထည်လည် အံ့သြသွားကြရသည်ကို အလှိုင်းတကြီး ဖော်ပြနေသလိုရှိတော့၏။ မယုံနိုင်၊ မယုံချင့်စရာ။ ချက်ချင်းလက်ငင်းဖြင့် ကောက်ကာ ငင်ကာ ဘယ်သို့ရယ်မျှ လက်ခံချင်၍ မရနိုင်ကြ။

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ဟေ့ကောင်ရယ်၊ သေချာအောင် ကြည့်စစ်ပါဦးဟ”

“သေချာပါတယ် ဆရာ။ မြအောင်မှ မြအောင်အစစ်ပါ။ ဘယ်ဘက်ခြေသန်းကလေးတစ်ဖက် မြတ်နေတာဟာ မြအောင်ကလွဲပြီး အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူရှိသေးလို့တုံး”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ ...။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြပြန်သလဲ မသိဘူး။ ဖြစ်ပုံကြီးက ယုံချင်စရာမကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါ့ ဆရာရယ်”

သူရိန်စာပေ

“ဆရာဦးဖော်မြင့် ... ထောင်ပိုင်လေးနဲ့ ထောင်မှူးကြီးလာတယ်”

“အလေးပြီ”

“အေး ... အေး ... ဘယ်လိုလဲ ... ကိုဖော်မြင့်၊ ဧရာနန္ဒ အကုသိုလ်ထုပ်ကြီးတစ်ခုကတော့ ပိုက်ဘောမီးပြီး အိပ်ရာအောက်ရေဝင် ဖြစ်ရောတဲ့လား၊ အချင်းချင်း သတ်ကြတာဆို၊ သတ်တဲ့လူနဲ့ သေတဲ့ လူရော တိတိလင်းလင်းပေါ်ပြီလား”

“ဟုတ်တဲ့ ... ဆရာ၊ ဘာဖြစ်ကြတယ်တော့ မသိသေးဘူး။ စစ်ဆေးပြီးမှပဲ တိတိကျကျ သိရတော့မယ်။ ပုံစံမဆိုးထဲ အုတ်ခဲကျိုး ထည့်ပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ကောင်ကို မသေမချင်း ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ခင်ဗျ။ ရက်ရက်စက်စက်ကြီးကို လုပ်ချပစ်ထားတာ။ ‘အောင်စည်’ တဲ့ သတ်တဲ့အကောင်က”

“အောင်စည် ... ဟုတ်လား။ နေဦး ... ဒီနာမည်ကို ကျုပ် ရင်းနှီးနေသလိုလို့ပဲ ... ဟင်၊ ကိုဖော်မြင့်”

“ရင်းနှီးဆို ဆရာရုံးကို သုံး၊ လေး၊ ငါးခါလောက် ရုံးတင်ခံ ခဲ့ရဖူးတယ်လေ ဆရာ။ ဆရာကတောင် ‘ပက်ကျီ’ လို့ ခေါ်ခဲ့သေးတာ ရော။ သူရောက်လေသမျှ နေရာတိုင်းမှာ အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်း ချည်း ဖြစ်တတ်လွန်းလို့လေ”

“ဩ ... ဟိုကောင်၊ ဖြစ်လိုက်ချည့် အမှုကြီးတွေချည်း ဖင် ခွခွထိုင်တတ်တဲ့ ပြဿနာကောင် အောင်စည်။ အောင်စည် ... သင်း ကို။ အင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ ‘ပဲလှော်ကြားဆားညှပ်တာ မဟုတ်တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်ကို အဝီစိအထိ တွင်းတူးဆင်းလိုက်တော့တာပဲကို။ ခက်လည်းခက်တဲ့ကောင်၊ နေဦး ... သေတဲ့သူက ...”

သူရိန်စာပေ

“မြအောင် ... ဆရာ၊ အရှည်ကြီးမြအောင်”

“မြအောင် ... ဟုတ်လား ကိုဖော်မြင့်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မြအောင်ပဲ”

“ဟေ ... ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲဟ ... လူရ”

“မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဆရာရယ်၊ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်တာဖြင့် သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုဂြိုဟ်ဆိုးကြမ္မာ ငင်ကြသလဲ ဆိုတာတော့ ခရေစေ့တွင်းကျ မသိရသေးဘူး”

“အေးဗျာ ...”

ထောင်ပိုင်လေးလည်း ဤမျှသာပဲ ပြောနိုင် ပြောတတ်တော့

‘မြအောင်ကို အောင်စည်က သတ်လိုတဲ့’ ဟူသော သတင်းသည် လေတစ်ညင်းနှင့်အတူ တစ်ထောင်လုံးကို ရိုက်ချည်ခတ်ချည် ဖြောင့်ပြေးလွှား မွေ့သည်။

မည်သူမျှ မယုံချင်ကြ၊ ယုံကြည်ဟန်လည်းမပြ၊

တကယ်တမ်း ပြောကြကြေး ဆိုပြန်တော့လည်း ယုံလောက် ခင်စရာ ‘ယုံတမ်းပုံပြင်’ တစ်ခုနဲ့ ဖြစ်လာစေဖို့က ‘ဘုန်းကြီးနှင့်ဘီ၊ နွားဆီနှင့်အီး’ နယ် အဟုတ်အမှန် ဝမ်းခြားစီချည်းသာ မဟုတ်လား။

‘အရှည်ကြီး (ခေါ်) မြအောင်’ ... တဲ့။

‘အောင်စည် (ခေါ်) ပက်ကျီ’ ... တဲ့။

သတ်သူနှင့် သေသူ နှစ်ဦးသားတို့သည် ...။

သို့ပင်ဖြစ်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ‘အရှည်ကြီး’ ၏ အော်ရိုက်နယ် အမှတ်တံဆိပ်သဖွယ်ဖြစ်နေသည့် အနီစောင်ခြုံကြီးကိုကား ခွာ၍မဖြစ်၊ ခွတ်၍မရ။ (ထိုစောင်ခြုံကြီး၏အောက်မှာ စတီးစွန်းကို ခြည့်နေထက် အောင် သွေးထားသည့် ထောင်တွင်းဖြစ် စတီးစွန်းစားတွေ၊ ထင်းရှူး နှင့် ခရမ်းချဉ်သေတ္တာ စသည်တို့၌ ပတ်သည့် စည်ပတ်သံပြားအဟောင်း နှစ်တွေကိုဖြတ်၍ သစ်သားလက်ကိုင်ရိုးကလေးတွေ၊ ကြိမ်လက်ကိုင်ရိုး ကလေးတွေဖြင့် သေသေသပ်သပ် ဝိဝိပြားပြား ကျကျနန ပြုလုပ်ထား သည့် လက်ဝါးတစ်ဖက်စာသာသာ လုပ်စားကလေးတွေ၊ ထောင်တွင်း ဆောင်ယာနှင့် ကြိုကြိုကြားကြားတွေထဲက တခုတ်တရ ရှာဟဲ့ဖွေဟဲ့ ဆိကတ်ကတ်ကောက်ထားပြီး အလုပ်ဘက် (Work yard) သံဖြူရုံ နှစ်ခဲမှ လက်သိပ်ထိုး ရွက်ပန်းသီး ကျိတ်လုပ်ထားတတ်သည့် စွပ် ဆိတ်ခုံဖြင့် ဝေပမလက်နက်ကြီးသခင် ဖြစ်သွားစေသော သံလက်သီး အစွပ်ကလေးတွေ၊ စကေဘာသံစူးချွန်တွေ၊ ဖဲထီးသံချောင်းကို စနစ် တကျဖြတ်၍ ချွန်ထားသည့် အရှည်ဆုံးလေးလက်မသာသာ အရွယ်ညီ သံလက်နက်ပုန်းကလေးတွေ မနည်းမနောက် ခုံတကာစေနေအောင် ဆွေရလေမည်မူရ။ ဟုတ်ကဲ့ ...။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်ကျော် အနီ အရှည်ကြီး (ခ) ပြအောင်ကား ခေသုမဟုတ်။ ထောင်တွင်းဖြစ် တတ်နက် ကုန်သည်ကြီးပေကိုး ခင်ဗျ။

သူ့ခေါင်းပေါ်၌ကား ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ ခပ်စုတ်စုတ် စစ်ဦးထုပ် ဆင်စား အဟောင်းကလေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက် မျက်စိဖုံးအောင် ဆောင်း ထောင်သေးသည်။ ‘ရေပွက်ပမာ’ ဓာတ်ရှင်ကားထဲမှ ပြည်သူ့အသည်း ဆက်သော ‘ဇော်ခင်’ကြီးလိုလို၊ ပြည်တော်ချစ်မင်းသားကြီး ‘ဦးကျော် ထွန်း’ တစ်ယောက် ‘လူခွေး’ အဖြစ် သရုပ်ဆောင်စဉ်တုန်းက ပုံလိုလို

‘အရှည်ကြီး’ကိုမှ မသိခဲ့လျှင် သည်ထောင်မှာ ‘ထောင်ပါး မဝသေး။ ထောင်စာမကြေသေး’ ဟုသာ ယတိပြတ် ဒန်သေအံသေ ပြောရပါခြင်းမည့် ... တဲ့။

ဟုတ်ပ ...။

မနက် ထောင်ခွင့်ပြီးချိန်မှစ၍ ညနေစောင်း ထောင်ပိတ်စို့ လူစစ်၊ အိပ်ထောင်အခန်းတံခါးတွေ စေ့တတ်ကြသည့် အခါကာလတိုင် မိုးလင်းမိုးချုပ် ထောင်ကျဆောင်ဘက်သို့ ကူးအဝင် အတွင်းခြားရိုး တံခါးဝမှ အုတ်တိုင်ပုကလေးပေါ်မှချည်း၊ ငုတ်တုတ် မီးပြတိုက်ကြီးလို ကျောက်ချနေမြဲ မပြင်ချင်အဆုံး၊ အမှတ်ထင်ထင် စူးခနဲပြူးခနဲ အာရုံ မဝင်ချင်အဆုံး။

ကြည့်ဦး ...၊ သင်းလုပ်ထားပုံကြီးကို။

ပခုက္ကူ။ ယော - ဆော၊ ထီးလင်း - ဂန့်ဂေါဘက်က ထွက် သည့် နှစ်နံစပ် မဲနယ်ရောင် အနီအနက်ဖောက်၊ ကွက်တုံးကွက်မြဲ ချည်ထည်ခြုံစောင်ကြီးတစ်ထည်ကို နွေ့နွေ့ မိုးမိုး ဆောင်းဆောင်း ခြုံ လို့။ သူ့စောင်ကြီးကဖြင့် အကွက်မလည်တော့၊ ကြေးရှစ်သစ်တက်နေ ပြီ။

ဝိုက်မျိုး ဖမ်းထားခြင်းဖြစ်၏ ...တဲ့။ သူ့စကားပြောဟန်ကိုက မပွဲမလင်း။ မထိတခို၊ မြဲစိစိ။ ခပ်တိုးတိုးတိမ်တိမ် တမင်တကာ လုပ်ပြောပြောထားသေးပေသည်ကိုး။

သူ့ခေါင်းထက်က ဦးထုပ်ထဲမှာ သူ့စားရေရိက္ခာတွေအပြည့်ရှိနေတတ်ပါသည်။ စီးကရက်ဘူးလိုက်၊ ကော်ဖီမစ်ထုပ်၊ ပိုက်ဆံတွေကြေး၊ ချီချည် ... စသည် .. စသည် ဟိုဟိုသည်သည် တိုလီထွာလီကလေးတွေ စေ့စေ့စုံစုံပါတတ်သည်။

သူ့လက်ထဲက မည်းချိုတ်ချိုတ် မူလ ပကတူးက ဘာရော၊ ဖြစ်ခဲ့မှန်းပင် မသေချာချင်တော့သည့် ကော်လက်ကိုင်မတ်ခွတ်ထဲမှာ အငွေတထောင်းထောင်းထနေသည့် ကော်ဖီနံ့သင်းသင်းတွေက ဘယ်တော့မျှ လျော့သည်မရှိ။ (သူ့ဇာတိ ရွှေဘို-တန့်ဆည် အနောက်ဘက်နယ်၊ ရိုးဖျားဘက်ဆီက 'ထောက်လျှာပင်' ရွာ ဂျင်ဂလယ်ပိစိကလေးမှာ နေစဉ်တုန်းခါ 'လက်ဖက်ရည်ချို'၊ 'ကော်ဖီရေ' ဆိုသည်ကို လျှာဖျားပေါ်သို့ပင် တင်မကြည့်ဖူးခဲ့သည့်တိုင် ထောင်ထဲမှာပဲ 'ကော်ဖီမစ်' ကို မသောက်ရမနေနိုင် ပက်ပက်စက်စက် အစွဲကြီးစွဲခဲ့ပေါ့ဆိုကိုး။

နေ့? ... နေ့ကုန်နေခန်း အရှည်ကြီး (ခ) မြအောင်ကို ကျေချင်မွေးချင် သဒ္ဒါဒေးယျ လောကွတ်လုပ် 'ဩကာသ' သူတွေက မနည်မနော ဖြစ်နေ၍လည်း သူမှ 'ကော်ဖီမစ်' မစွဲလျှင် မည်သူစွဲရဦးမည်နည်း။

အနီဖြင့် ... သင်းကြီးက ထောင်ထဲမှာ ဘယ်ရာဇာ ဘယ်အမျိုးပေမို့ တန်ခိုးတော်အနန္တတွေနှင့် သည်မျှ ဟိတ်တစ်လုံး ဟန်တစ်လုံး ဗလာချီ တန်ခိုးထွားနေရမည်သတိုးဟု မေးလာငြားအံ့။ တစ်ဆိပ်နားဆင်ကြည့်ပါဘိ။

“အစ်ကိုကြီး”

“အေး”

“ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးကို လာတွေ့တာ”

“အေး”

“မိလ္လာဘုတ်ကိုင် ခွေးမောင်ကို သိတယ်မှတ်လား။ အဲဒါ... သူကညွန့်လိုက်လို့၊ 'မင့်ကိစ္စကို အစ်ကိုကြီးဆီ သွားပြောတဲ့။ အစ်ကိုကြီးက မီးသေအောင် ကြည့်လုပ်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်' တဲ့။ ခွေးမောင်က အဲလိုပြောလို့”

“အေး”

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီးမို့ မွန်ထရီစီးကရက်နစ်ဘူးနဲ့ ကော်ဖီမိတ်ငါးထုပ်၊ ပြီးတော့ ဟို အဝတ် ဩကာသကြေးကလေး”

“အေး”

“ဟိုဟာလေ ... အစ်ကိုကြီး။ ဟိုဥစ္စာ ... အဲဒါ ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကျွန်တော့်စားအိုးတွေ ကောင်ကလေးသုံးယောက်ကလေး ကိုယ်ဆွေကိုယ်မျိုးလိုဖြစ်နေတဲ့ အရပ်သားတွေပါ။ အဲဒါ ... ရွှေဘို-မြစ်ကြီးနားဘက် လမ်းဖောက်တဲ့ ခဲဘက်စခန်းတွေဆီ မပါရလေအောင် ခဲဘက်ရုံးက 'သွားကျိုးကျော်မိုး' ကို အဝင်အထွက် လုပ်ပြီးထားပြီ။ အဲဒါ ... 'ဩကာသ' လည်း တာဝန်ကျေ အကုန်ပေးပြီးပြီ။

အဲဒါ ... အဲဒါ ... မနေ့ညနေက ကျွန်တော့်ကောင်ကလေးတွေကို ခြေချင်းခေါ်ခတ်ထားလိုက်လို့ အစ်ကိုကြီး။ ဟုတ်တယ် ... 'သွားကျိုးကြီး' ကိုယ်တိုင် လာခေါ်သွားတာ။ 'ရေ' ယူတုန်းကလည်း သူ့လက်ထဲကပဲ ဝကွက်အပ်ခဲ့ရတာပဲ အစ်ကိုကြီး။ အဲဒါ ... အစ်ကိုကြီး ညီတော်မောင်တွေကို တစ်ဆိပ်စောင့်ရှောက်ပါဦး”

“အေး”

ငါးခွန်းသော ‘အေး’ ပြီးသည်၏အဆုံးမှာ သူတို့ဘာသာသူတို့ မထွေးနိုင်မအန်နိုင် လိပ်ခဲတည်းလည်း ပြဿနာအစိုင်အခဲကြီးတစ်ခု က အပ်ထည်အဖြစ် အရှည်ကြီးဆီမှာ အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ‘အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုကြီး’ နှင့် ‘အစ်ကိုကြီး’ ချင်း အပ်ကြောင်းထပ် မိုးမွန်နေခဲ့သော အားကိုးရှာသူတစ်သိုက်တွေ့မျှာမှာ မြအောင်၏ ‘အေး’ တွေက သူတို့အကျပ်အတည်း၊ အခက်အခဲကို ဒက်ထိပြေလည်စေမည့် ‘ဒင်ဒင်မြည်’ အာမခံချက်တွေဖြစ်သည်။

မြအောင်၏ ‘အေး’ က သူတို့စိတ်ဘဝကို အဟုတ်တကယ် အေးစေမြစေသည်။ စိတ်မချလက်မချ နောက်ပြန်တောင် လှည့်စောင်းကြည့်နေဖို့မလို၊ ရေခဲနှင်းဆောင်း၊ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ‘အောင်ပါစေ’ ကိုသာ တင်ယူငွေလေချွန်ရင်း စောင့်ကြုံရုံပဲရှိ၏။

အဲ ... အဲ ... မြအောင်ကလည်း မြအောင်ပေမို့ မည်သို့ လုပ်လိုက်လေသည်မသိ။

သိပ်မကြာခင် ဘုန်းကြီးအို တစ်ကျိန်းစာလောက် အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ စောစောက ‘ကောင်ကလေး’ တွေဆိုသည့် ထောင်ကျလူသစ် မအူမလည် ထူပုံထူပန်း ဖားကလေးသုံးကောင်နှင့် သူတို့အရပ်သား၊ စားအိုးကွဲ ရွှေသွားအုန်းမောင်’ တို့ သွားဖြူကြီးတွေ အဖွေးသားနှင့် အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

“အေး”

“ဒီကောင်တွေကို ‘သွားကျိုးကျော်မိုး’ က ခြေချင်းပြန်ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီ အစ်ကိုကြီး။ မှားခတ်မိတာ ... တဲ့။ အစ်ကိုကြီးကို သေ

သူရိန်စာပေ

သေချာချာ ပြောပြလိုက်ဦးလို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

“အေး”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုကြီး။ အစ်ကိုကြီးသာမကယ်ရင် ကျွန်တော့်ကောင်ကလေးတွေ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ ‘ကင်း’ တို့၊ ‘လွယ်မီး-သိုက်ဝါးကုန်း’ တို့ ခဲဘက်စခန်းတွေဘက်ကို ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်ချင်ချောက်သွားဦးမှာ။ အစ်ကိုကြီး လက်ဦးပေလို့၊ ဟေ့ကောင်တွေ ... ငင်းတို့တွေ အစ်ကိုကြီးကို ထိုင်ပြီး ကျကျနန ဦးချလိုက်ကြဦး။ အစ်ကိုကြီးကျေးဇူးတွေက နည်းတာမှတ်လို့”

“အေး ... အေး ...”

ဤသည်က အကင်းပဲရှိသေးသည်။

အနီ ‘အကင်း’ ကလေးကို ‘အစပြေ’ ပြီးလို့မှ သွေးမအေးသေး။ ဒုက္ခမီးပွားတစ်ခုက ဒိုင်းခဲနဲ့ သူ့ရှေ့တည်တည့်သို့ တန်းတန်း ဆတ်ဆတ်ကြီး ကဆုန်စိုင်းလျက် ခြေငွေ့ပေါက်ချလာပြန်ချေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး”

“အေး ...”

“ကယ်ပါဦး အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော်ပြောတာကလေးကို တစ်ဆိတ် နားထောင်ပြီး ကယ်ပါဦး”

“အေး”

“ကျသစ်ပုံစံခန်းက စည်းကမ်းထိန်း ‘ဓားပြသန်းမြိုင်’ လေ အစ်ကိုကြီး။ အဲဒီတဖျားကောင်က ဓားထိုးမှုနဲ့ကျလာတဲ့ ကျောင်းသား ကျသစ်ကလေးကို ‘ညီမလေး ... ညီမလေး’ နဲ့ ရိုသ်သဲ့သဲ့ ပရောပရည် ထပ်ပြီး သူ့အိပ်ရာနံဘေးမှာနေရာပေး။ အစားကောင်းအသောက်ကောင်း ကလေးတွေ ဓားပိုးနှင့်လောက်အောင်ကျွေး။ ကော်ဖီမိတ်၊ ပြောင်းဖူး

သူရိန်စာပေ

မိတ်တိုက် တယုတယနဲ့ ‘အိုးစားဆွယ်’ နေတာလေ။

အစတုန်းကတော့ ကောင်လေးက ဘုမသီဘမသီကို။ ထောင်ကိုလည်း သဲကြီးမဲကြီး လန့်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ သင်းအကြံကို မရိပ်မိဘဲ သွေးရိုးသားရိုးထင်ပြီး အားကိုးနေခဲ့တာ။ အဲ ... ဟိုးတစ်နေ့ကတော့ ဘာသွားလုပ်လိုက်တယ်မသိဘူး။ ကောင်ကလေးက တန်းစီး ‘ရွှေမန်း’ ကိုပြောပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်နဲ့ အိပ်ရာပြောင်းသွားပါလေရော။ အလုပ်ဘက်က ကံလှတို့၊ ဘိုဘိုတို့အုပ်တွေနဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်၊ ခွေးတိုးဝက်ဝင် အဖွဲ့ကျသွားပေတာကို။

အဲ ... အဲဒီမှာ ‘စားပြသန်းမြိုင်’ ရွှေ့ကြမ်းညပ်၊ ဆံတစ်ပင်တင်းဖြစ်ပြီး ကောင်ကလေးကို ထမင်းပုံးထမ်း၊ ဟင်းပုံးထမ်းထဲ ထည့်လိုက်၊ မြောင်းဖော်မြောင်းဆေးထဲခိုင်းလိုက်၊ ဟော ... ချေးပုံးသေးပုံး ထမ်းခိုင်းလိုက်နဲ့ ‘ဘောက်ဆင်း’ မလွတ်တမ်းထည့်ပြီး အတင်းရောအမွေရော ပုဏ္ဏကတိုက် ချဉ်းတော့တာပဲတဲ့။

ကောင်လေးက တင်းတော့တင်းခံပြီး ပေတေကျုံးရှုန်းလုပ်ကြည့်ခဲ့သေးတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးလည်း သိတဲ့အတိုင်း အကြံသမားက အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ သိုင်းပိုင်းဖွဲ့နဲ့ပြီး ကျုံးသွင်းတဲ့ကိစ္စပဲဟာ လူဆိုတာ သူခံနိုင်ရည်ရှိတာထက်ပိုပြီး ဘယ်လိုလုပ်တောင့်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။

ပြူးမောင်တို့အပြောတော့ သန်းမြိုင်စားပြကြီးနဲ့ ကျသစ်ကောင်ကလေးတို့ ဒီမနက်ပဲ ‘စားအိုး’ ပြန်တွဲနေကြပြန်ပဲတဲ့။ ဒီနေ့ည အိပ်ရာပြောင်းအိပ်မယ် ကြားတယ်။ အခုတောင်မှပဲ ၄- တိုက်တောင်ယာက ဗလီဘက်ကို ခေါ်သွားသတဲ့”

“အေး”

“အဲဒါ ... အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ

အလို့မှ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ကလေးတွေနဲ့ ကြမ္မာဒဏ်ပိပြီး ထောင်တန်းကျ ဖြစ်လာခဲ့ရသေးတာ။ ကိုယ့်တူကိုယ့်သား အရွယ်ကလေးတို့ မစာမနာ ယုတ်ယုတ်ကန်းကန်း မတော်မတည် ပန်းကောင်းအညွန့်နဲ့ လုပ်မယ့်ကိစ္စကြီးကိုတော့ဖြင့် ဒီအတိုင်းတိုင်း ကြားနေသိနေလျက်နဲ့ လက်ဝိုက်ကြည့်နေလို့ မတော်ဘူးထင်တယ်ဗျ’

“အေး”

“ဒါ ... သန်းမြိုင် အယုတ်တမာကောင်က ကျုပ်တို့ မိကောင်းကောင်း လူတွေသူတွေ တစ်အုံတစ်မဲကြီးကို နားရွက်တံတွေးဆွတ်ပြီး ‘ဒါပဲထင်တယ်ကွ’ လို့ တမင်ပုဆိုးလုန်ပြလိုက်တာပဲ ခင်ဗျ’

“အေး”

“အဲဒါ အစ်ကိုကြီးသိအောင် လာပြောတာ။ ဒီထောင်ထဲမှာ ဒီလို အယုတ်တမာ မသူတော်လုပ်ခင်းလုပ်ပေါက်တွေကို အစ်ကိုကြီး ညစ်ယောက်လုံးရှိနေချက်ကနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်ရှင်းကရော ချီ အစ်ကိုကြီးရာ ... နော”

“အေး”

သည်နှယ် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ခေါင်းပြားအောင်မအိပ်နိုင်ဘဲ အလကားပဲတင်း ချွန်တွန်းပင့်လုပ်သူ၊ သတင်းပေးမီးပွေးသူ ဆရာက ရှိနေတတ်ပြန်သေးသည်။ အဲသည်တော့ကောတဲ့ ...။ ဟုတ်ကဲ့၊ ‘အောင်’ တို့ ပါးစပ်လှုပ် လက်လှုပ်ရ ပြန်သည်ပဲဖြစ်တော့၏။ နို့ .. ဘိုသ်ကို အားကိုးရှာကြပေတာကိုး’ ဟု ရင်နှလုံးကို တုံးတုံးချလျက် နှုတ်လာလွှဲခဲ့ပစ် မလုပ်ရက်ပြန်။

သို့ပေသော်လည်း ...

ထောင်သန္ဓေ၊ ထောင်ခြံပေါက်၊ ထောင်ကိုပင် အိပ်လုပ်၍

နေနေကြသည့် ထောင်ပျော် 'ထောင်မင်းသား။ ထောင်လက်ကောက်
တွေက သိလိုက်ကြပြီ။ ချက်ဆိုလျှင် နားခွက်က မီးမတောက်လျှင်တောင်
ဗိုက်ကိုဖြင့်ကပ်လို့ပ။

အဓိက 'ရိုက်ကောင်' ဇာတ်ဆရာကြီးမှာ မည်သူရှိရဦးမည်
နည်း။ အရှည်ကြီးမြအောင်ခင်းတဲ့ဇာတ်မှန်း တန်းတန်းစွဲ သိလိုက်
ကြသည်။ 'ဒါမျိုးတွေ ရိုးဟိုးဟိုးနေပြီ' ဟုလည်း မျက်စပစ်၊ နှုတ်ခမ်း
ရွဲ့။

သည်လိုသည်ပုံတွေဖြင့် သူနိစ္စဝ နေနေသည့် သတ္တရာ
တွေကို တတိတိ ဖဲရင်းဖြဲရင်း သည်ထောင်မှာ 'အရှည်ကြီး (ခ)
မြအောင်' တို့က နာမည်တစ်လုံး ဟိန်းလာရခြင်းဖြစ်၏ ... တဲ့။ နာမည်
ကျော်စာရေးဆရာကြီး 'ဒဂုန်ရွှေမျှား' ၏ 'ထောင်မင်းသားဦးဖိုးထော်'
ကိုပင် တွေ့တော့တင်တင် မနားချင်းယှဉ်နိုင်လောက်အံ့ထင်သည်။

တကယ်တမ်းကမူ မြအောင်သည် 'ခွားခိုးမှု' ဖြင့် ထောင်ကျ
လာခဲ့သည့် တောသား လူရိုးလူပြိန်းသက်သက်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်
သည်။ ထောင်ထဲရောက်မှ၊ အင်း... ထောင်ထဲရောက်လေခါမှ မဟုတ်
မခံ ကက်ကက်လန်တွေလုပ်ရင်း ဟိုလူ့ရိုက်ခွဲလိုက်၊ သည်လူ့စည်ပတ်
သံပြားစားနှင့် ထိုးလိုက်လုပ်ရင်း သူ့မဲ့မဲ့သံ ရှည်ကိုင်းကိုင်း ကလန်
ကလားအရပ်ကြီး ဒေယီးဒေယိုကို အနွတ္တသညာပြုလျက် 'အရှည်ကြီး'
ဟု နာမည်တစ်လုံး တွင်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တော့ ...၊ သည်
တော့လည်း 'ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ' ရလေအောင် 'စောင်ခြံ
ကြီးနှင့်လူ' ဖြစ်လာရတော့သည်ပင်။

သူ့စိတ်၊ သူ့သေ၊ သူ့ 'ဇ'က တစ်မျိုး။

သူ့ကို သဒ္ဒာဒေးယျ နှစ်နှစ်လိုလို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးလာ

ကမ်းလာ ကျွေးမွေးလာသူတွေကို ဘယ်တော့မှ တင်တင်စီးစီး အခွင့်
အရေးယူ၍ 'ထဆင်ထူးရေး သေးသေးတင်' မလုပ်တတ်။ သူတို့စိတ်
ကျေနပ်လောက်ရုံသာ ယူတတ်စားတတ်သူဖြစ်၏။ အဲ ... သူ့မှာ စိုစို
ပြည်ပြည်ရှိနေလျှင် သူကတောင် တစ်ပြန်စီပြန်ယူနဲ့ စွန့်တတ်ကြ
တတ် လက်ကြားယိုတတ်ချင်သေးသည်မျိုး။

ဟော ... စိမ်းသည်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျက်သည်ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုမှ
အရေးအရာမထား။ မျက်စိထဲမဝင်သလိုအချိုးမျိုး မထိတထိလုပ်လာ
ခဲ့လျှင်တော့ဖြင့် အရှည်ကြီးတို့က ထိုသို့ အကျောရင့်သည်ကို ဆတ်
ဆတ်ထိ ငြိမ်မခံတတ်။ 'မိန်းမချင်းပေါင်တင်၊ လင်ချင်းပန်းတောင်း'
ခပ်ရင့်ရင့် ပက်ခနဲ ထလုပ်ပြတတ်စမြဲ။

တစ်လောကလေးက ထောင်ကျလာသည့် လောက်ကြူတို့၊
အဘိန်းတို့၊ ချောက်ဟေတို့ ပွဲစားဖိုးတွမ်းတီးတစ်သိုက်ကို ပုဏ္ဏကတိုက်
ပြီး ဖွဲမျိုးချွတ်ခဲ့တုန်းက ဖြစ်ပုံကိုပင်ကြည့်။

သင်းတို့ကလည်း သင်းတို့။

အရိုး တွန်လွန်းသည်။ အပြင်လောကမှာကတည်းက သူများ
မျက်ခုံးမွေးပေါ် စကြွေလျှောက်လာခဲ့ကြသည့် 'ဂျင်ပေါ်ကတုံး' တွေချည်း
ဖြစ်ရသည့်အထဲ ငွေစကြေးစကလေး တရွှင်ရွှင် 'ပိုက်ဆံငါလား' တွေ
ဖြစ်၍လည်း ခေါက်ရိုးကမပြေချင်။ ထစ်တစ်တစ်၊ ထောင့်တောင့်တောင့်
မာကျောက်ကျောက် 'ထောင်မလဲဘဲကော်' ပုံမျိုး ဖမ်းလားဖမ်းထားတတ်
ကြ၏။

ထောင်ဆိုသည်မှာ ... ဘယ်လိုအရပ်မျိုးလဲ သူတို့မသိ။

အရှည်ကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ မြအောင်ဖြစ်ဖြစ်။

မည်းခြောက်ခြောက်၊ ပိန်ကိုင်းကိုင်း၊ ကျောလျားရှည်ကြီးနဲ့

တောကုန်းကန်းမိုးမိထားသလို စွေစောင်းစောင်းနေကြီးက ဘာမှီတုံး။ သည်လောက် ရွှေမန်းနေ ကျတောက်တောက် စပ်ခါးခါးကြီးထဲမှာ စောင်ပိုင်ကြီးခြုံလို့ အုတ်တိုင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်။ ဘုတ်တလုတ်တောက်တဲ့ လုပ်နေသည်က 'ဘာတုံးဟ'၊ ပြုံးစိပ်ပင် ဖြစ်လိုက်မိကြသေး၏ တဲ့။ (နာချင်လို့၊ နာချင်လို့)

‘သြကာသ’ ဖို့ထား။

ထောင်မင်းသားကြီးရှေ့မှာ မျက်နှာကြောကိုပင် တစ်ပတ်တစ်ရစ် မဖြေမိခဲ့ကြ။

“ဟေ့ ... ဆန်ပေါလို့ အသားဖြစ်နေတဲ့ သောက်တရုတ် ဝက်ပုတ်ကြီးတွေ ရပ်လိုက်စမ်း။ ခြေတစ်လှမ်းမှ ရှေ့မတိုးနဲ့”

‘အလို ... ဖြတ်စွာဆုရား။ အုတ်တိုင်ပေါ်က ငုတ်တုတ်မည်းမည်းကြီးက စကားပြောသဟ’ ဟုပင် တရုတ်သုံးကောင်က စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်လိုက်မိကြလေသေး၏။ ‘အိုး ... စောင်ခြုံကြီးနဲ့လူပါကော။ ခေါင်းမှာ သူတောင်းစားတောင်မဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်စုတ်နဲ့။

ဒီစုတ်ချွန်းချွန်း၊ ပေကြောင်ကြောင်လူက ဘာတုံး။ လေသံ တင်းလှပါမင့်ကလား။ အဲ ... မျက်လုံးတွေကဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ မီးတွေ တောက်နေပါရော။ ဗုဒ္ဓေါ ...။ အခုမှပင် ဒီတိခနဲ ရင်ခုန်မိဖို့ အပြေး အလွှား သတိရကြသောဟူ၏။

“ဗျာ ... ဘာရယ် ...”

“ဘာမှမရယ်ဘူး။ ဟေ့ကောင်တွေ ... အဲဒီမှာတင် ရပ်နေ စမ်းလို့ ဗမာလိုပြောတာ နားမလည်ဘူးလား။ ချီးတဲ့မှ ...”

မြအောင်က ထောင်ကျအိပ်ထောင်ဝင်းထဲမှာ အဆောင်မှူး နှင့် ဒုအဆောင်မှူးတွေ၊ တပ်ကြပ်ဦးချစ်မောင်နှင့် ဝန်ထမ်းဆရာတွေ

အလုပ်အရှား ရှိ၊ အရှို မျက်ဝန်းတစ်ခတ် ဝေ့၍ဝေ့၍ ကဲကြည့်လိုက်ရင်း ခပ်ထန်ထန် ဖိဟောက်ပစ်လိုက်သည်။ ကဲ ... မုတ်ဟ။

“ဘာ .. ဘာလုပ်ဖို့တုံး။ ဘာကြောင့်တုံး”

“ဟယ် ... တယ်သောက်စကားများတဲ့ ဒီမအေပေး ... တဲ ...”

“ဖုန်း”

“အိုး ... အမေရေ”

အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ ‘မိုးထဲရေထဲ’ ဆိုလျှင် စကားကြော သန်ချင်တတ်လွန်းသည့် လောက်ကြူတစ်ယောက်ဖြင့် လျှောက်လမ်း ဆာ၍ စိ၍ထောင်ထားသည့် အုတ်ခဲထက်ပိုင်းကျိုးစာ မိသွားပြီ။

လက်မြန်၊ လက်လျင်၊ လက်မှန်းတည့်ရာ၌ ပါရမီထူးသူမို့ သောက်ကြူ၊ ညှို့သကျည်းကို တန်းခနဲမှန်ပြီး ခွေခွေကလေး ပုံလဲကျ သွားတော့၏။ သည်စီတော့မှ ‘ခေါင်ထိအကုန်စား’ ဖြစ်ပြီး ချောက်ဟေ နှင့် အဘိန်းတို့ မျက်နှာတွေ၊ အခွက်တွေက ‘မျောက်သေရေလောင်း’ သနားချင်စဖွယ် ပိန်လိပ်ရှုံ့ခဲ့လို့။

“မင်းတို့ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဟို ... ဟို ... ထောင်ဝင်စာ”

ဘယ်ညာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမအားရအောင် တနင်္ဂနာသုံးဆူ ကာခဲ့ကြသည့် အိုလံပစ်တံဆိပ်၊ ကျန်ကျောင်းရပ်နှင့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အထုပ်ကြီးတွေကို မ၊ကာ၊ ပင့်၊ကာ မြှောက်ပြ။

“အေး ... အဲဒီအထုပ်တွေကို ဒီယူလာခဲ့”

“ဗျာ ...”

“မင့်နားကို ဘာနဲ့ဆိုထားတုံး တရုတ်ပုပ်၊ ဟောဒီမှာ ...”

၆၂ နှင့် နေ့မင်းသား

အုတ်ခဲကျိုးက တစ်တန်းကြီးရှိနေသေးတယ်နော်။ လာ ... ယူလာခဲ့
ဒီကို။ ဒီမှာချထား”

“ဟုတ် ...”

“အောင်ထီ”

“ခင်ဗျာ အစ်ကိုကြီး”

“အေး ... အဲဒီထဲက တစ်ထုပ်ကို မင်းတို့မိလ္လာဘုတ်က
ဘောက်ဆင်းကောင်ကလေးတွေကို ဝေပေးလိုက်။ မျှမျှတတလုပ်နော်။
မင်းတို့ဘုတ်ကိုင်တွေ၊ စည်းကမ်းထိန်းတွေက တစ်ဖွဲတစ်ရွဲ့မှ ဟပ်တပ်
စွဲ ငတ်ကြီးကျမပစ်ကြနဲ့ဦး။ ကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး။ ဘောက်ဆင်းချည်း ၂၀ လောက်ရှိ
တယ်။ မျှတဝေခြမ်းပေးလိုက်ပါမယ်”

“ပြီးတော့ ... ဟောဒီတစ်ထုပ်ကို (၆) ခန်းထဲက ဘိုးကြီး
အိုနဲ့ ‘ဝီ’ တွေကို ဝေပေးလိုက်။ မင်းကိုယ်တိုင်လုပ်နော်”

“ဟုတ်”

“ကဲ .. ဟောဒီတစ်ထုပ်ကတော့ ‘ဘုရားဘုတ်’ က ဥပသကာ
အဘအိုကြီးတွေကို အားလုံး မရသူမရှိအောင် မျှတပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုကြီး”

“အလှူဒကာတွေက ဘာတဲ့ ... ‘လောက် ...’ အဲ ...
အဲ လောက်ကြူနဲ့ ဖိုးတွမ်တီး လူလည်လူလိမ်တွေလို့လည်း သေ
သေချာချာ ပြောပြလိုက်ဦးနော်။ ‘ကျန်းမာပါစေ ... ချမ်းသာပါစေ’
လည်း ဆုတောင်းပေးလိုက်ကြဦး ... ဟ။ ကြားလား ...”

“ဟုတ်”

“ကဲ ... သွားတော့”

သူရိန်စာပေ

ထောင်ဝင်စာထုပ်ကြီးတွေကို သယ်၍မ၍ အောင်ထီတို့တစ်
သိုက် ထွက်သွားကြသည်။ သည်တော့မှ နဂါးဦးခေါင်းက လောက်ကြူ
တို့သုံးကောင်ဘက် ချာခနဲ လှည့်ဖြစ်တော့၏။

“ကဲ ... ကိုကိုတို့၊ မင်းတို့တွေ ထောင်ဝင်စာဘုတ်ကိုင်
သန်းရင်နဲ့ပေါင်းပြီး ခိုးသွင်းလာတဲ့ ဖိုက်ဆံတွေကို အခုချက်ချင်းထုတ်
လိုက်စမ်း”

“ဟို ... ဟို ... မရှိပါဘူး ... အစ် ... အစ်ကိုကြီး”

ဘာ ‘အစ်ကိုကြီး’ လည်းဖြင့်မသိ။ လူတကာ ‘အစ်ကိုကြီး’
နေကြ၍ အေးရာအေးကြောင်း ဖြစ်ရလေအောင်သာ ‘အစ်ကိုကြီး’ လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ လောက်ကြူတို့ကလည်း လူလည်လူနပ်တွေပဲ။ လူ
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပြီးဖြစ်သည် မဟုတ်လော။ ‘ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ငြင်းနိုင်ရင် တစ်ဝက်ရသတဲ့’။

“ဟော ... ပြူးမောင်ချေ၊ ဝါးနုက ဝါးရင့်လာပတ်ပြီး မုန့်
ကြီးလိမ်လုပ်နေပြန်မဟေ့။ ဒီအကောင်တွေ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ‘တလာစီ
နည်း’ ကို ကြိုးပေးသေးပုံမရသေးတော့ လက်တွေ့မျက်တွေ့ ဖြည်းစမ်း
ကြည့်ချင်ကြပုံ ရတယ်ကွ”

“လုပ်လိုက်လေ ... ကြာသလားလို့၊ အီကြာကျွေးနဲ့ သုံးပွဲ။
ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

အသိုင်းနှင့် အဝိုင်းနှင့် ‘ဟဲ’ ပုံကောင်းသွားသဖြင့် ‘ချောက်
ဟေ’ က သွေးထဲသားထဲမှပင် စိမ့်ကြောက်လာပြီး ဘူးသီးပိတ် ထောင်
ပုံစံအင်္ကျီ လက်တိုအနားဖတ်အား အစ်ချည်စဖြေ၍ ဝှက်ထားသည့်
နှစ်ရာတန်း၊ တစ်ရာတန်း အလိပ်ကလေးတွေကို တုန်ချည်တုန်ချည်ဖြင့်
ထုတ်ပေးသည်။

သူရိန်စာပေ

“ကဲ ... အချိန်ကြာတယ်ဟေ့ ... ‘ချီးပေ’ရေ”

“ဗျာ ... အစ်ကိုကြီး”

“မင်းတို့ ပုံစံအဟောင်းသုံးစုံကို ခဏငှားပေးထားစမ်းကွာ၊
ပြီးတော့မှ ဒီမသာတွေ အဝတ်အစားကို ‘တလာစီ’ ပြီးရင် ဟောဒီဘူး
သီးပိတ်တွေ အစားပြန်ယူပေါ့။ ဟုတ်ဟား”

“ဟုတ်”

“ကဲ ... ကဲ ... လိမ်ရတာများ သွေးထဲသွားထဲ၊ အူအသည်း
ထဲက သောက်ကျင့်ပါနေတဲ့ အိကြာကွေးတွေရေ။ ‘ချီးပေ’ လက်ထဲ
က အဝတ်တွေကို ယူပြီး လဲဝတ်လိုက်ကြ။ ပြီးရင် မင်းတို့အခန်း မင်း
တို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်။ မင်းတို့အခန်းလူကြီးကိုတော့ အရှည်ကြီး
က ထောင်ဝင်စာထုပ်တွေ အလှူခံလိုက်တယ်လို့ သံတော်ဦးတင်လိုက်
ကြဦး။ ကြားလား ...”

အေး ... မကျေနပ်လို့ ပြဿနာရှာမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ထောင်
ဝင်စာကနေ ငွေခိုးသွင်းတာကို တာဝန်မှူး သတင်းဖို့လိုက်မယ်လို့ပြော၊
သေချာရှာရင် ငွေက နည်းမှာမဟုတ်သေးဘူး။ ထောင်ဝင်စာဘုတ်ကို
နဲ့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းတွေ၊ အိပ်ထောင်က တန်းစီးနဲ့ဘာယာတွေ ပြုတ်
ကောင်းလိုက်မယ့်အမျိုး ... ဟုတ်စ”

‘ကဲ ... မှတ်ပလား’ ဟု ကိုယ့်တာသာ တီးတိုးတီးတိုး သဖန်း
ပိုးလုပ်ရင်း တရုတ်သုံးကောင် ပုံစံအင်္ကျီစုတ်၊ ပုဆိုးစုတ်ကလေးတွေ
နှင့် ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ် ထွက်သွားကြတော့ အရှည်ကြီးတို့ ‘တလာစီ’ ရ
သည့်ငွေက လေးထောင်ကျော်ပြီ။

သိမြင့် ...

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်။

သူရိန်စာပေ

ဆက်တိုက်ကြီးပင် ဖိုးတွမ်တီး လူလည်တစ်သိုက်ကို ထောင်စာ
သင်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကျန် ‘ဘုရားရှေ့က ခြင်္သေ့ရုပ်’ လုပ်ချင်နေကြ
သည့် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်ကျားသစ်တွေ အပိုးကျိုးသွားတော့၏။

‘မြအောင်’ ဆိုသည့် ‘အရှည်ကြီး’ က သည်လိုကောင်ပါဆို၊
သည်အကျဉ်းထောင်၌ ထောင်နေသားသုံး၊ လေးနှစ်ရလာခဲ့
ပြီဖြစ်သည့်တိုင် တန်းစီး၊ ဘုတ်ကိုင်း၊ စည်းကမ်းထိန်း၊ ဘာယာ ဘာဆို
ဘာတစ်ခုမျှမလုပ်၊ တစ်ကိုယ်တော်တစ်ယောက်တည်း ထင်တိုင်းကြ
ရသည့် ‘ထောင်မင်းသား’ အလုပ်မှာသာ ပျော်မွေ့၏။

‘ထောင်မင်းသား အရှည်ကြီး’ ဟု ပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။

❀ ❀ ❀

ခါတ ဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်။ စခန်းမှူးကြီးနဲ့ အမှုစစ် ဒုရဲအုပ်ကိုဖေယျ တို့တော့
သွတ်လာနေကြပြီတဲ့”

“ဟုတ် ...”

“ဟိုအကောင် ‘အောင်စည်’ ကို ခင်များကိုယ်တိုင် စစ်ချက်
ချရာ၊ ထောင်ဆိုတာ ‘ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမျှမဖြစ်ပေတဲ့၊ တစ်ခုခုဖြစ်
သွားတော့ မီးခိုးမဆုံး၊ မိုးမဆုံး’ ထဲကပဲ။ ရှေးဦးစုံစမ်းစစ်ဆေးမှု (P.E)
နဲ့ ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု (D.E) ကတော့ ဝင်ဦးမှာကေနိပဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ထူးခြားဖြစ်စဉ် အစီရင်ခံစာကလည်း တင်ရ
မှာပဲလေ။ ဒီကောင် ‘မြအောင်’ ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင်
ချက်ချက်စက်စက် သတ်ပစ်ရတာလဲ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေ အကြောင်း
အရင်းတွေ စေ့ဆော်ချက် (Motive) တွေ ရှိနေသလဲ၊ သူ့နောက်မှာ
သူ့ကို အားပေးအားမြှောက် မီးထိုးပေးတဲ့သူတွေကော ရှိသေးသလား။
ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘဲ ‘အောင်စည်’ ကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး လူ
ခိုက်လူမှိုက်ချင်း လက်စတုံး အပျောက်ရှင်းကြတာလား။ ထောင်ထဲက
ဩဇာနာသက်သက်တင်ပဲလား။ ထောင်အပြင်က ပယောဂတွေ ပါနေ
သေးလား။ အေး ... နှိုက်ရသလောက် နှိုက်ထုတ်စမ်းချာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ပြီးတော့ ... ထောင်ထဲက နာမည်ကြီး ထိပ်သီးတွေချည်း
အတုနဲ့လုံး ဆွဲထုတ်ပြီး ‘နတ်ချီးလှငွေ’ တို့၊ ‘မောင်းထောင်သိန်း’ တို့၊
‘ဆာနာပုံမောင်အုန်း’ တို့ ပြစ်ဒဏ်တိုက်ထဲ စုပြုံထိုးသိပ် ထည့်ထား
တိုက်၊ ‘မြေပွေးသိန်းမောင်’ တို့၊ ‘လက်ပွား’ တို့၊ ‘ကြောင်တစ်ရာခိုလ်’
တို့ ‘သံပေသီး’ တို့ ခင်များကောင်တွေပါ ရောကောသောကော ညှပ်
ထည့်ပြီး အချဉ်တည်ပစ်လိုက်တာ။ ဒီကောင်တွေဆိုက ဘာသံထွက်လာဦး

[၂]

“ကိုစော်မြင့် ... ရေ”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာ”

“ခင်ဗျား ... ဟိုကောင် အရှည်ကြီးရဲ့အလောင်းကို ဘယ်သူ
မှ မတို့မထိစေဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်း လူစောင့်ချထားပြီး ရဲကို သေမှုသေခင်း
ဖွင့်ဗျာ။ ခင်ဗျားက ဒီကနေ့ တာဝန်မှူး (Duty Officer) ပဲ မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

“အေး ... (Paper work) တွေကိုတော့ ထောင်မှူးဦးအောင်
သန်း (ကုလားကြီး)တို့ ထောင်ကျရုံးက ပြည်စုံအောင် လုပ်ပေးလိုက်
လိမ့်မယ်။ ကျုပ် အမှတ်(၈)စခန်းက စခန်းမှူးကြီး ဦးတင်မောင်ထွေး
ကို ဖုန်းသတင်းကြိုပို့ပြီးပြီ။ (F.I.R First Information Report) ပထမ
သတင်းပေးတိုင်ချက်ကတော့ ဒီက တရားဝင် ရုံးစာတွေရောက်မှပဲ

သုရိန်စာပေ

သုရိန်စာပေ

မလဲလို့”

“ခင်ဗျာ ...”

“ဟော ... ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ဆရာ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရန် အောင်မောင်မောင်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ထောင်တွင်း ‘ဦးစံရှားနည်း’ တွေကို မေ့သွားပြီနဲ့တူတယ်”

“ဘာကိုလဲ ဆရာ”

“Search Fire (ရမ်းပစ်မှန်းပစ်) ဆိုတဲ့ စကားလေး။ စစ်မြေ ပြင်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ရန်သူကို ဘယ်လိုမှ အစဆွဲထုတ်လို့မရဘဲ ပိတ်ပိတ် သားပျောက်နေခဲ့ရင် ရန်သူရှိနိုင်မယ် ထင်တဲ့နေရာကို ရန်သူရှာကျည် တောင့်တွေ ရမ်းပစ်မှန်းပစ် မျက်စိမှိတ်ပစ်လိုက်ရမတဲ့။ ရန်သူ့ဆီက ပြန်ကျည် (Counter Fire) လာရင် ရန်သူရှိတဲ့အရပ်ကို တွေ့ရော ဆို တာလေ”

“ဟုတ်ပြီ .. မှတ်မိပြီ ဆရာ”

“နောက်တစ်ချက်က ရန်သူရဲ့တီးလုံးအတိုင်း လိုက်မက၊ မိစေ နဲ့ (Don't dance with the enemy's tune.) ဆိုတာရော သတိရသေး ရဲ့လား။ ထောင်ထဲမှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဆိုရင် အဖြေကို ကိုယ့် ဘာသာတွေ့အောင်ရှာ။ ဘယ်အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားကပေးတဲ့ အဖြေ ကိုမှ ပုံပြီး မယုံလိုက်နဲ့တဲ့။ အဲ ... အဖြေကိုရှာရာဖွေရာမှာ အထောက် အကူဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အချက်အလက်တွေ၊ သတင်းတွေတော့ သူတို့ဆီ က စုချင်ရင်စုပေါ့”

“သတိရပြီ ဆရာ။ ဆရာကြီးနဲ့ အတူတူနေတုန်းက ဆရာကြီး အမြဲပြောနေတဲ့ စကားတွေပဲ”

“ကဲ ... အဲဒီတော့ အခုလည်း ကျုပ်တို့ဆရာကြီးရဲ့ ဩဝါဒ

သူရိန်စာပေ

တွေကို ခေါင်းပေါ်တင် ဦးထိပ်ရွက်ပြီး ‘မြအောင်’ နဲ့ ‘အောင်စည်’ တို့ ရဲ့ သပ္ပာယ်အုတ်လမ်းကို ဖွဲ့လိုက်ရှင်းလိုက်ကြရအောင် ... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်”

“ညနေထောင်မိတ်ခင် ခင်ဗျားကောင် နာမည်ကျော်၊ နာမည် ကြီး ‘ထောင်မင်းသား’ တွေ အကုန်လုံးကို အိပ်ထောင်တွေထဲကနေ ခုံခါပြီး တိုက်ထဲကိုသွင်းဖို့ သင်တန်းကျောင်းက သင်းတန်းသား (၅၀) အကူအညီတောင်းထားတယ်။ ညကင်းဝင်မယ့် ထောင်က သန္ဓေတပ်ဖွဲ့ ဝင်တွေနဲ့ပေါင်းပြီးသာ ခပ်သွက်သွက်ဆော်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အပြောကဖြင့် လွယ်သည်။

တကယ်လုပ်ကြည့်တော့ အဟုတ်ကို ခက်လှပါသည်။

‘လူကိုလူချင်း၊ လူနှင့်လူချင်း၊ လူကလူချင်း’ ဦးနှောက်တစ် လုံး၊ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ဖြင့် ‘လက်ညှိုးညွှန် ရေဖြစ်’ လုပ်နေရသည် ထောင်အလုပ်ဆိုသည်မျိုးမှာ တကယ်ခေါင်းပူး အဆန်ချောင်’ ရသည် အလုပ်မျိုးသား။

အကျဆောင် (၁) ဆိုဒ်မှာ အခန်း (၄) ခန်း၊ (၂) ဆိုဒ်မှာ (၄) ခန်း၊ အချုပ်ဆောင်က (၄) ခန်း၊ ပေါင်း အခန်း ၁၂ ခန်းက အကျဉ်းသား (၃၀၀၀) ကျော် (၄၀၀၀) နီးပါးအထိ ‘ခေါင်’ တွေ ‘ဒိတ်’ တွေချည်း၊ တသီးတသန့် ခေါင်းခေါက်ရှေ့ ပြီး ပြစ်ဒဏ် တိုက်ပိတ်ရမည်အလုပ်မှာ ...

“ဟူး ...”

တွေးရင်းတွေးရင်း မောရပါဘိစေ

□

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ကံလှ”

“ဗျား”

“ဗျား ... နောက်ထား၊ လူအရင်လာဦး”

“ဟုတ် ... ဆရာ”

တပည့်ကျော် ကံလှက စပ်ဖြစပ်ဖြဖြင့် အနားရောက်လာ၏။ လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း (Life Sentence) ကျလာခဲ့သူ နှစ်ကြီးအကျဉ်းသားဖြစ်သည့်တိုင် ‘လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့် (၂/၈၀)’ အရ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်တည်ပြီးဖြစ်၍ သူ့ထောင် နေသက် (၅) နှစ်ခန့်နှင့်ဆိုပါက လွတ်ဖို့နီးပြီဖြစ်သည်။

ထောင်အလုပ်ရုံ (Work Yard) တွင် ချည်ဆိုးချည်ရိုက်၊ ချည်စာကျွေးစသည့် တိုင်ချည်ဌာန၏ ဘုတ်ကိုင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ထောင်ဂျိုမ်း၊ လူလည်ပန်ကာ၊ ‘ထောင့်မျက်စိ ထောင့်နား’ အဖြစ်က ပို၍ အသုံးတည့် အရာဝင်နေ၏။

“အရှည်ကြီးနဲ့ အောင်စည်ကိစ္စ ဘာသံကြားသေးသလဲဟ ... တပည့်ရ၊ တစ်ခါတစ်ရံ မင်းတို့ထောင်ထဲက ‘ပါးစပ်သတင်းစာ’ က တို့အပြင်က ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းတွေထက်တောင် စုံသေး၊ မှန်သေး၊ တိကျသေး မဟုတ်လား”

သူရိန်စာပေ

“အခုတော့ အကုန်လုံး မျက်စိလည်ကုန်ကြပြီ ဆရာရေ”

“ဟေ့ ... ဘာကြောင့်”

“ဆရာသိတဲ့အတိုင်း မြဲအောင်နဲ့အောင်စည်ဆိုတာ တစ်ထောင်လုံးက ‘တစ်စမ်းကွဲသားအဖ’ လို့ သမုတ်ထားကြတာလေ။ အောင်စည်ထောင်ကျလူသစ်ဘဝ စားဖိုကြီးမှာ ဖိုခေါင်း ‘မောင်သန်းကြီး’ တို့အုပ်စုတွေက ဆားလက်တစ်ဆုပ် အလစ်နှိုက်ယူတာ မိလို့ဆိုလား အတင်းဖိ လက်သံပြောင်လိုက်ကြတုန်းက ‘မြဲအောင်’ ပဲ အများနဲ့တစ်သောက်ခံချပြီး ဝင်ကယ်ခဲ့တာရော။

‘လုပ်စား ခိုးခေါင်း၊ ခိုးစား ခွေဟောင်’ ဘဝမျိုးနဲ့ အနိမိမ့် နတ်နာငယ် ‘ကျသစ်’ ဘဝမှာ သူ့အနားခေါ်ထားပြီး တူကလေး၊ သားကလေးလို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ အဲ ... ထောင်ကျထောင်ကနေ စားဖိုကြီးကို ထမင်းပုံးထမ်းဖို့ လိုက်သွားရင်းက ဖိုခေါင်း ‘မောင်သန်းကြီး’ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ပဲဟင်းအိုးဒယ်ကြီးထဲ မတော်တဆ ဖြတ်ကျပြီး ရုတ်တရက်ဆုံးသွားတုန်းက ‘အောင်စည်’ တွန်းချတာမိတဲ့ ဖိုလုပ်သားတွေ ဝိုင်းချောက်တွန်းကြတဲ့အခါ ‘မြဲအောင်’ ကြီးပဲ ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်ပိုင်ကြီးတွေနဲ့ ဝင်တွေ့၊ အဖြစ်မှန်ရှင်းပြပြီး ကယ်ခဲ့တာလေ”

“အေးပါ ... အဲဒီတုန်းကလည်း ငါပဲ ‘တာဝန်မှူး’ ဟာနဲ့ ထောင်ပိုင်လေးရုံးတင်ပြီး ‘မောင်သန်းကြီး’ သေမှုသေခင်းကိစ္စ အမှုပြီးမချင်း ‘အောင်စည်’ တိုက်မိတ်ခံခဲ့ရသေးတာကော”

“နောက် ... သူနဲ့တစ်နယ်တည်းသား ‘ရဲရွှေ’ ဆိုတဲ့ လမ်းစားကြီး တွန့်တော်တို့အလုပ်ဘက်မှာ ‘ဘောက်ဆင်း’ ဆင်းရင်း ညောင်ကိုင်းမြို့နယ် ခြေထောက်တစ်ဖက်ပြတ်၊ ညာဘက်မျက်စိဟောက်တောက်ကန်း

သူရိန်စာပေ

သွားတုန်းကရာ ညောင်ကိုင်းကို အပေါ်က ခုတ်ချတာဟာ ‘အောင်စည်’ ပါလို့ တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်ကြပါရောလား။ အဲဒီတုန်းကလည်း ဆရာကို မြအောင်ပဲလာတွေပြီး ‘အောင်စည်’ ရဲ့ကိစ္စ ကြီးတာကိုယ်စေ၊ ငယ်တာကို ပပျောက်စေဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးဖို့ မျက်ရည်ခံလာဖို့ ပြီး ကယ်ခဲ့တာပဲလေ”

“အေး ... အဲဒါက ... အဲဒီညောင်ပင်ခုတ်တဲ့ တပ်ကြပ် လဖွန်ဂိုလာနဲ့ သူ့ဘုတ်သားအားလုံးရဲ့ ထွက်ချက်တွေကိုက အောင်စည် အပေါ် သံသယကင်းစရာဖြစ်သွားလို့ အမှုက ကွင်းလုံးကျွတ်သွားတာ ပါကွ။ ဒါတောင် တိုက်ထဲမှာ နှစ်ပတ်လောက် အပိတ်ခံလိုက်ရသေးတာ။ ပြီးတော့ ... အဲဒီအမှုစစ်တာက ‘မင်္ဂလာမောင်မောင်’ လေ။ ငါ မဟုတ်ပါဘူး”

“ထားပါ ဆရာရယ်။ တပည့်ပြောလိုရင်းက မြအောင်က အောင်စည်အပေါ်သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတာကို ပြောချင်တာပါ။ ဟိုလို ဒီလို ကုလံကုမာ ဘာညာ၊ သာရကတော့ မလုပ်ဘူးနော်ဆရာ။ ဒီကောင် ကြီးက သူ့တူ၊ သူ့သား၊ သူ့ညီအရင်းကလေးလိုကို ချစ်ရှာတာရယ်”

“အေးပါ ... ဒါတော့ ငါလည်းသိထားပါတယ်။ မြအောင်က စောင်ပဲနဲ့ ဗိုက်တိုက်ကန်းကောင်ပေတဲ့ သူ့အကျင့်စာရိတ္တကတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်သန့်တဲ့ရှင်းတဲ့ ကောင်ကြီးပါ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ဘာရညာရမှ ရယ်မဟုတ်။ ဘာကြောင့် ညာကြောင့်ရယ်လည်း မဟုတ်ဘဲ သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် မတော်မတည့် တွေ နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်လုပ်နေကြလို့ အတင်းခိုက်ဂုဏ်ပြုပြီး သူ ဝင်ဆယ်ခဲ့ရတဲ့ ရေနည်းငါးတွေနည်း ရောသလား။ ‘အမှတ်မရှိ - လမ်းမရှိ’ ဆိုတဲ့ ‘သုညသုံးလုံး ဝတစ်လုံး’ ကလေးကချေ သာတီးဒီ

ကလေးတွေဆို သူ့အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့”

“အေး ... အေး ... ဟုတ်တယ်”

“ပြောသာပြောရတယ်။ ကောင်ကလေးအောင်စည်ကလည်း မြအောင်အပေါ်တော့ ကောင်းရှာသား။ တော်ရှာသား။ ဦးကြီးဦးလေး ဆိုတာထက် တကယ့် မိရင်းဖရင်းလိုကို အနှံ့အတာခံပြီး ပြုစုရှာတာ။ အိပ်ရာခင်း၊ အိပ်ရာသိမ်း၊ အဝတ်အစား လျှော်တာဖွပ်တာကအစ စားရေးသောက်တာ နင်းတာနှိပ်တာအထိ ခြေသိမ်းခေါင်းပိုက် ဆိုးမျိုးခံ လုပ်ပေးနေတာ မမြင်ချင်အဆုံး။

မြအောင်လား ... အလကား။ ‘ရေငန်သောက် မြက်ခြောက် စား မနီးမနီး ရေဝေး’ ဟိုးမဟာမြိုင်အစပ်က ပီဘီကျေးတောသား သက်သက်ဟာကို။ အဝတ်များ မီးပူတိုက်ဝတ်တတ်ဖို့ ဝေးစွ၊ လက်နဲ့ တောင် ပြန်ပြန်ပြုံးပြုံး သပ်ဖူးဝတ်ဖူးတဲ့ကောင်မျိုးမဟုတ်။

အခုမှ ‘အောင်စည်’ ကျေးဇူးနဲ့ ဘူးသီးပိတ် မီးပူကျကို ခေါက် နှီးမကြေအောင် မတွန့်အောင် ပြန်ပြန်ရန်ရန် ဝတ်လားဝတ်တတ်ရဲ့။ အောင်မယ် ... သူ့အမှတ်တံဆိပ်ကြီးလို ဖြစ်နေတဲ့ အညာခြုံစောင် အကွက်ကြီးနဲ့ ဦးထုပ်စုတ်ကြီးတောင် သူ့ကိုယ်ပေါ်က ပျောက်သွားတာ ကြာပါမင့်ပကော ဆရာရဲ့”

“အေးကွာ ... အဲသလောက်ကြီးတဲ့ သံယောဇဉ်မျိုးတွေဟာ အယ်လိုအရေးအခင်းကြောင့်များ ...”

“အဲဒါက ဆရာသိချင်သလိုပဲ ကျုပ်တို့တစ်ထောင်လုံးက ဩတ်မနိုင်ခဲမရ သိချင်နေကြတဲ့ မေးခွန်းကြီးပဲ ဆရာရဲ့။ ဘယ်လို အယ်လိုမှ အစရှာ အထအနကောက်မရကြလို့သာ ကျိတ်ပုန်းစွဲ လေနာ အနေကြတာလေ။ အခု ... ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်လိုပေါ့။ ဟဲ ... ဟဲ

ဟဲ”

“တယ် ... ဒီကောင်”

မျက်နှာထိ မျက်နှာမောင်းနှင့် သင်းကို ဟန်လို့သာဟန်လိုက်ရသည်။

ဟောသည် ‘တစ်ဝမ်းကွဲသားအဖ’ ၏ ‘မရဏလမ်းခွဲ’ ဖတ်လမ်းကြီးကို တစ်တစ်ခွဲခွဲ သိချင်ကြားချင်စိတ်တွေ မရိုးမရွှံ့လိုသဘာ် ‘နေနှင့်ဦး၊ ပျံလေသည့်ငှက်ခါး ... အတောင်းညောင်းတော့ နားဦးမှာပလေ ... ဟင်း’ ။

“ဆရာရေ ... ဆရာရေ ...”

“ဗျာရေ ...”

“ဟာ ... အရေးထဲ ဆရာက လာ ‘ငြိ’ နေပြန်ပါပြီ။ အတူလေ ဆရာ ... အတူ ...”

“အေး”

“ဟိုဒင်းကိုတော့ အပြီးတက်နင်းမိပြီ ဆရာ”

“ဟယ် ... နင့်ကြီးတော်လင်တဲ့မှ၊ ဘယ်အတုနဲ့ ဟိုဒင်းက ဆီးကို တက်နင်းမိနေပြန်တာတုံး၊ ရှင်းရှင်းဆွင်းဆွင်း ပြောစမ်း”

“ဟီး ... ဟီး ... အတုလေ ... ဆရာရဲ့”

“ဟော ... လုပ်ပြန်ပါပြီ”

“ဒီလိုဆရာ ... ဒီလို ...၊ မြအောင်ကြီး ‘ဂန့်’ သွားတာရဲ့ ဆန့်ကိုတော့ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် ရသလိုလိုရှိခဲ့ပြီ”

“ဟေ ...”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကြောင်တစ်ရာခိုလ် နယ်က ဆရာကောင်းမှုနဲ့ ပြစ်ဒဏ်တိုက်ထဲကို ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် ဆရာယောင်ကပ်ပါး ညှပ်ပါသွားပြီး တကယ့် ‘ဇော်ကလိဖွက်’ ဆိုတဲ့

ထောင်ဂျိုးတွေနဲ့ချည်း သွားတိုးနေတော့တာကိုး ဆရာရဲ့။ ‘ပိတာဇော်မင်း’ တို့၊ ‘ဦးမိကျောင်း’ တို့၊ ‘ရွှေလက်လှ’ တို့၊ ‘ဘုရားကြီး၊ ဘုရားလေး’ တို့၊ ‘အာဠာဝကမောင်စိန်’ တို့၊ ‘ပြဿဒါး’တို့ ဟာ ... တကယ့်ပေသီးလုံးတွေချည်း”

“အင်း ...”

“အဲဒီမှာ ဆင်ကြီးနဲ့ဆင်လေး ညီအစ်ကိုကိုပါ ဒက်ထိ ဝင်ဆောင့်မိတော့တာပဲ ဆရာရဲ့”

“ဟေ ... ဘယ်သူ ... ဘယ်သူ ...”

“ဆင်ကြီးနဲ့ဆင်လေးလေ ဆရာရဲ့။ ဟိုဖောက်ထွင်းညီနောင်လေး၊ ရွှေဘိုဘက်က ရှေးဟောင်းစေတီကြီးတစ်ဆူကို ဌာပနာဖောက်ဖို့ မဟာတရားလုံးပန်းနေတုန်း၊ ရွာကပိုင်းဖမ်းပြီး ရဲလက်အပ်လိုက်လို့ ထောင်ကျလာခဲ့ကြတဲ့ ငနဲတွေရယ်။ ဘုရားအမှိုက်ခံထိတဲ့ ... ဓမ္မအန္တရာယ်ကောင်တွေပေါ့။”

ထောင်ထဲက တိတ်တိတ်ပုန်း ဖဲပိုင်။ ကြွေပိုင်းမှန်ရင် သူတို့လက်ချက်ချည်းပဲ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဆရာတို့ ဘယ်လိုဖမ်းဖမ်း၊ ထောင်ထဲမှာ ရွက်ပုန်းသီးဖဲပိုင်။ ကြွေပိုင်းကတော့ ရှိနေတာချည်းပဲဟာ။ အထူးသဖြင့် အကျဉ်း (၁) ခန်း၊ (၂) ခန်း၊ (၃) ခန်း၊ (၄) ခန်းနဲ့ အချုပ် (၃) ခန်း၊ (၄) ခန်းစတဲ့ အိပ်စင်ပါတဲ့ အောက်ထပ်အခန်းတွေဆိုရင် အိပ်စင်အောက်မှာ ဖဲပိုင်ချည်းပဲ”

“ကဲပါ ... မိကျောင်းမသားရယ်၊ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းပြီးတော့ အကြေးဆိုးပနေပါနဲ့တော့။ ဆင်ကြီးတို့က ဘာပြောသလဲ။ အဲဒီကိစ္စကိုပဲ အရင်ပြောစမ်းပါဦး”

“နေဦးလေ ဆရာ။ အခုမှ တိုက်က ခဏခိုးလစ်လာခဲ့ရတာ။

ဆရာကြီးတင့်လွင်က ဆရာကို သတင်းသွားပို့ချဦးဆိုလို့ ပြေးလာခဲ့တာ။ ကြုံတုန်း ကော်ဖီမိတ်ကလေးကို ခံတွင်းချဉ်ပြေအောင် ဆွဲသွားဦး။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

မြွေးပွေးသိန်းမောင်က သူ့ရှုပ်ကြမ်းကြီးနှင့် ခြေမလောက် သူ့ဘူးကြီးတွေ အဖွေးသားပေါ်အောင် ‘ဟီး’ ပြနေလိုက်သေးသည်။

“တော်ကြီးကျ ... နင်ပြောမှာသာပြောတော့။ သောက်ပင်းဆီရအောင် ငါစီစဉ်ပေးမယ်။ ကံလှရေ ... ‘ရွှေမျက်ရည်’ တစ်ခွက်ဆာ”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ‘ရွှေမျက်ရည်’ လဲ”

“အေး ... တစ်ခွက်သောက်ပြီးရင် တစ်သက်လုံးမေ့မရအောင် ချာတူးလန်တဲ့ ခွားနီရေကျဲကို ထန်းလျက်နဲ့ကျို၊ ပြီးမှ ကော်ဖီနဲ့ အမှုန့်ကလေးကို အနံ့ကလေးပါလေကာ ပါတယ်ဆိုရုံ ဖျော်ထား။ တို့အလုပ်ရုံက အစပ်သားလေးချောရဲ့ လက်ဖြစ်ကာစီရည်လေကွာ။ ခဲ ... ဟဲ ... ဟဲ။ ကဲ ... ပြောတော့”

“ဖို့ ... ကြားရုံနဲ့တင် ပျို့ချင်အန်ချင်စရာ။ ဆရာဟာက

“ကဲပါ ... လုပ်ပါဦး။ မင်းကို ဆင်ကြီးဆင်လေးညီနောင်က တွေ့လေပုပ်ထုတ်လိုက်လို့လဲ”

“အဲ ... ပြောရင် ဆရာယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“အင်း ... လုပ်ပါဦး”

“အောင်စည်က ထောင်ထဲကို တမင်တောင်ကျခံဝင်၊ ဝင်ပြီး သူ့ကိုအလုပ်အပ်လိုက်တဲ့ အလုပ်ရှင်ရဲ့အလိုကျ ပီပီရီရီနဲ့ လူချစ်သတ်ပေးနေရတဲ့ ကြေးကြီးစား လူသတ်သမားတဲ့ ဆရာရဲ့”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

ကြားရချက်က မသက်သာ။ နားတစ်စုံအနီးကိုကပ်လျက် ‘ပတ်မကြီး’ အားကုန် စုံထုပ်ပစ်လိုက်သလိုကြီး။

ရင်ထဲက ကလီစာတွေပင် လိုက်ခနဲ ခုန်ထွက်လာကာ လည်ချောင်းဝမှာ ပိတ်နေသို့နေသည်သို့ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ရဲ့လားဟာ ... ဒီကောင်ရဲ့ရှက်ကလေးက သနရုပ္ပနဲ့ လူပဲ ကြေးစားသတ်ရဦးမယ်လို့”

“ရော ... ခက်ပဲ၊ ဆရာရယ်။ လူသတ်တဲ့ကိစ္စကိုများ ရှိကြမ်းကြီးတွေနဲ့မှပဲ သတ်ဖြစ်ဦးတော့မလို့လို့ ... ဆရာဟာ။ ဘယ်နေရာမဆို ပုံသေကားချ လှေကားထစ်ကြီးတော့ ဘယ်ပြောလို့ရမတုံး ဆရာရဲ့”

“အေးပါ ... အေးပါ။ ငါက စိတ်ထဲ အံ့အံ့အဲဒါလွန်းလို့ပါ။ ကဲ ... ဆက်ပါဦး။ ဒီအကောင်အောင်စည်က ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လူသတ်နေတာစွဲတုံး”

“အောင်စည်ရဲ့ ‘ကန့်ကူလက်လှည့်’ ဆရာနဲ့ ‘ဒူးမနာ’ အလေ့က မောင်ကြည်တဲ့ဆရာရဲ့၊ ‘နှစ်ဖောက်ကန်းမောင်ကြည်’ ဆိုရင် သူတို့လောကမှာ မသိသူမရှိဘူးဆိုပဲ။ သူလည်း ငယ်ငယ်ကတော့ နာမည်ကြီး လူပိုက်ကြီးပဲတဲ့။ ကပ္ပလီကျွန်းက နှစ်ခါပြန်လွတ်လာတဲ့ ‘နှစ်ကျွန်းပြန်’ ကြီး ... တဲ့”

“အေး ... လုပ်လိုက်ဟာ။ ‘ချိုးတွင်းထဲကလောက်၊ ဘယ်အကောင်ပိုကြီးသလဲ ရွေးရခက်ပဲဆိုသလို ဖြစ်နေပြီကောကွ ... မြေပွေ့ရ။ မင်းဟာက ... ချီကတည်းက ယဉ်သကိုကြီး”

“ဟုတ်တယ် ဆရာနဲ့ ‘အောင်စည်’ ဟာ ငယ်ငယ် ပေါက်တီး

ပေါက်စကလေးကတည်းက သူ့အဖေနဲ့အမေဟာ ဓားပြသတ်လို့ သေချာတာတဲ့။ ရပ်ရွာက အသံထွက်လာပုံအရတော့ ဓားပြတွေထဲမှာ သူ့အဖေ၊ မအေတွေရဲ့ မျက်နှာသိတစ်ဦးဦးပါလာလို့ နှုတ်ပိတ်ပစ်ခဲ့ပုံပဲတဲ့။ အောင်စည်ပေါက်စကိုတော့ ဓားပြတွေက ‘ဓားစာခံ’ သဘော ရွာထဲ ခြောက်ရလှန့်ရအောင် ခေါ်သွားဆိုထင်ပါရဲ့။ ဓားပြတွေနဲ့အတူ စုံစုံနီနီ ပျောက်ကရော”

“အင် ... နင့်ဟာကြီးကလဲ”

“ဟော ... ပြန်ပေါ်မယ့်ပေါ်လာတော့ ခုနပြောခဲ့တဲ့ တစ်ချိန်ပြန်လူပိုက်ကြီးနဲ့အတူ ကလေးက ရွာကိုပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အောင်ကလွတ်လာပြီး ‘ကျွန်းလှ’ က ‘သာသနာ့လင်းရောင်ခြည်’ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယလိုလို၊ ဘာလိုလို ခိုကပ်ပြီးနေနေတဲ့ ‘ကျွန်းပြန်ကြီး’ တို့ ကျောင်းပေါက်ဝမှာ ကလေးကငိုယိုပြီး မိကွဲဖကွဲဖြစ်နေတာကို တွေ့ရဆိုပဲ။

ဘုန်းကြီးနဲ့ သင်းကြီးနဲ့က အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ တော်သေးတာတဲ့။ အဲဒါ ကလေးလက်ထဲမှာ ငွေကလေး၊ ရွှေတိုရွှေစကလေး၊ လက်ဝတ်တံတားကလေး အနည်းအကျဉ်းပါတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်နဲ့ စာတစ်စောင် ဆွဲချော ... တဲ့။ ‘ကလေးကို ခဏတစ်ဖြုတ် ထိန်းသိမ်းပြီးရင် ကလေးနဲ့အတူများရွာကို ပြန်ပို့ပေးပါ’ လို့ရေးထားသတဲ့။

နို့ပေတဲ့ ... ‘အောင်စည်’ ရဲ့ မိဘများကိုက အဲဒီရွာမှာ အော်သွားတွေ၊ ‘ညှော်နေညှော်ထိုင်’ တွေလေ ဆရာရဲ့၊ ဆွေဟဲ့မျိုးဟဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ပဲ။ အဲတော့ ... ကလေးကို အဲဒီ ‘ကျွန်းပြန်ကြီး’ အဖူးစားဖို့ အလိုလိုဖြစ်သွားကရော”

“အင်း ... ‘တစ်ခုသော ကျေးသားသည် ခိုးသူတို့နှင့်ပေါင်း

သင်းမိလေသတည်း' ... ဟု လေ"

"အဲ ... အဲ ... အောင်စည်နဲ့ သူ့ကျွန်းပြန်ကြီးကို ရွာက ပျောက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်လေးမှာ သူ့အဖေဘက်က အစ်မကြီး ဆိုလား ... ဘာလား ရွာကို ရောက်လာခဲ့သေးသတဲ့။ အကြောင်းစုံမရတော့ ရင်ဘတ်စည်တီး အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး ကလေးရှာဖို့ လိုက်ဖက်မယ်ဆို ပျောက်သွားပြန်ပါလေရော ... တဲ့"

"အင်း ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ"

"ဆိုကြပါစို့ရဲ့ ဆရာရယ်။ 'အောင်စည်' ဟာ ဒီလိုပဲ 'ကျွန်းပြန်ကြီး' ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ဒုစရိုက်တက္ကသိုလ်ကို အခမဲ့တက်ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာတဲ့ ခင်ဗျ။ ဆင်ကြီးနဲ့ဆင်လေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကွက်တည်းသား တစ်ကျောင်းတည်း နေဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးတော့ ပတ်မအုပ်အမှုမချေးခါး အကုန်သိနေခဲ့ကြတယ် ဆိုတာကိုး"

"အေးလက္ခာ ... နင်ပြောပုံဆိုရင် မင်းကောင်က 'ဒုစရိုက်ဘာသာရပ်မှာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ရုံတင်မကဘူး။ (Ph.D) ဒေါက်တာဘွဲ့ကြီးတောင် ရနိုင်လောက်ပါပေရဲ့။ အကုသိုလ်ရေခံမြေခံက တယ်ကောင်လိုက်ပလေသာ လူရာ"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ ... ဟုတ်တယ်။ 'အောင်စည်' ကို 'ကြေးစားလူသတ်တဲ့လှိုင်း' ထဲ အတင်းတွန်းပို့တာ အဲဒီနှစ်ဖောက်ကန်းကျွန်းပြန်ကြီးပေါ့။ ဆင်ကြီးဆင်လေး ညီနောင်နှစ်ကောင်ကို ဖောက်ထွက်စီစွာ 'တုန်ချီ (ခ) ကျော်မြင့်' လက် 'ဝက္ကက်' အပ်ပေးလိုက်တာလည်း သူပဲတဲ့"

"ကောင်းကွာ 'ဖုန်းဆိုးမြေက တောထ' တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပြောတာ"

"အဲ ... အဲ ... 'အောင်စည်' က လူသတ်ပေးရတာယ်ဆို ဆတဲ့ တစ်လောက ကြိုးပေးခံလိုက်ရတဲ့ 'ထွန်းအိမ်ကြီး' တို့၊ 'ရွှေတီး' တို့၊ 'ခဲ'တို့လို အမာလိုင်း၊ (Head to Head) လိုင်း မဟုတ်ဘူး ဆင်ဗျ။ အပျော့လိုင်း ... အပျော့လိုင်း ...။ ပျော့လိုက်သမှ ယဉ်ယဉ် စာလေးရယ်။ သူ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်ဆိုတာကို တောင် ဘေးကဘီက အမှတ်ထင်ထင် မသိလိုက်ကြရဘူးတဲ့"

"အလိုလေးဗျာ ... ကျားသားမိုးကြီး"

"ပြီးတော့ သူက ပြင်ပပြင်လွင်မှာ ပေါက်တက်ကရလျှောက်ပြီး လူမြင်သူမြင်ခံ သတ်ပေးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့ဆရာရဲ့။ သူ့ 'အမေဆရာ နှစ်ဖောက်ကန်းကြီး' က ကြိုက်ရေးနှင့်လောက်အောင် ထက်ထိုက်မိပြီဆိုတဲ့ အခါမျိုးမှပဲ လူမိုက်၊ လူမိုက်ထိပ်သီးချင်း အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲ ဝင် 'မြောင်'တဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ပေးရတာတဲ့"

"အံ့မာလေး ... လေး ... တော်ပါတော့ဟဲ့ လူရယ်။ နင့်ဟာ ပြောရင်းပြောရင်း 'သူ့ထက်ကဲ့၊ ရွှေပြည်စိုး' ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ ဆာတဲ ... ချီးတဲ့မှ"

"အောင်မယ် ... ဒါတောင် ဒီကောင် ဘယ်သူ့ကို ဘယ်နည်း နယ်ပုံ 'ကိစ္စတုံး' ပစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မကြားရသေးလို့ ... ဆရာရေ။ နှုတ်တော်ဖြင့် ဆင်ကြီးတို့ပြောနေတာတွေကို နားထောင်ရင်း ကျောဆွဲချော့ ရင်တွေ့ရော အေးစိမ့်ထုံကျည်လာပြီး အူအသည်းတွေတုန်ကလေး ဒီကောင် 'အောင်စည်' နှင့် လက်ပွန်းတတီး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့တာတွေကို တွေးတွေးပြီးလည်း စိတ်တွေ ယားလာတော့တာပဲ ချီ ... အဟုတ်၊ အဟုတ်"

"အင်း ..."

ရှုတ်တရက်ဖြင့် စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်အားသေး။

ပါးစပ်ထဲမှာ တံတွေးတွေ တစ်တွေးတစ်လုံးကြီး ပြည့်လာသည်။ သည်တစ်နံနက်ခင်းလုံး ဟုတ်ဟုတ်ညားညား ဘာတစ်ခုမျှ စားမထားရသေးသည့်တိုင် ရင်ပြည့်ချင်သလိုလိုကြီး ဖြစ်လာ၏။ ‘အင်း အောင်စည်... အောင်စည်... ခွေးမသား’။ တိတ်တိတ်ကနိတ်၍ မေတ္တာတော်အနန္တတွေကို အဟုတ်တကယ် ပို့နေမိလေ၏။

“ဆရာ”

“ဟေ ... လကွာ”

“ကျွန်တော် ဆက်ပြောရဦးမှာလား”

“အေး ...”

ထို ‘အေး’ သည် အတန်ဖြင့် လေးလံဖင့်နှေးနေမှန်း ဘာသာသိသည်။

“ထောင်ထဲမှာ အောင်စည် ပထမဦးဆုံး တွေ့တော့တင်တင် ဆတ်ပစ်ခဲ့တဲ့သူက ‘ရာဂဘီလူး’ စီးနေတဲ့ ‘နာနီလှမောင်ကြီး’တဲ့ ... ဆရာရဲ့”

“ဟေ ... ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ လှမောင်ကြီးက ‘မားပြီ၊ လူဆတ်၊ မုဒိမ်း၊ အလောင်းဖျောက်မှု’ နဲ့ အချုပ်ဆောင်မှာ အချုပ်ကျ၊ ဆရာရုံးပုံမှန်ထွက် အမှုဆိုင်နေရင်းက တုတ်ကွေးမိ၊ ရောဂါဟောင်း၊ နာရင်ကျပ်က ပြန်ပေါ်လာ၊ အသက်ရှူမဝဖြစ်ပြီး ဆုံးရှုတာမဟုတ်တာ။”

အချုပ်ဆောင်အပေါ်ထပ် (၂) ခန်းမှာလေ။ ထောင်မှူးဦးမြဆောင် (ကျောက်ဘီလူး) တို့အဖွဲ့ အိပ်ထောင်ဖွင့်မှ စန့်စန့်ကြီးသေနေတာကို တွေ့ခဲ့ကြရတာ မဟုတ်လား။ ဦးမြမောင်ကြီးက အချုပ်ဆောင်ဆောင်မှူးလည်း အဆောင်မှူးဆိုတော့ ဒီအီး (D.E. ဌာနဆိုင်ရာ စီမံခန့်ခွဲရေးမှူး) တောင်မှ ဝင်ခဲ့ပါသေးသကော”

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာ။ အများကတော့ သွေးရိုးသားရိုး ဒီလိုပဲ ဆင်ကြတာပေါ့ ဆရာရဲ့။ နေ့ ... လုပ်သွားပုံက ပိပ်ရိရိသေသေ ဆင်သပ်နဲ့ သင်းလွန်းသကဲ့။ ကျွန်တော်တောင် ဆင်ကြီးညီနောင်ရဲ့

ပါးစပ်က ဖွင့်ထွက်လာခါမှ 'ဩ ... ဒီလိုကိုး' လို့ 'ဟင်းလုံးကြီး' ရဲ့ ခွဲရတော့တာရယ်"

"မင့်ဟာ ... 'ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာ' ကြီးများလာ ကောင်ရာ"

"မဟုတ်သေးဘူးလေ ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်ပြောတာတွေက လိပ်ပတ်လည်အောင် တစ်ဆိတ် အရင်နားထောင်စမ်းပါဦး။ တစ်ကွင်း နှစ်ကွင်း တတိတဆက်ရင်း သံကြိုးကွင်းအကြီးကြီး ဖြစ်လာမှပဲ 'တည် တည်ပြောရရင် နိုင်မိပါသကွာ' ဖြစ်လာရလိမ့်မယ်"

"နင်ပဲ အပြောကောင်း။ ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဆက်စမ်းပါဦး လှမောင်ကြီးရဲ့ မရဏခရီးကို ..."

"ဒီလို ဆရာရဲ့။ အဲဒီအယုတ်တမာကောင် 'ရာဂဘိလူး' ဖျက် ဆီးပြီး ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး လုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ တရုတ်မလေးက စိ ချွေရတနာဆိုင် သူဌေးသမီးတဲ့။ ဘွဲ့ရ ပညာတတ်ကလေး။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းက သူ့ဆရာကထိကနဲ့တောင် လက်ထပ်ကြဖို့ လူကြီးချစ် မြန်းထားကြပြီးသားကဲ့။ ဆိုင်ကိုလည်း သူပဲဦးစီးနေတာ။ သူပဲဆိုင်ထိုင် သူပဲငွေကိုင်း ဆူအခရာပဲတဲ့"

"အင်း ... အင်း ..."

"အဲ ... အဲဒီအကုသိုလ်တွေ အပြားလိုက်ကပ်တဲ့နေ့က လှ မောင်ကြီးနဲ့ သူတပည့်စိန်မာဒင်တို့က ညဘက်ကြီး ဓားပြတိုက်ရင် အနုကြမ်းဝင်စီးကြတာတဲ့ ဆရာရဲ့။ စိန်ထည်ရတနာတွေ နှင့်အေး ယူပြီး ကလေးမလေးကိုတော့ 'ဓားစာခံ' အဖြစ်နဲ့ ဖမ်းခေါ်လာခဲ့တာ ပါပဲ။ ဘေးဆီးရန်ကာပေါ့လေ။"

အေးရာအေးကြောင်း နေရာရောက်ရင် ပြန်လွှတ်မယ်လို့ စိတ်

ကူးထားခဲ့တာတဲ့ ... ဓွေဆော်ဦးက။ အဲ ... ကားပေါ်မှာ 'ဂျော်နီ ခင်းလျှောက်' အနီပတ်နဲ့ တစ္စတ်စွတ်သောက်ပြီး ရင်ပူလည်း ပြေလိုက် တရာ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးခွေနေတဲ့ တဏှာဘီလူးက ထိန်းမနိုင် ခင်းမရ ထ,ကရော။"

နောက်ဆုံးတော့ ကလေးမလေးကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးအမွေလုပ်၊ အပေါ်ရလေအောင် နှုတ်ပိတ်၊ အလောင်းဖျောက်တဲ့အထိ အကုသိုလ် နေထုပ်ဝန်ပိုးကြီးက ကြီးသွားခဲ့သလေ။ ကောင်မလေးကလည်း လှ ဘာကိုး။ အရွယ်ကလည်း အရွယ်ကောင်း၊ သေပန်းကိုပွင့်ပါရော ... ဟဲ့"

"ကျွတ် ... ကျွတ် ..."

"သူ့အဖေတရုတ်ကြီး 'စိန်ယူကောင်း' က ဒီအတိုင်းတိုင်း ခင်းပြန်ခံလိမ့်မတုံး။ ကောင်းကင်မြို့သလောက်နီးနီး ဘဝဖျက်ရရှာ ခဲ့တုံး။ ဟုတ်ဘူးလား ...။ ရှိသမျှစည်းစိမ်ပုံပေးပြီး အဲဒီ 'ရာဂ ခင်းလူး' ကို အဆုံးစီရင်ပေးပါပေါ့။"

သေပြီဆိုရင်တော့ သင်းရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက် မှတ်မထုတ် ခင် ထတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်တစ်စုံကိုသာ သူတို့ဆီမရောက်ရောက်အောင် ပြန် ခွဲထား လှမောင်ကြီးရဲ့ပိညာဉ်ကို ငရဲဘုံအထိနေမရအောင် ဒုက္ခပေးပစ် ထိုက်မတုံး။ အဲဒါ ... နှစ်စောက်ကန်းကြီးကနေ 'အောင်စည်' ပထမဆုံး ထုတ်ခံဖြစ်ခဲ့တဲ့ 'လူသတ်အော်ဒါ' ပဲ ... ဆရာရေ။"

"အဲဒီတော့ ..."

"အောင်စည်က အရေးပေါ် သူ့ဘာသာဖန်တီးထားတဲ့ 'မူး ခင်းခင်းကားမှု' နဲ့ ထောင်ထဲအရင်ဝင်၊ အချုပ်ထောင်မှာ သေနာကျ နှုတ်လှမောင်နဲ့ အလွမ်းသင့်အောင်ပေါင်း၊ 'ဓားဆိုးတွဲ' သံယောဇဉ်

ရွဲ့ပလေ။ လူသတ်ဖို့အခင်းအကျင်း ‘ပလန်’ ကလည်း ချရသေးတာကို။ အဲ ... တစ်လရှိတော့ ထောင်ကလွတ်ရော။

အပြင်ကနေ ထောင်ဝင်စာ ... လေးငါးကြိမ်လာ။ လှမောင်ကြီး အားကိုးယုံကြည်လောက်အောင် အယုံသွင်း ... အဲဒီလိုပဲပေါ့ဟော ... မကြာဘူး။ ရိုက်မှုနဲ့ ထောင်ကြီးချုပ်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်။ ကဲ ... ဒီတစ်ချိန်တော့ လှမောင်ကြီးက သူ့ကိုသတ်မယ့် ‘ယမင်းကြီး’ ကို ထောင်ဘူးဝအထိ လာကြိုသတဲ့ဗျာ”

“အဲဒါမျိုးပေါ့။ သေဘေးကြုံတော့မယ့် ဒုစရိုက်ကောင်တွေဟာ သူ့အလိုလို အကုသိုလ်အခိုးတွေသင့်ပြီး စုံလုံးကုန်းကုန်ကြစမြဲဆိုတာလေ ... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပ ... ဟုတ်ပ ...။ ဒီတစ်ချိန်တော့ ရုံးချိန်းကိုခွာချိန်း။ အမှုကိုကြာအောင်ဆွဲဆန့်ပြီး လှမောင်ကြီးကို အသေသတ်ဖို့အကွက်ကောင်းကို စောင့်တော့၊ ချောင်းတော့တာပေါ့။ သူ့နည်းကတရုတ် ‘ထိုက်ချီ’ နည်းလေ။ အပျော့ဆွဲအယုံသွင်းပြီး အချီသတ်သတ်တဲ့နည်း။

ပန်းနာရင်ကျပ်သည် ကာလနာလှမောင်ကြီးကို ဝက်သားဟင်္သာလက်သီးဆုပ်လောက် ဆီတွေအိနေအောင် နှပ်ထားတာကို ကျွေးလဲကျွေး။ အအေးစာ အဖွဲစာ သွေးတက်စာတွေကို နင်းကန်ဖိစားခိုင်းထားပါတော့လေ ... ကံကြံ့ချင်တော့ တစ်နေ့သား ညကြီးသန်းခေါင်အိပ်နေကြတုန်း လှမောင်ကြီး ရင်ကျပ်ပန်းနာထပြီး အသက်ရှူမဝဖြစ်ပါလေရော။

စကားတောင် ဟ၊ ဟပြောဖို့ အသံမထွက်နိုင်ရှာတော့ဘူးတဲ့။ ‘အောင်စည်’ ကို လက်ကုတ်ကုတ်ပြီး နှိုးရရှာသတဲ့။ သူ့နံဘေးမှာ

သူရိန်စာပေ

သူတားတဲ့ ရှူဆေးဘူးနဲ့ သောက်ဆေး ရှာပေးစမ်းပါဦးပေါ့လေ။ ကဲအောင်စည် ဘာလုပ်တယ်မှတ်သလဲ။ ရှူဆေးဘူးလည်း မပေးဘူး။ သောက်ဆေးလည်း မကပ်တော့ဘူး။ လှမောင်ကြီးရဲ့ နားနှစ်ဖက်၊ ခေါင်းပေါက်နှစ်ဖက်ကို ဂွမ်းနဲ့ဆွဲမိတ်ပြီး လက်တွေခြေတွေကို စောင်ခြေအောက်ကနေ ဆွဲချုပ်ထားလိုက်သတဲ့။ ဘေးတစ်ဖက်ချက်စီမှာ ဆင်ကြီးနဲ့ဆင်လေ။ ကျန်တဲ့သူတွေ ဘယ်ရိပ်မိလိုက်ကြလို့တုံး။

မကြာလိုက်ဘူး။ လှမောင်တဏှာရှူးကြီး ကာလနာတိုက်ကာ အသက်ထွက်သွားရော။ သေတာ သေချာပြီဆိုမှ ဂွမ်းတွေပြန်သတ် စောင်ကြီး ခေါင်းပြီးခြုံပေးထားလိုက်သတဲ့။ မိုးလင်းလို့ ထောင်ကြီးခွဲတွေ လူတန်းစီစစ်တော့မှပဲ သူကောင်းသားသေနေမှန်း သိသတဲ့ဗျာ။

လှမောင်လို ‘ရာဂဘီလူး’ ပြုတ်ကောင်ကို ထောင်ထဲမှာ ဘယ်သူကမှလည်း မေတ္တာမရှိ၊ သေပုံသေနည်းကလည်း ရိုးပုံရိုးပန်းဆိုလေတော့ ဘယ်လိုရယ်မှ ဥဉ္ဇပါဒ်ပါဒ်မရှိကြဘဲ ဒီလိုနဲ့ ပြီးသွားခဲ့တာပါပဲ။ မကြာတုံး။ ‘အောင်စည်’ သူ့အမှုက ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားလို့ ချီတဲ့ အသံကိုပဲ ကြားလိုက်ရတယ်။ ရုံးထွက်သွားရာက ထောင်ကို ခြုံမိလော့ခဲ့တော့ဘူး။ ပြီးရော ...”

“ပုရွှေ ... သွေးအေးလှချည့်ကလားကွာ။ ဘုရား .. ဘုရား”

နောက်မှ 'လပ်ကီး' တို့၊ 'ယောကြီး' တို့ရဲ့ လက်တိုလက်
ဆင်းလုပ်ရင်း တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ဆရာကြီးဖြစ်လာခဲ့တာ။ အနီးစခန်း
ဘိန်းဖြူတွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီး၊ ရွှေချောင်းတွေတစ်ထွေးကြီး
နယ်ရဲက ပိတ်ဖမ်းတာခံလိုက်ရတဲ့ အကောင်လေ။ ထောင်ထဲမှာ
တကယ့်ဆရာကြီးပေါ့”

“အေးပါ ... သိပါတယ်။ မူလလင်ဖိုက ဖိုခေါင်း ‘ကုလား
ဆင်ကြီး’ တို့၊ ‘ချက်စု’ တို့နဲ့ ပြည်တော်သာနေခဲ့တဲ့ ‘မျောက်ခေါင်း
ဆန်မြင့်’ လေ။ ဟုတ်ကယ် ... ဟုတ်”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်တယ်ဆရာ”

“ကဲ ... ‘အောင်စည်’ က ‘မျောက်ခေါင်း’ ကို ကိစ္စတုံးမယ့်
ဆရာက ဘာကိစ္စနဲ့”

“သူ့အဖေဆရာ ‘နှစ်စောက်ကန်းကြီး’ ကို မျောက်ခေါင်းရဲ့
‘ဆိုးဒီးစားသား’ ‘လှိုက်ကြီး’ အလုပ်အပ်တာတဲ့ ဆရာရဲ့။ ‘မျောက်
ခေါင်း’ ရဲ့အလောင်း (Dead Body) ကြီးကိုသာ သူ့မျက်စိနဲ့ အပ်ကျ
ဆုံကျ မြင်ခွင့်ရခဲ့မယ်ဆိုရင် ကြိုက်ဈေးတောင်း၊ မငြင်းဘူးတဲ့ဗျ”

“အလိုလေး ... လေး ... အပြီးက ကြီးလှချေကလား”

“အပြီးကြီးဆို ဒီမောင်က သူ့အန္တော့သိက ဆရာရင်း ‘လပ်
ကီး’ ရဲ့ တတိယမြောက် ‘စမောက်လေး’ နဲ့၊ သူပိုင်အတွင်းပစ္စည်း
တွေ၊ ရွှေချောင်းတွေ၊ ဘိန်းဖြူကီလိုထုပ်တွေကိုပါ အပိုင်မပြီး ပြေးတာ
နဲ့ ဆရာရဲ့။ အဲဒီမှာတင် ‘အထူးမူးယစ်’ ‘ကွီ’ခနဲ ဖမ်းမိသွားတာ။
ထောင်ထဲမှာ ချောမြေပါလည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံးကိုး။

လောလောဆယ် သူ့အသည်းနှလုံးလိမ့်နေတဲ့ သူ့‘စမော
ကီး’လည်းဆုံး၊ သူ့ပစ္စည်းတွေလည်း ရှုံးကိုး။ ပြီးတော့ ရဲဘက်က

□

“လူသားစားဖူးတဲ့ ကျားများဟာ ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ ခံတွင်း
မလိုက်တော့ဘဲ လူသားလူသွေးကိုပဲ လျှာလည်း၊ လူကိုသတ်ဖို့စားဖို့
အမြဲချောင်းနေတတ်သတဲ့ ဆရာရဲ့။

အဲ ... အဲသလိုပဲ။ ကျုပ်တို့လူ ‘အောင်စည်’ တစ်ယောက်
လည်း ‘လှမောင်ကြီး’နဲ့တင် သွေးစွန်း၊ ပွဲတိုးပြီး အကုသိုလ်လပိုင်
ကပ်သွားထင်ပါရဲ့။ ဘာမှ သိပ်မကြာသေးခင် ထောင်ထဲကို ထောင်က
လူသစ်အဖြစ် နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ရောက်လာပြန်ရော။ ဒီတစ်ခါ
တော့ ‘စားထိုးမှု’နဲ့တဲ့။ ထောင်တစ်နှစ် ကျလာခဲ့တာ”

“အေး ... လုပ်လိုက်ဟ။ ဒီတစ်ချီရော ဘယ်သူ့သတ်ဖို့တ
တုံး”

“ဆရာသိပါတယ်။ ဟိုကောင် ‘မျောက်ခေါင်းသန်းမြင့်’လေ
ကျုပ်တို့ မန္တလေးဈေးချို တိုက်တန်းတစ်ပိုက်မှာ နံပါတ်ဖိုး လက်ကာ
ဖြန့်တဲ့ ဘိန်းဖြူဆရာကြီး ‘သန်းမြင့်’လေ ဆရာရဲ့။ သူငယ်ငယ် ထောင်
ထဲစ၊ ဝင်တုန်းကတော့ ကလေးကချေ ‘သာတီးဒီ’ မှောင်ရိပ်ခိုမှုလိုလို
နှစ်ပဲခြောက်ပြား ခိုးမှုကလေးလိုလိုနဲ့ ချောက်ချီးချောက်ချက် ကျလ
တာပါပဲ။

မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်လာပြန်လို့ ဝမ်းတိန်၊ ကြယ်ဂေါင်ဘက်ကို ဆယ်ပြေးလိုက်တိမ်းလိုက် ရပြန်သေးသတဲ့။ အဲဒီတော့ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်ရဲ့ ‘မျောက်ခေါင်း’ ရဲ့အသားကို အစိမ်းတောင် ဝါးစားပစ်လိုက်ချင်သေးတာတဲ့ ဆရာရဲ့။ အဲဒီလောက်”

“အင်း ... ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးပြီး ကျားမြီးသွားဆွဲတာကိုး။ ခံပေါ့”

“ဒီတစ်ချို့ ... မျောက်ခေါင်းကို သုတ်သင်တဲ့ပွဲမှာလည်း ‘လင်ကီး’ နဲ့တစ်နွယ်တည်း တစ်ပင်တည်းဖြစ်နေတဲ့ ‘ကုလားမောင်ကြီး’ ရဲ့ မှုဆလင်ဖိုမှာ ဖိုလုပ်သားနဲ့ ဝင်ရောတာလေ ... ‘အောင်စည်’ က”

“အေး ... အေး ငါမှတ်မိပြီ။ စားဖိုကြီးဖိုခေါင်း မောင်သန်တို့နဲ့ ပြဿနာတက်ပြီး မြဲအောင်ဝင်ကယ်ခဲ့ရတာ အဲဒီအခေါက်ပဲမဟုတ်လား။ အောင်စည်တစ်ကောင် ထောင်ကျ ‘ကျသစ်’ အဖြစ် ပထမဆုံး စ,ဝင်လာတာ အဲဒီအခေါက်ပဲလေ ... နော”

“ဟုတ်ပ ခင်ဗျာ။ ဆားလက်တစ်ဆုပ်နဲ့ ပြဿနာရှာကြတာလေ။ သူတို့မှ ‘အောင်စည်’ ရဲ့ ‘စ’ကို မသိကြတာကိုး နော။ ရေမြေလား၊ မြက်လျှောလား၊ အကောင်ကြီးပေတဲ့ အသည်းမပါတဲ့ လင်းမြေလား ... ဒီလိုထင်ခဲ့ကြတာကိုး။

ဟော ... ဗြုန်းဆို သင်းတို့ရဲ့ခေါင်သူကြီး ဖိုခေါင်း မောင်သန်ကြီးခမျာ ပဲဟင်းဒယ်အိုးထဲ ခေါင်းစိုက်ပြီး မာလကီးယားသွားလိုက်တော့မှပဲ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ပျာယာခတ်ကုန်ကြတော့တာရယ်။ မောင်သန်ကြီးကို ‘အောင်စည်’ က ကိုယ်ချင်းကိုယ်ချင်းပူးပြီး ဆတ်ခနဲ တစောင်းတိုက်ချလိုက်တာကို ညမီးသမား ‘သာအောင်’ နဲ့ ‘ဝိ

ဉာဏ်’ တို့က ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်မိကြသတဲ့။

အဲဒီတော့ မြဲအောင်ကျေးဇူးကြောင့် အမှုက ကွင်းလုံးကျွတ် ထုတ်ခဲ့ပေတဲ့ ‘မောင်သန်း’ ကို ‘အောင်စည်’ က ‘လက်ဆင်ပေး’ ထိုက်ပြီလို့ ဖိုကြီးအဖွဲ့က တန်းတန်းစွဲ ရမယ်ချထားလိုက်ကြတော့တာပဲ ဆရာရဲ့။

“အေး ... ‘အောင်စည်’ ကလည်း ‘အောင်စည်’ ပဲဟေ့။ ဘယ်လက်ယဉ်တာကိုး”

“ ‘မျောက်ခေါင်း’ ကို ‘ဖြောင်’ တဲ့ အကွက်ကလေးကမှ ဆင်းတာလှတာ ဆရာရဲ့။ သူ့ရဲ့ အန္တောဗျာဏ်ဆရာကြီး ‘နှစ်စောက်’ နဲ့ စပယ်ရှယ်နည်းလို့ ဆင်ကြီးတို့က ပြောတာပဲ။ ကျွန်းမှာနေ ထုန်းက သူ့ဆရာထောင်မှူးကြီးတစ်ယောက် မတော်တဆ အဲဒီနည်းနဲ့ ဆွဲသွားရှာတာတဲ့။ အစက ခဲဘက်က လူသတ်မှုထင်ပြီး အသည်းအသန် ဆရာခံ ရှာခဲ့သေးတာတဲ့ခင်ဗျာ။

အဲ ... သေသူကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေကို ‘စီအိုင်ဒီ’ ပို့ ဓာတ်ခွဲကြည့်မှပဲ တကယ်တော့ သိတာပဲ။ သေရခြင်းရဲ့အကြောင်းရင်း (Cause of Death) ကို သိကြတာတဲ့ဗျာ။ အဲ ... အဲဒီနည်းကို ‘နှစ်စောက်ကန်းကြီး’ က အမွေခံအဖြစ် ရလာခဲ့တာတဲ့ ဆရာရဲ့။

“ဪ ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ... အကုသိုလ်သံသရာက မဆုံးနိုင်အောင်ကို လည်နေတာပါပဲကလား။

“ ‘မျောက်ခေါင်း’ ကလည်း တရုတ်သွေးက ငါးမူးသားလောက် ဆေးသေးတာ။ ဝကလည်း ဝ၊ ရောဂါဘယကလည်း ထူပြောလိုက်တာ။ သွေးတိုးတဲ့၊ ဆီးချိုတဲ့၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့၊ ဇက်ရိုးကျိုးပေါင်းတဲ့

ရောဂါပုံပြပွဲကြီး ခင်းကျင်းထားသလိုပဲ။

အဲတော့ ... အဲဒီလို ဇက်ကြောကလေးဖြေ၊ အနိပ်အနင်း အကြောလျော့ စသဖြင့် လက်ဖြစ်တဲ့ လက်မြောက်တဲ့ ကမ္ဘာက ခမာ ဝယ အနံ့အနာခံတတ်တဲ့ 'အောင်စည်' က 'မျောက်ခေါင်း' အနားကို ကပ်လို့ရသွားရော။ မြအောင်ရဲ့အရိပ်က ပိုကျယ်တာလည်း ပါတယ် လေ။ ဟော ... နောက်ဆုံး မြအောင်ရယ်၊ မျောက်ခေါင်းရယ်၊ အောင် စည်ရယ် စားအိုးတွဲ ဖြစ်သွားကြလေသတည်းပေါ့ ဆရာ”

“အင်း ... မျောက်ခေါင်းတစ်ကောင် သေမင်းငင်ပြီပေါ့။ ခက် လိုက်တဲ့လူတွေပဲ”

“နောက်ပိုင်းဇာတ်ကွက်တွေကတော့ ခပ်ရှိုးရှိုးလေးပါပဲ ဆရာ ရယ်။ အခွင့်အခါသင့်မဲ့ အချိန်ကိုစောင့်ပြီး သူနည်းသူဆေးနဲ့သူ မျောက် ခေါင်းကို စီရင်လိုက်တာပါပဲ။ ပိရီသေသပ်လိုက်ပုံကဖြင့် သေတဲ့ 'မျောက် ခေါင်း' မဆိုထားနဲ့ ဘေးနားမှာအတူရှိနေတဲ့ မြအောင်တို့၊ ချက်စု တို့တောင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်လို့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီး ဘယ်နှယ် ... ကောက်ကာ ရုတ်တရက်ကြီး သေသွားသလဲဆိုတာ နားမလည်လိုက် ကြရဘူး ... တဲ့”

“ဟင် ... ဒါဆို မင်းကောင်က 'မျောက်ခေါင်း' ကို အဆိပ် ကျွေး သတ်ပစ်လိုက်တာလား”

“အင်း ... အဲသလို ပြောလို့တော့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ သလိုလည်း မေ့စစ်မဟုတ်ပြန်ဘူး ဆရာရဲ့”

“ဟယ် ... နင့်မေကလိန်း ... တဲ့။ နင့်ဟာက ဘာကြီးတုံး 'ဥာအေး သူ့အမေရိုက်' ကြီးကို ဖြစ်လို့”

“ဒီလိုလေဆရာ။ 'မျောက်ခေါင်း' သေရတာဟာ အဆိပ်သင့်

သို့သေရတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ 'အောင်စည်' စီစဉ်ပြီး ပေးလိုက် ဘဲပစ္စည်းက အဆိပ်မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟေ ... ဘာ ... ဘာကို ပေးလိုက်တာတဲ့တုံး”

“နေ့လယ် (၁၂- ၂) အိပ်ထောင်အဖွင့်မှာ မျက်နှာသစ်ရင်း သွားတိုက်ဖို့ ပက်ဆိုးဒင့်သွားတိုက်ဆေးပေးသမျှ။ ပြီးတော့ တိုင်းရင်း ဆေးတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ 'နွယ်ချို၊ စပုံစပါး၊ လေးညှင်း၊ ဆားခါး' ပါတဲ့ 'သျှက်ဆား' ကို ရင်ချောင်အောင်ရေနဲ့ ဖျော်တိုက်သတဲ့။ ကဲ ... သေစရာ ဘာရှိတုံး”

“အေးလေ ...”

“ဒါပေမဲ့ 'မျောက်ခေါင်း' တကယ်သေခဲ့တယ် ခင်ဗျ”

“အင်း”

“ဘာကြောင့်ဆို နှလုံးမကောင်း၊ သွေးတိုး ဆီးချိုရှိပြီး ခပ်ယဲ ယဲ ကျန်းမားရေးနဲ့လူတွေအတွက် လျက်ဆားနဲ့ သွားတိုက်ဆေးဟာ အချင်းချင်း ဓာတ်မတည့်တဲ့ ပြင်းထန်သော 'အစာအဆိပ်' ပဲတဲ့ ... ဆရာရဲ့”

“ဟေ ... (Food Poison) ... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်မှဟုတ်ပဲ ဆရာ”

“ကောင်းကွာ ...။ သွေးအေးအေးနဲ့ စနစ်တကျ လူသတ် ဆိုတဲ့ အာဂ 'အောင်စည်' ပါကလား ကောင်ရယ်”

“ ... ”

မြွေပွေးသိန်းမောင် ပြောပုံအတိုင်းဆို 'အောင်စည်' သည် အာဂအကောင်ဖြစ်၏။

မြွေပွေး။ မြွေဟောက်တစ်ကောင်နယ် ... အဆိပ်ပြင်းသည် ကြောက်စရာအကောင်ဖြစ်၏။

ပျော့ပျော့ကလေးနှင့်နံ့သည့် ကြောင်ချေးဖြစ်၏တည်း။

"အောင်မလေး ... ဆရာရယ်၊ ဆင်ကြီး၊ ဆင်လေးညီနောင် အတိုင်အဖောက်ညီညီ လက်ထောက်ချသွားပုံအရဖြင့် သည်အကောင် သွေးအေးအေးနဲ့ မျက်နှာတစ်ချက်မညှိုးဘဲ လုပ်၊လုပ်ပစ်ခဲ့တာ နည်း ရောသလား။ 'နှာနီလှမောင်' ရယ်၊ 'မျောက်ခေါင်းသန်းမြင့်' ရယ်ကို သစ်ပစ်ခဲ့တာ ပြောပြီးပြီနော် ...။

"အဲဒီနောက်မှာကို သူ့ 'အဖေဆရာ နှစ်ဖောက်ကန်းကြီး' က ထောင်ဝင်စာလာလာတွေ့ရင်း သင်ဉာဏ်ပေးပေးပြီး လုပ်ခိုင်းခဲ့

နှစ်ကောင်သုံးကောင် ရှိသေးသတဲ့။ အဲဒါ ဆင်ကြီးတို့ သိသလောက် ဆင်နော် ...။

'စိန်ပန်း၊ မင်းတဲ-အီကင်း၊ အိုးဘို' စတဲ့ တကယ့် ဒိတ်ဒိတ် ခြေနရာတွေမှာ အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ အခြေစိုက်ထားတဲ့ 'အတုဂိုဏ်း' တို့ ဆိုက်ကပ်၊ အလိမ်ဂိုဏ်း' ရဲ့ အဓိပတိဘိုးကြီးဆို 'ဘိုးတော်ဝင်း' ကို ချီးမွမ်းလောက်၊ စားကျက်လှဘက် 'မိကျောင်း' တို့အဖွဲ့က အစပျောက် နိုင်တာကိုလည်း သင်းပဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး 'တွယ်' ပစ်ခဲ့တာပဲ။

အိပ်ထောင်ထဲမှာ အိပ်နေရင်း 'တောပင့်ကူ' ကိုက်လို့တဲ့ ... ချောပါရောလား။ ကိုင်း ... ဒီလောက်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ တောပင့်ကူ ဘယ်လိုလုပ် ထောင်ထဲရောက်လာရသလဲ။ အဲဒါလည်း ခွေးမသား ဆောင်စည်' ၊ သင်းမှပဲ သိမယ်။

"နောက် သူတစ်ပါးသားသမီး၊ သားမယားတွေကို မဟား မဟားချက်ဆီးပြီး ကြေးစားမယ်ဘဝထဲဝှတ်သွင်း၊ လူကုန်ကူးလုပ်စား ခဲ့တဲ့ 'မိမိခေါင်းစိုးလွင်' တစ်ယောက်ကော ... ဘာထူးလဲ။ ဒီလိုပဲ ကြောက်တိုမည်ရ နှစ်ပဲတစ်မူး ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ သေရှာပါရော

'ပေါက်စီ' တို့၊ 'အာလူး' တို့၊ သားတီးဒီအုပ်စု ထောင်လက် တွက်ကွေးတွေ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်သလိုလို၊ မြန်းမြန်းဒိုင်းဒိုင်း၊ ဆန်ဆန်ခတ်လုပ်ပြီး အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ နှာရောင်တည့်တည့်ကို ကပ္ပိ ကြောက်ကြတာ လက်သည်တောင် မပေါ်လိုက်ဘူး။ နောက်ကွယ်ရှိက် ဆင်က သိတဲ့အတိုင်း 'အောင်စည်' ပဲတဲ့"

"ထားပါကွာ ...။ နားထောင်ရင်း ... နားထောင်ရင်း အသံတောင် ဆန်ချင်လာပြီ။ ကဲ ... ငါအသိချင်းဆုံးက 'မြအောင်'

ကို သင်းက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရက်ရက်စက်စက် ဝိုးဝိုးပက်စက် သတ်ပစ်လိုက်တာတဲ့။

ထောင်ထဲမှာ တစ်သောင်းလုံး တစ်လျှောက်လုံး မြအောင် အရိုင်းခိုးပြီး သင်း ရေခဲခင်းဆောင်း နေလာခဲ့တာကိုများ။ ‘အရိုင်းနေနေ အခက်ချိုးချိုး’ လုပ်လည်းလုပ်ရက်ပဲ။ မွေးကျေးဇူး၊ ကျွေးကျေးဇူး မျက်နှာကလေးမှ မထောက်”

“အင်း ... အဲဒါက ...”

“အေးပါ ... ဆင်ကြီးတို့က ဘယ်လိုပြောတဲ့”

“ဟိုဒင်းလေ ... ‘မြအောင်’ ကြီးက သူ့အမေနဲ့ ဖအေကို သူငယ်ငယ်လေးတုန်းက သတ်သွားတဲ့ ဓားပြတဲ့ ... ဆရာရဲ့”

“ဟေ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့လား”

“သူတို့အချင်းမဖြစ်ခင် အရင်နေ့က ‘အောင်စည်’ ထောင်ဝင် စာသွားတွေတော့ ‘မြအောင်’ က ရောယောင်ပေါင်ကားလုပ်ပြီး သွားခဲ့သတဲ့လေ။ အဲ ... အဲဒီမှ ‘မြအောင်’ နဲ့ ‘ကျွန်းပြန်နှစ်ဇောက်’ ကနီးမောင်ကြည်’ နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တည့်တည့်ကြီး တိုးကြရေ ဗျို့။ ဘယ်ထင်ကြပါမတုံး။ အောင်စည်တောင် (၂၂-၂၃) နှစ်လုံး ကြီးမားမား ဖြစ်နေပြီဟာ။ ဒီတစ်သက် မတွေ့ကြစတမ်း ကတိထား ထားကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်မှ တော့တော့တင်တင် ကြုံ ကြုံတတ်ကြ လေ”

“ဘာလို့လဲဟ ... သူတို့ချင်းက သိခဲ့ကြဖူးလို့လား”

“သိရုံဘယ်ကပါမလဲ ဆရာရယ်။ ‘အောင်စည်’ ကို ကောလိပ်ရဲ့တာမှမဟုတ်ပဲ။ ငွေကြေးနဲ့ လက်ဝတ်ရတာနာ အသင့်အတင့် ပြီး အစပျောက်ပစ်ဖို့ ခိုင်းခဲ့တာ ‘မြအောင်’ တဲ့။ ‘နှစ်ဇောက်’ က

ကြီးက ကလေးကို ဘယ်လိုမှမလုပ်ရက်လို့ ‘ဒီတစ်သက် ပြန်မဆိုကြ တမ်း’ နှုတ်ကတိခံပြီး သူ့ဘာသာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ ဘဲများ”

“အဲ ... အဲဒါကို ‘အောင်စည်’ က ဘယ်လိုလုပ်သိ”

“ ‘ကျွန်းပြန်ကြီး’ က ဘယ်လိုမှ မျိုသိပ်မရနိုင်တော့လို့ ဖွင့် ပြောခဲ့တာတဲ့ဆရာ။ ပြီးတော့ ‘မြအောင်’ ဟာ သူ့ဆရာအရင်းမို့ မတို့ ထိဘဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့လို့လည်း မှာသွားခဲ့သေးသတဲ့”

“ဒါနဲ့များကွာ ...”

“ဒါနဲ့မများနဲ့လေ ... ဆရာရဲ့။ အဲဒီညက တစ်ညလုံး အဲဒီ ဆေးပြစ်ဟောင်းတွေကို မလိမ့်တပတ်နဲ့ အစဖော်မေးတဲ့အခါ သေပန်း မှင့်ချင်နေတဲ့ ‘မြအောင်’ ကလည်း ခရေစေ့တွင်းကျ တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောသတဲ့များ။

ဖြစ်ချင်တော့ သူကလည်း သူတစ်သက်မှာ ဘယ်လိုမှမေ့ မရအောင် နောင်တကြီးစွာရနေခဲ့ရတဲ့ အဲဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကို ဘယ်နည်း နဲ့ ပျောက်ပစ်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာကို။ ဒီတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အစိတ် သက်က အဖြစ်ဆိုးကြီးကို ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ပြန်ပြောပြရှာသတဲ့”

“အင်း ... အင်း ...”

“တကယ်က ဓားပြတိုက်ဖို့ထက် ‘မြအောင်’ က ပျောက်နေ ခဲ့ သူမယားနဲ့ သူ့သားသတင်းကို စုံစမ်းဖို့လာတာက အဓိကတဲ့”

“အင်း ... သူ့သားသူမယားနဲ့ ‘အောင်စည်’ ရဲ့မိဘတွေက သေလို ဆိုင်နေကြပြန်လို့တဲ့”

“ ‘မြအောင်’ သတ်လို့သေသွားခဲ့တဲ့ ‘အောင်စည်’ ရဲ့အမေ ‘မြအောင်’ မိန်းမရဲ့ ညီမအရင်းတဲ့။ အသက် ၃၅-၄၀ အထိ သူ့

ဘာသာ ရိုးရိုးအေးအေး နေ့နေရှာတဲ့ အစ်မအပျိုကြီးက ထန်းရည်
လေး၊ တမြမြ၊ တောအရက်နဲ့လေး တသင်းသင်းနဲ့ လက်ရဲဇက်ရဲ ကျွဲရိုး
နွားခိုး ‘တစ်ရာကိုး တစ်ရာတစ်ဆယ်’ မြအောင်နဲ့ပြီး ခိုးရာလိုက်
ပြေးတာကို ဇွတ်အမွေလိုက်သိမ်းပြီး ‘မြအောင်’နဲ့ ပြန်ဆက်လို့မရအောင်
နယ်ဝေးမြေခြား ပို့ပစ်ခဲ့သတဲ့။

အဲ ... ဒါပေမဲ့ သူတို့အစ်မမှာ မြအောင်ရဲ့ရင်သွေး ကိုယ်ဝန်
လွယ်မိသွားတာ သိကြပုံမရဘူးတဲ့။ မြအောင်က အဲဒီ သူ့မယား၊ သူ
သားဇောမွန်ပြီး မေးမရပြောမရလွန်းလို့ လက်လွန်သွားခဲ့တာဆိုကိုး။
သတ်လိုက်တာမှ ‘အောင်စည်’ကလွဲရင် တစ်အိမ်လုံးကုန်ရော။ အရက်
တွေကလည်း မူးနေတော့ ‘အောင်စည်’ ရဲ့အစ်မ အကြီးဆုံး အပျို
ပေါက်မလေးကို မသတ်ခင် မတော်တရော်တွေ ကျင့်ကြံခဲ့သေးတာတ
များ”

“ဖို့ ... သေတာတောင် နည်းသေး။ ဒီပုံဆို ‘အောင်စည်’
သတ်ပစ်လိုက်တာတောင် ‘လူသာခုခေါ် ... နတ်သာခုခေါ်’ ချင်စရာ
ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ကဲ ...”

“ဟာ ... ဆရာကလဲ”

နှုတ်ကျူးနှုတ်လွန် ရှိခဲ့မိပြီဟု ဘာသာသိ၏။

သို့ပေမယ့် ပြောပြီးစကား တစ်ခွန်းကိုဖြင့် ယခုမှ ‘ဘွားတွေ
ဘွားတေး’ လုပ်ချင်၍ မရတော့။ ပြီးတော့ မိမိရင်ထဲက သူ့အလိုလို
လျှံကျအန်ထွက်လာသော စကားပဲ့တင်သံများ။

ဤသို့ဖြင့်လျှင် ...။

“ဆရာ ... ဆရာဦးဖော်မြင့်”

“ဟေလကွာ”

“ဆရာညော်သည်တဲ့ ... ထောင်ပိုင်လေးရှုံးခန်းထဲမှာ”

“အေး ... အေး”

ဇေဇေဝါပင် ဖြစ်မိရသည်။

သည်တစ်လောကလေး၌ မိမိညော်သည်အဖြစ် လောက်လောက်

လေးလား လာစရာအကြောင်းရယ်က သိပ်မမြင်။ ဘယ်သူတွေများပါ

ညော်

“ဟော ... ဆရာဦးတင်အောင်ထွေး”

သူရိန်ဇာပေ

“လာချို့... ကိုဇော်မြင့်ကလေး၊ လာ... လာ... လာ...
ဦး။ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ... ‘ဒေါ်နန်းအိမ်’
တဲ့။ ခင်ဗျားတပည့် ‘အောင်စည်’ ရဲ့ မိခင်ရင်း”

မျက်စိမျက်နှာ ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းနှင့် အသားအရေ ကြည်ကြည်
စင်စင် ပါးလျှလျ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ အသက်ခြောက်
ဆယ်ခန့်ရှိပြီ။ သောကအပူလောင်ထားဟန် အတော်ကြီးကို ညှိုးခြောက်
၍ နေရှာသည်။ နည်းနည်းဖြင့် အံ့သြမိရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... အောင်စည်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလား အမေ။ ဒီ
အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ အားလုံးကို ဝန်ခံပြီး ‘ဖြောင့်ချက်’ ပေးမယ်ဆို
ရဲစခန်းကို ရဲလုပ်ငန်းတွေ လုပ်လို့ရအောင် တစ်ပတ်ပို့ထားတယ်။ ရဲစခ
ရောက်ခဲ့ပြီးပြီလား ခင်ဗျာ”

ကြည့်ကောင်းအောင်သာ ပြောနေရသည်။

စိတ်ထဲတွင်မူ ‘အောင်စည်ရဲ့ အမေရင်း...တဲ့’ ဟူသော
စကားက မူးချာပတ်ချာ လည်နေသည်။ ‘ဘယ်လိုအမေရင်းလဲ
ချင်လိုက်သည်များ’ လျှာကိုယားလို့။

“အစ်မကြီး ဒေါ်နန်းအိမ်၊ အဲဒါ ‘အောင်စည်’ ရဲ့ဆရာ တေ
မူကြီး ဦးဇော်မြင့်တဲ့။ အဲ... သေသွားတဲ့ အမေကြီးရဲ့ယောက်
ကိုမြဲအောင်ကလည်း ဒီဆရာရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဗျာရေ...”

မျက်စိရှေ့က ရဲကြီးဦးတင်အောင်ထွေးကို တစ်လှည့်၊ ‘အောင်
စည်’ အမေပါ ဆိုလာလေသူ ဒေါ်နန်းအိမ်ကြီးကိုတစ်လှည့် မျက်စိ
ရှေ့ရင်း မြဲအောင်က ယောက်ျားဖြစ်သွားပြန်ပတဲ့။ ဘာတွေတုံး
ဘာတွေတုံး... ဘာတွေတုံး...။

ဒေါ်နန်းအိမ်ကြီးက ‘အိ’ ခနဲ ရုတ်ခြည်း ငိုချနေပြန်တော့
သည်။

“ဒီလို... ကိုဇော်မြင့်ကလေးရေ... ဒေါ်နန်းအိမ်ကြီးနဲ့
မလွတ်မကင်းဖြစ်၊ ခိုးရာလိုက်ပြေးကြပြီးမှ တစ်လသားလောက်အရမှ
ခွတ်ကြီးအမွေ အခွဲခံလိုက်ရတဲ့ ဒေါ်နန်းအိမ်ရဲ့အိမ်သားက ကိုမြဲအောင်၊
အောင်စည်က ကိုမြဲအောင်နဲ့ ဒေါ်နန်းအိမ်တို့က ရတဲ့သား။

ဒါပေတဲ့... ဒီကနေ့အထိ အမေနဲ့သား သိလည်းမသိ၊ မြင်
လည်း မမြင်ဖူးကြဘူး...တဲ့။ အောင်စည်ကလေး နို့ခွဲကတည်းက
အောင်စည်က သူ့အမေ၊ အမေလို့ မှတ်နေတဲ့ ဒေါ်နန်းအိမ်ရဲ့ညီမ
မန်းအိမ်တို့၊ ကိုညီခင်တို့ဆီ အပြီးအပိုင်အပ်ပြီး စစ်ကိုင်းဘက်မှာ
ယောကီဝတ်နဲ့ တရားအားထုတ်နေခဲ့တော့တာတဲ့”

“ဪ...”

“အောင်စည်က ဒေါ်နန်းအိမ်ကိုလည်း သူ့အမေမုန်းမသိသလို
ကိုမြဲအောင်နဲ့ ဒေါ်နန်းအိမ်တို့က သူ့ကိုမွေးခဲ့တာလည်း သူမသိခဲ့ရှာ
ဘူး”

“အင်း...”

“ကိုညီခင်နဲ့ မန်းအိမ်တို့ကိုပဲ မိရင်းဖရင်း ထင်နေရှာခဲ့
တာ”

“...”

“အဲ... သူ့အမေ၊ သူ့အမေ၊ သူ့အစ်မ တစ်မိသားစုလုံး
ဗြိတိန်သို့ကြွလာဝင်ပြီး သေရှာကြတော့ သူ့ဘဝလမ်းက တစ်ချိုးတစ်ကျွေ
ပြောင်းသွားပြီး ‘နှစ်ဇောက်ကန်းကြီး’ လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့
ရတယ်။ အဲ... ပညာကတော့ ရလိုက်မိရဲ့... သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ လူမိုက်

ပညာ၊ လူသတ်ပညာတွေလေ။

‘နှစ်ဇောက်ကန်း’ က သူ့ရဲ့ဘဝ ဒီဘက်တစ်ခြမ်းကို အမြဲတမ်း ပြောပြောပြပြီး သူ့အဖေ၊ သူ့အမေ သူ့မိသားစုတွေကို သတ်သွားစားပြဲတွေကိုယ်စား လောကထဲမှာ ‘ဆန်ကုန်မြေလေး’ ခုနစ်ခု သားသမီးတွေကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ‘ခေါင်’ ဆိုတဲ့ လူမိုက်ပဂေးတွေရဲ့ ရွေးပြီး သုတ်သင်ပစ်ဖို့ သင်ဉာဏ်ပေး၊ စီစဉ်ပေးခဲ့တာတဲ့။ အဲဒါ သူတို့က ‘လူသာဓုခေါ် ... နတ်သာဓုခေါ် စိပ်ကိန်း’ လို့ အမည်ထားသတဲ့ဗျ။

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဆရာရယ်”

“အေးလေ ... အသိပညာ၊ ဆင်ခြင်တုံတရားက နံနံတော့ သူတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံသိတွေကိုပဲ အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လက်ဆုပ်မဖြေစတမ်း၊ ဇွတ်တရွတ်လုပ်နေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် အကြောင်းကောင်းနိုင်ပါတော့မလဲ”

“အင်း”

“အခုပဲကြည့်လေ ... ကိုမြအောင်ကြီးက သူတစ်ခါမှ မသွား၊ သိမသွားရတဲ့ သူ့သား ‘အောင်စည်’ သတ်လို့ သေရရှာတာပဲ ‘အောင်စည်’ ကရောတဲ့ ... သူဘာမှသေလိုက်ရတဲ့ ‘ခေတ်သစ်အတတ်သတ်’ ဖြစ်သွားရရှာတာပဲလေ။ အဝိဇ္ဇာတွေ ... အဝိဇ္ဇာတွေဗျ ... ကိုဇော်မြင့်ရဲ့။

ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း။ အသိပညာ နိမ့်ပါးနဲ့ခြင်းရဲ့ အကြောဆက်ဆိုးမွေတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ‘မသိမှု၊ အမှတ်မှား ... အယူမှား ယုံကြည်မှား အဝိဇ္ဇာ’ တွေ ခင်ဗျားရဲ့။ ‘အဝိဇ္ဇာပိတ်ကာဆို ပိစ္ဆာမြို့ပြင်မြို့ဆို မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ လူ့ကမ္ဘာလူ့ဘုံကြီးဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ‘မိ

ကြီးကို ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လို့”

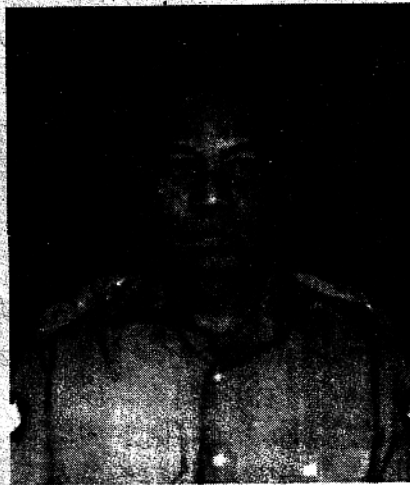
“.....”

ညှော်ထောက်ခံစကားတစ်ခွန်းပင်လျှင် ယောင်ယောင်မှားမှား ကျယ်လာနိုင်လေတော့။ ပြောချင်စိတ်လည်း အလျှင်းမရှိ။ ပြောဖို့ အင်တွေလည်း နုတ္တိ။

ဒေါ်နန်းအိမ်၏ ‘တအိအိ’ ငိုချင်းရှည်အသံကြီးကိုသာ မျက်မှောက်စရာမရှိခဲ့လျှင် အခန်းထဲက လေပြေးသလို ဇွတ်အတင်း ငြုတ်လာခဲ့မိလိမ့်မည် မူရ။ ။

0 0 0

ပေတ္တာမြင့်
လေယာဉ်သျှင်

(၁၅-၁၂-၇၅) နေ့တွင် ထောင်မှူးအဖြစ် စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်၊ ရန်ကုန်သာယာအချုပ်စခန်း၊ နောက်အကျဉ်းထောင်၊ ထုံးဘိုအမှတ် (၁) ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးအလုပ်စခန်း၊ ခြိတ်အကျဉ်းထောင်၊ မုပ္ပလင် ဝက်မွေးမြူရေးစခန်း၊ တောကြီးစခန်း၊ ကော်ဖီစိုက်ပျိုးရေးစခန်း၊ ကျောက်ဖြူထောင်၊ တောင်ငူ(၄)မိုင် ကျောက်စခန်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး (၄-၄-၂၀၀၀) ပြည်နှစ်တွင် ထောင်ငူလေယာဉ်ကွင်း ဖောက်လုပ်ရေးစခန်းမှ ထောင်ပိုင်ရာထူးဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

ယခုလက်ရှိ စာပေနယ်တွင် ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ဖြစ်မှု၊ ခြစ်ရပ်မှန်၊ မှုခင်းစုံ၊ မှုခင်းရှုထောင့်၊ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ရဲမှုခင်း၊ မှုခင်းအငြင်း၊ ဂန္ဓာရီ၊ လပြည့်ဝန်း၊ ကမ္ဘာဆန်းကြယ်၊ ကမ္ဘာလောက၊ သည်းထိတ်ရင်ဖို၊ နရသိန်း၊ သိဒ္ဓိမိုး၊ မနုစာရီ၊ သောကြာမဂ္ဂဇင်းများတွင် စာပေများ ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။

- အမည် - ဦးစိုးသိမ်း (B.A, H.GP)
- ကလောင်အမည် - စိုးဝေ / စိတြအောင် / စိုးဝေဟိန်း
- အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၁၂ / အစန (နိုင်) ၀၂၃၅၄၈
- အလုပ်အကိုင် - ထောင်ပိုင် (ငြိမ်း)
အကျဉ်းဦးစီးဌာန။
- မွေးသက္ကရာဇ် - ၉-၉-၄၇
- နေရပ်လိပ်စာ - တိုက် (၁၀), (C-1) မဟာမြိုင်အိမ်ရာ
မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖုန်း - ၇၂၂၀၉၇
- ကိုယ်ရေးဖြစ်စဉ်အကျဉ်း - ၁၉၈၇ ခုနှစ် နီလေးမောင်မှုခင်းစာစဉ်
တွင် 'ဟွန်ဒါကိုကိုကြီး' ထောင်ဝတ္ထု
ဖြင့် စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့
သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ
အာရုံစူးစိုက်
စာအုပ်

ကျွန်ုပ်သည် ရောဂါတိုင်း၊ လပွတ္တာမြို့နယ်လေးရှိ ပြင်စည်
နာလေးတွင် နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ နေထိုင်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်
မှာ ငယ်စဉ်အခါကပင် တံငါသည်မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားလာခဲ့သူဖြစ်ပါ
သည်။ ကျွန်ုပ် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်ခန့်တွင် မိဘနှစ်ပါးမှာ ညဘက်
ပြီး တံငါပိုက်လှေတစ်စင်းဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ထွက်ကာ ငါးဖမ်းနေခဲ့ရာ
မှ လေမုန်တိုင်းဒဏ်မိပြီး သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဖြင့် ခပ်တည်
နေထိုင်လာခဲ့ရလေသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်အား လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး
ဖြင့်သူ မှုးသုံးဖို့ကြီး ဦးထွားစိန်မှ ခေါ်ယူမွေးစားထားခဲ့လေသည်။

ဦးထွားစိန်မှာ သားထောက်သမီးခံမရှိဘဲ မိန်းမဖြစ်သူမှာလည်း ယမန်နှစ်က ဖျားနာ၍ သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးထွားစိန်မှာ လယ်ကေ ဆယ်ကေခန့်နှင့် နွားသုံးကောင်ပိုင်ဆိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နွားကျောင်းသည်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပေးရလေသည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ်လည်း တဖြည်းဖြည်း အရွယ်လေးရောက် လိုလာခဲ့သောအခါ ဦးထွားစိန်၏ လယ်ကေများကို သူရင်းငှားတစ်ဦး နယ် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးကာ ပိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရလေသည်။ လယ်လုပ်ခွင်မှ နားသောအချိန် ညဘက်ပိုင်းတွင် မုဆိုးဖိုဦးထွားစိန် ကြီးမှာ အသက်အရွယ်ဝါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိနေပြီး ကောင်းမွန်စွာ မကျန်းမာသဖြင့် ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုပေးခဲ့ရလေသည်။

တကယ်တော့ ဦးထွားစိန်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက် ဆိုက မမှားပေ။ ကျွန်ုပ်မှာ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမှ ဦးထွားစိန် ၏ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့မှုကြောင့်လည်း ဘဝရှင်သန်လာခဲ့ရလေ သည်။

ဒါကြောင့် ဦးထွားစိန်အပေါ် ဖခင်နှင့်မခြား ပြုစုယုယပေး နေခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် သားအရင်းနယ်မခြား ချစ်ခင်ကြင်နာမှု ရှိနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အားလပ်သောအချိန်များတွင် ရွာထိပ်ရှိ ဦးတောက်ထိန် အရက်ဘုံဆိုင်လေး၌ ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ဖြေဖျောက်ရန် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ လယ်သူရင်းငှားများနှင့်အတူ အရက်သောက်လေ့ ရှိကြသည်။ ထိုအခါ လူငယ်တို့ဘာသာဘာဝ အရွယ်ရောက်လာကြပြီမို့ ချစ်မေတ္တာစကားများကို ဆွေးနွေးပြီး ငြင်းခုံနေကြလေ့ရှိလေသည်။

ဤသို့ ရွာထဲမှ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း သမီးရွှေစန်းစားကိစ္စများကို ပြောဆိုနေခဲ့ကြရာမှ ကျွန်ုပ်

ဇနီးစွာ နှစ်သက်သဘောကျလျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ရွာမှ မြလေးနွယ် အကြောင်းကို အမွှမ်းတင် ပြောပြနေခဲ့လေတော့သည်။ မြလေးနွယ် မှ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးဦးချို၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးဖြစ်ပြီး ချောချောလှလှနှင့် လွန်စွာ ကြည့်၍ကောင်းလေသည်။

ရွာထဲတွင်တော့ 'ကွမ်းတောင်ကိုင်း' အမျိုးချောလေးတစ် ယောက်ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းမွန်ပြီး အသားအရေမှာမူ ဖြူ ခင်းပြီး ချောမွတ်နေသူ အလှနတ်သမီးလေးတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။ စကားပြောဆိုရာမှာ လွန်စွာ ယဉ်ကျေးသီစံပျူလှပြီး အမြဲတမ်း ပြုံးချို ဆော်ရွှေစွာ ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်လေသည်။ သူမ၏မိဘနှစ်ပါးမှာလည်း လယ်ပိုင်ရှင်မျိုးရိုးများဖြစ်သောကြောင့် ငွေကြေးစွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝ ခြလေသည်။

ဤသို့ မြလေးနွယ်၏ လှပလွန်းမှု၊ ဂုဏ်သတင်းမွှေးပျံ့နေမှု သည် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ အာလသားများပင် လာရောက်ပီပီယန်းနေခဲ့ကြသည် မှ မနည်းလှပေ။ ယင်းကဲ့သို့ ပီပီယန်းနေခဲ့ကြသူများထဲမှ အသည်း သန် မေတ္တာပန်းကို ဆွတ်ခူးနိုင်ရန် ကြံစည်နေသောသူမှာ တစ်ဖက် နှုတ်မှာနေထိုင်သူ သူကြီးသား တစောက်ကန်ချစ်သိန်းဆိုသူ ဖြစ်လေ သည်။ သူက ဖခင်အရှိန်အဝါကို အားကိုးပြီး မိမိရွာအတွင်းသာမက အဝေးရွာများထိတိုင်အောင် ဩဇာရှိသူဖြစ်လေသည်။

၎င်းသည် ဆက်ဆံရေးမှာ မောက်မာနိုင်စွမ်း ပြောဆိုဆက်ဆံ စွမ်းအားဖြင့် အရာရာကို စဉ်းစားချင်ချိန်နှင့်ပူးပေါင်း တစောက်ကန်ထွတ် နေထိုင်တတ်သော အကျင့်ရှိလေသည်။ မနုဿိ ညနေပိုင်းအချိန်များ သည် ရွာလယ်ရှိရေကန်ကြီးထဲမှ ရေကို မြလေးနွယ်နှင့် အမျှတစ်သိုက် နှုတ် ရေအိုးကိုယ်စီရွက်လို့ ရေခပ်ဆင်းလာကြ၍ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် ရွာထဲရှိ ကာလသားတချို့နှင့် ရွာနီးချပ်စပ်မှ ကာလသားများပါ လာရောက်စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုရင်း “ဂေါ်ရေးဖွင့်နေ ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်မှာလည်း မိမိချစ်မြတ်နိုးနေရသူ မြလေးနွယ်တစ် ယောက် စိတ်ယိမ်းယိုင်ကာ တခြားလူတစ်ယောက်နောက် ပါသွားမည် ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေမိလေသည်။

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း ငှက်ရိုးဆိုသူနှင့်အတူ ရွာလယ် ရေကန်ကြီးဘေးရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုနေရင်း လက်ထဲမှ ဘင်ကျီလေးဖြင့် ‘မြတ်နိုးသူ’ သီးချင်းလေးကို တီးခတ်သိ ဆိုကာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဂေါ်ရေးဖွင့်နေခဲ့ကြလေသည်။

ထိုတူ သူကြီးသား တဖောက်ကန်းချစ်သန်းကတော့ နောက် ပါတပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အရက်သေစာ သောက်စားထားသည့် ပုံစံဖြင့် မူးမူးရှူးရှူးနှင့် လာပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေတတ်လေသည်။ တစ်နေ့ တွင် ကျွန်ုပ်သည် တောတက်ပြီးထင်းခုတ်ကာ နွားလည်းပေါ် ထင်း ချောင်းများတင်ပြီး ရွာဆီသို့မောင်းလာနေစဉ် လမ်းမှာ မြလေးနွယ်ကို အဖော်တစ်ဦးနှင့်အတူ တောဝလေ့ပေါက်နေသော ပန်းရိုင်းပွင့်များအား ကိုင်ကာ လျှောက်လှမ်းသွားနေသည်ကို လှမ်းမြင်နေခဲ့ရသည်။ ရွာထိပ် နားဆီမရောက်ခင်ဝယ် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသားကို မီလာခဲ့လေသည်။

“မြလေးနွယ်တို့ ... ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲ”

“ဪ ... တစ်ဘက်ရွာမှာ အမေက ကြွေးသွားတောင်း ခိုင်းလို့ သွားပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာပါ”

“ခုလို ကြုံကြုံကြနေတုန်း ကျွန်တော် မြလေးနွယ်နဲ့ နှစ် ယောက်အတူ စကားတွေပြောချင်လို့ ခွင့်ပြုပေးပါဗ”

“ဘာစကားတွေမို့လဲ ... ကိုသိုက်စံရယ်”

ထိုစဉ် မြလေးနွယ်နှင့် အဖော်လိုက်လာသူ အမျိုးသမီးလေး ဘာ အလိုက်သိစွာ ရွှေဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားနေ ခဲ့လေသည်။ မြလေးနွယ်နှင့်နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ ခဲ့ရတော့မှ ...

“ကျွန်တော် ... မြလေးနွယ်ကို ချစ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီဗျာ။ မြလေးနွယ်ကော ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ရေကန်မှာဆုံတွေ့တိုင်း သတ် သားမိခဲ့မှာပါ။ ကျွန်တော်က ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပဲပြောတတ်တော့ ခွင့် သွတ်ပါဗျာ”

“ဪ ... ကိုသိုက်စံရယ်၊ အဖျိုလူဖျို ပြောကြဆိုကြတာပဲ ဆွမယူပါဘူးရှင်။ ကျွန်မကတော့ ကိုသိုက်စံကို ညနေပိုင်း ရေခပ်ဆင်း ခိုနံတိုင်း သီးချင်းလေးဆိုပြီး ငေးငေးဝိုင်ဝိုင် ကြည့်နေတတ်တာကို သတ် သားမိခဲ့တာ ကြာပါပြီရှင်။ နို့ပေမဲ့လည်း ... ကျွန်မမိဘတွေရဲ့ သဘောတူ ကြည်ဖြူနိုင်မှ လက်သင့်ခံနိုင်မှာမို့ စဉ်းစားပါရစဉ်းရှင်”

“ဒါပေါ့ ... မြလေးနွယ်ရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစား ခါဗျာ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ စွဲလမ်းချစ်ခင်နေတဲ့သူမို့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သည်းခံစောင့်ပေးရမှပေါ့။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ...”

“ဘာ ... ဒါပေမဲ့လဲ ကိုသိုက်စံ”

“ဟိုလေ ... တစ်ဖက်ရွာက သူကြီးသား တဖောက်ကန်း ချစ်သန်းဆိုတဲ့လူကိုတော့ သတ်ထားဆက်ဆံပါ မြလေးနွယ်ရယ်။ သူက ဘာအရှိန်အဝါနဲ့ မတရား ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့် လုယူသွားမှာကိုပဲ စိုးရိမ် မိပါတယ်”

“အို ... စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုသိုက်စံရယ်၊ ကျွန်မကလည်း စဉ်း စားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သူ့လို ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း

ခွဲနေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ပါဘူး။

“ကြာရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မြလေးနွယ်ရယ်။ ကျွန်တော် အချစ်ကို ဆသသေချာချာ ဆန့်လုပ်မိလို့ စဉ်းစားပြီးမှ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါ ... ကိုသိုက်စံ၊ ကျွန်မကတော့ ကိုယ်ယူတဲ့လူ သားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်အပေါ်မှာ မယားမှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းတတ်တဲ့ လူရိုးလူကောင်းကိုပဲ ရွေးချယ်မှာပါ။ ဘာမှမပျက်စိတ်ချပြီးနေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မြလေးနွယ် မိုးတောင်ချုပ်တော့မယ်။ နောက်မှပဲ ထပ်တွေ့ကြရအောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုသိုက်စံ”

မြလေးနွယ်က ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏အဖော်နောက်ထပ် လျှောက်သွားကာ ရွာထဲဆီသို့ အတူတူ လျှောက်သွားခဲ့လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း လှည်းရပ်ထားရာနေရာမှ ထင်းလှည်းဆီပြန်လျှောက်လာကာ လှည်းပေါ်တက်ပြီး တက်ကြွရွှင်လန်းသောစိတ်တို့ဖြင့် လှည်းမောင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းဘေးနေရာမှ မြလေးနွယ်တို့နှစ်ဦးသားဘေးမှ လှည်းအဖြစ်ဝယ် လက်ပြန်တံဆိပ်ထိုးစဉ် ပြုံးချိုဝင်းလှသော မျက်စိအစုံဖြင့် ငေးကြည့်နေရှာသော မြလေးနွယ်က လက်ပြန်ပြန်တံဆိပ်နေခဲ့သည်ကို မျက်စိထဲဝယ် ခွဲဟပ်ထင်မှတ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

သို့နှင့် အချိန်များစွာမကုန်ဆုံးမီမှာပဲ မြလေးနွယ်ထံမှ ငါ့အချစ်ကို လက်ခံပါကြောင်းနှင့် မိဘများထံလာရောက်ပြီး စေ့စပ်နိုင်ရန် ကုန်းဆွဲစာအုပ်ပေးတော့သည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်

မွေးစားဖခင်ကြီး ဦးထွားစိန်အား အကြောင်းစုံ ပြောပြတိုင်ပင်ခဲ့သော အခါ ဦးထွားစိန်ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သဘောတူကြည်ဖြူပါကြောင်း လက်ခံပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မြလေးနွယ်တို့၏ စေ့စပ်ခြင်းမဟုတ် အခမ်းအနားကို မွေးစားဖခင်ကြီးဦးထွားစိန်မှ ဦးဆောင်ကာ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးဦးချိုထံ သွားရောက်နားဖောက် စေ့စပ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ လယ်ပိုင်ရှင်ဦးချိုမှာလည်း မိမိသမီးဖြစ်သူ သဘောကျနှစ်မြို့ကြနေသူ ငြိမ်ပြီး ရိုးသား၍ ကြိုးစားသော ကျွန်ုပ်ကို သဘောတူကြည်ဖြူပါကြောင်း စေ့စပ်ညှိနှိုင်းခဲ့ကြလေသည်။

များမကြာမီ နွေဦးပေါက်ကာလ တစ်နေ့သောအခါဝယ် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားကို လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးဦးချို၏ ခင်မင်အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်ဝယ် ဆင်ယင်ကျင်းပခဲ့လေတော့သည်။ ဆပ်ရွာထဲမှ ရပ်မိရပ်ဖများမှာ ဝမ်းသာအားရ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်သို့ လက်ဖွဲ့စည်းများယူဆောင်လာကာ လက်ဖွဲ့ကြပြီး တစ်ရွာလုံး ထမင်းဖြင့် ဆည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် မွေးစားဖခင်ကြီး ဦးထွားစိန်မှလည်း မိမိသားအရင်းနှင့်မပြီး ချစ်ခင်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် လက်ဖွဲ့အဖြစ် သူပိုင်လယ်ကေများအနက်မှ ငါးကေကို လုပ်ကိုင်ပြီးစားသောက်နိုင်ရန် ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ နှစ်ဖက်မိဘများ ဆွေမျိုးများ၏ ဖိုင်းဝန်းကူညီထောက်ပံ့မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မင်္ဂလာပွဲလေးမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက် ရှိခဲ့လေတော့သည်။ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်လာခဲ့သူ ကျွန်ုပ်မှာ စီးပွားရေးဆိုင်ရာဘက်ကောင်းမွန်လာစေရန် ဦးစီးဦးရွက်ပြုပြီး တော့တောကြာဆ

လုပ်ကိုင်နေခဲ့လေတော့သည်။

မိမိမှာ လယ်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး
နေခဲ့ခြင်းကြောင့် မအားမလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ မိမိ
လယ်မြေပေါ်မှ လုပ်ကိုင်ရရှိလာခဲ့သော ငွေကြေးအမြတ်အစွန်းများဖြင့်
ဇနီးနှင့် ယောက်ျားများကို မကြောင့်မကြာ၊ မတောင့်မတတ် တင့်တယ်
တယ်တယ် နေထိုင်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့လေသည်။

ဇနီးဖြစ်သူ မြလေးနွယ်၏ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း လက်ဝတ်
လက်စားအပြည့်အစုံနှင့် အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်လေးများကို
မြို့ပေါ်မှာဆန်ရောင်းပြီး ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း ဝယ်ယူလာကာ
စိတ်တိုင်းကျ ဆင်မြန်းပေးခဲ့လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ပင်ပန်းလာသည့် အချိန်များတွင် ကျွန်ုပ်
သည် ယခင်ကဆို အရက်ကို သူငယ်ချင်းငှက်ရိုးနှင့် အတူတူသွား
ရောက် သောက်စားနေလေ့ရှိခဲ့သည်။ ယခုအချိန်မှာ အိမ်ထောင်ရပ်
သားကျသွားခဲ့ပြီမို့ ရံဖန်ရံခါ အလုပ်ပင်ပန်းနေသည့်အချိန်မှာ တစ်
ယောက်တည်း တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက်သာ သွားသောက်ပြီး ပြန်
လာခဲ့လေသည်။

[၂]

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပေါ်မှ ဆန်အိတ်များ တင်ပို့
ဆောင်ရွက်ပြီး ပြန်လာနေခဲ့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မြလေးနွယ်အတွက် သူမ
အထွန်ကြိုက်တတ်သော ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်နှင့် အသုံး
ဆောင်ပစ္စည်းအချို့ ဝယ်ယူလာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း လှည်းမှနွားများကို ဖြုတ်သိမ်းပြီး နွားတင်း
ထုတ်ထဲသွင်းကာ ချည်နှောင်ထားခဲ့လေသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်
မြို့ပေါ်မှ ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း မြလေးနွယ်သည် အမြဲတမ်း မြို့ဝမှ
ဆင်းဆိုင်ကာ ဆီးကြိုနေလေ့ရှိလေသည်။

ယခုမှ ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှေ့ဝယ် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိဘဲ တိမ်
ဆိတ်နေခဲ့သည်။ အသိမိတ်ဆွေအိမ်များ အလည်အပတ်သွားလာ
လေသလားဟု စိတ်မှာ ထင်မှတ်နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်ပေါ်
အပြေးအလွှား တက်လိုက်စဉ် ...

“အင့် ...ဟင့် ...ဟင့် ...အီး ...”

အိပ်ခန်းထဲဆီမှ ငိုရှိုက်နေသောအသံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်
သဖြင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် လျင်မြန်စွာ
အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြလေးနွယ်တစ်ယောက်
ခုတင်ပေါ်ဝယ် တသိမ့်သိမ့် ငိုရှိုက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ခဲ့ရလေတော့
သည်။

“ဟင် ... နွယ် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟီး ... ဟီး ... တော်တော်ယုတ်မာ ပက်စက်တဲ့အကောင်”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ နွယ်”

“နွယ်လေ ... အစ်ကိုပြန်အလာကို ခြံဝကနေ စောင့်နေ
နေတုန်း ချစ်သန်းဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ သူ့အဖော်နှစ်ယောက် အရက်
မူးနေပြီး ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိ နောက်ကနေ လူကိုအတင်း
ဖက်ပြီး ဗလက္ကာရလုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရင်း ဆွဲလားယမ်းလားလုပ်လာ
နဲ့ ပါးတစ်ချက်ရှိက်ပြီး အိမ်ပေါ်အတင်း ပြန်တက်ပြေးလာခဲ့ရတယ်”

“တောက် ... တော်တော်လူပါးဝတဲ့ကောင်၊ အဖေကော အ
သွားနေလို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ နွယ်တစ်ယောက်တည်း ဖူးနေတာလဲ”

“အဖေက ဟိုဘက်ရွာက အသုဘကို နေ့လယ်ကတည်း
ထွက်သွားတာ ခုညနေစောင်းတော့မယ် ပြန်မရောက်လာသေးဘူး”

“ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးများက မြလေးနွယ်၏ကိုယ်ပေါ်မှ အ

အစားများကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ မိမိဝယ်ပေးထားခဲ့သော အရိပ်ပန်း
အင်္ကျီအပြာရောင်မှာ ပန်းသားနေရာဝယ် ဆောင့်ဆွဲထားဟန်တူသဖြင့်
စုတ်ပြနေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေတော့သည်။ မိမိရင်ထဲမှ ဒေါသစိတ်
တုံ့က တလိပ်လိပ် ပေါက်ဖွားလာနေခဲ့သောကြောင့် ဒေါသပေါက်ကွဲ
လာခဲ့ကာ ထရံမှာချိတ်ထားသော ဓားကို ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်လေတော့
သည်။

“မှားမယ် ... အစ်ကို ... ဒေါသကိုထိန်းပါ အစ်ကိုရယ်။
တော်ကြာ ... အစ်ကိုတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် နွယ် ... ရင်ကျိုးရပါမယ်။
နွယ် ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အစ်ကို စိတ်ချယုံကြည်ပါနော်”

“အစ်ကို ... ယုံပါတယ် နွယ်ရယ်။ ဒီလို တစောက်ကန်း
ထုထွက်မာကို နည်းနည်းတော့ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမ
ထားမှ၊ နောက်ဆို ဒီထက်ရောင့်တက်လာရင် ခက်မယ်။ တောက် ...”

ကျွန်ုပ်မှာ ခဏီကပြန်လာကာ ဇနီးနှင့်အတူ နှစ်ဦးသား ကြည်
နူးရာ ပျော်ရွှင်နေလိုက်မည်ဟု တွေးဆထားခဲ့သော စိတ်ကူးအိပ်မက်
တို့ထွက်ပြယ်ကာ လူယုတ်မာတစောက်ကန်း ချစ်သန်းရှိရာဆီသို့ ထွက်
လာခဲ့လေတော့သည်။ သူတို့လူသိုက်က ဒီလိုနေညှိချိန်မှာဆိုရင်တော့
နွယ်ထံက ဦးတောက်ထိန်ကြီးရဲ့ အရက်ပုန်းဆိုင်မှာပဲ ရှိနေဦးမည်ဆို
တာကို အတည်သိလိုက်သည်။

ဒါကြောင့် အရက်ဆိုင်ဘက် ခြေဦးလှည့်လာခဲ့စဉ် အရက်
ဆိုင်ရှေ့ သစ်ပင်ကြီးအောက်က ကွပ်မျှစ်ပေါ်ဝယ် တစောက်ကန်း
ချစ်သန်းကို သူ့အဖော်နှင့်အတူ အရက်ပုလင်းထောင်ကာ သောက်စား
နေကြသည်ကို ပက်ပင်း တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... တစောက်ကန်း၊ မင်း ဘာလူပါးဝတာလဲ

ကွ”

ဦးချွန်းသံအလား ကျွန်ုပ်၏ အော်ဟစ်ပြီးမေးလိုက်သံ အရက် ဆိုင်ရှေ့ဝယ် ဆူညံစွာ ပြည်ဟိန်းသွားခဲ့လေသည်။ အရက်ကလေး ထွေထွေနှင့် တဖောက်ကန်းတစ်ယောက် ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာမှ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဘာလဲကွာ၊ မင်းက ဘာကောင်လဲ။ ဖော်ဖော်ကားကား”

“အေး ... ဖော်ကားရုံတင်မကဘူး၊ မင်းကို သတ်တောင် ပစ်ချင်တယ်”

“ဟား ... ဟား ... မင်းကလူကို အသားလွတ် လာစိန် ခေါ်နေပါလား။ ဘာကိစ္စလူကို ဖော်ကားဖော်ကား လာလုပ်ရတာလဲ ကွ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့။ ငါ့ မိန်းမကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုပြောလို့ သိခဲ့ရပြီးပြီ။ မင်းဘာဖြစ်လို့ နှမချင် မစာနာ ဖော်ကားချင်တာလဲ ”

“အေး ... ဖော်ကားတော့ကော မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဟောဒီလို ... လုပ်ချင်တယ်ကွာ”

“ခွပ် ...”

အရက်ခိုးတွေဝေပြီး ပြောနေတဲ့ ချစ်သန်း၏ ညာဘက်ခေါ် ဆီကို ကျွန်ုပ်၏ ညာလက်သီးပြင်းပြင်းတစ်ချက် ဝင်သွားကာ အရက် ထိုင်သောက်နေခဲ့သော ကွပ်မျက်ပေါ်မှ ကျွမ်းပြန်ကျသွားခဲ့လေတော့ သည်။ ကျန်အဖော်နှစ်ဦးကပါ ပြေးဆင်းလာပြီး၊ ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ရန် ကြံရွယ်လာစဉ် အနီးအနားမှ ဝိုင်းခွံ့သောက်နေကြသော ရွာသားများ ပါ ဝိုင်းထလာကြသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြသော ရွာထဲမှ ကာလသား များဖြစ်ကြလေသည်။ မိမိဘက်မှမခံချင်၍ ဝင်ပါလာပြီး ရန်ပွဲဆင်နွှဲ နေ ပြင်ဆင်လာခဲ့ကြလေသည်။ ချစ်သန်းတို့အဖွဲ့မှာလည်း မိမိတို့ရွာ မှာမဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်ရွာမှ အရက်လာသောက်ခဲ့ကြသူများမို့ ဝိုင်းပြီး ချွမ်းကြီးလောင်းမှာကို ခိုဝှံသွားကာ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားပြီး လဲကျ နေသော ချစ်သန်းကိုဆွဲထူကာ ဒဿိဒယိုင်နှင့်အရက်ဆိုင်ထဲမှ တွဲထွက် သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

[၃]

ဤသို့ ရွာထိပ်မှာရှိသော အရက်ဆိုင်လေးထဲမှ ရန်ပွဲသတင်း
မှာ အိမ်ခြေငါးသယ်ခန့်ရှိသော ရွာကလေးထဲမှာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေသည်။
ကျွန်ုပ်အား ခင်မင်ကြသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက သူကြီး
သားနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသဖြင့် သတိပီရိယထားနေထိုင်သွားရန်
သတိပေးခဲ့ကြလေသည်။ မြလေးနွယ်မှာလည်း သူမကြောင့်ဖြစ်ပွားသွား
ခဲ့ရသော ရန်ပွဲအတွက် ရတက်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရှာလေတော့
သည်။

ဤသို့ တဖောက်ကန်းချစ်သန်းတို့အဖွဲ့နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား
သွားခဲ့ပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ ကျွန်ုပ်သည် တောတက်၍ထင်းခုတ်

ခေအကြောင်းက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်မှာ ထင်းဆိုက်စရာ
နှင့် နွားမီးထည့်ရန် ထင်းများ ပြတ်လပ်နေခဲ့သောကြောင့် တောင်ပေါ်
သို့တက်၍ ခုတ်လှဲရန် လှည်းဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း သစ်လုံးအရွယ်ကြီးကြီး သစ်ပင်ကြီးများကိုရှာ
ပြီး ခုတ်ထွင်နေခဲ့သည်။ တောထဲဝယ် အလေ့ကျပေါက်နေသော သစ်
ကြီးဝါးကြီးများမှာ ထူထပ်အံ့ဆိုင်နေခဲ့လေသည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း
များကလည်း ထူထပ်ပေါများလှသည်။ မိမိလိုချင်နေသော ထင်းအရွယ်
အစား ဆယ်ပင်ဆယ်ငါးပင်ခန့်ကို ခုတ်လှဲခဲ့ပြီးနောက် အကိုင်းအခက်
များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပစ်နေခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်ရိပ်နားရှိ ချုံအကွယ်နားဝယ် ခေတ္တလဲ
လျောင်း အမောဖြေပြီးမှ ခုတ်ပြီးသွားသော ထင်းချောင်းများကို လှည်း
ဆီသယ်ယူရန် စိတ်ကူးပြီး ပါလာသောပုဆိုးစုတ်လေးခင်းကာ အမော
ဖြေနေခဲ့လေသည်။ ၎င်းစဉ် တစ်ဖက်ချုံစပ်ဆီမှ လူနှစ်ယောက်စကား
ပြောနေသော အသံကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော တောထဲဝယ် ကျယ်လောင်
စွာ ပျံ့လွင့်ကြားယောင်နေခဲ့သည်။

“ဟိုနှစ်ပတ်လောက်က အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ဖြစ်သွားတဲ့ရန်ပွဲ
က သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲကွာ။ သိုက်စံဆိုတဲ့လူက သူကြီးသားချစ်
အနီးကို တစ်ချက်ကောင်းထိုးလိုက်တာ ချက်ကောင်းထိမိပြီး ကျွမ်းပြန်
ထုသွားခဲ့တာ ရုပ်ရှင်ထဲကလိုပဲကွာ”

“ဟုတ်လား ... ကျုပ်လည်း ကြားတော့ကြားလိုက်တယ်ဗျ။
ဆေးဆရာချာ မသိလိုက်ပါဘူး။ နောက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြသေးလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ ... ဒီကောင်တွေက တို့ရွာဘက်ကိုလာ
ပြီး အရက်သောက်စား မူးယစ်လာရင် ရွာထဲက သားပျိုသမီးပျိုတွေ

ကို ရိတ်တိပြောဆိုပြီး ဆွဲလားယမ်းလားလုပ်ချင်ပြီး စော်ကားနေချင်ကြတာကွ”

“ခင်ဗျားတို့ရွာထဲက လူတွေက ဘာမှမပြောကြဘူးလား”

“ဟာ... ပြောချင်တာပေါ့ကွာ၊ လူတိုင်းက ဒီကောင်တွေဆို အော့နဲ့လုံးနာပြီး ရိုက်ချင်နက်ချင် သတ်ချင်နေကြတဲ့လူချည်းပဲ။ လက်ကိုယားလို့၊ သူ့အဖေ သူကြီးမျက်နှာကြောင့်မို့ပေါ့ကွာ”

“အို ...သူကြီးကလည်း ကိုယ့်သားသမီး ဒီလောက်ဆို သွမ်း ရမ်းကားနေတာကို လက်ဖိုက်ကြည့်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ။ တရားဥပဒေအရ ဆုံးမပေးသင့်တာပေါ့”

“ဆုံးမဖို့နေနေသာသာ ဟိုးတစ်လောက ရွာနှစ်ရွာကြားက ဖြတ်စီးနေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးထဲမှာ သေသွားတဲ့ အေးမိမိဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာလေ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ရေချိုးနေရင်း ရေနစ်သေသွားခဲ့တာလို့ ရွာထဲကလူတွေပြောတာ ကြားလိုက်တာပဲ”

“ထပ်... ဘယ်ကဟုတ်ရမ္မာလဲ။ ဒီကောင်သူကြီးသားက ခြံတော်တင်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်ဆိုမှ တာဝန်ယူနိုင်ဘူးဆိုပြီး သူကြီးက လျော်ကြေးပေးနှစ်သိမ့်ခဲ့တာ။ ခမျာ ရှက်လို့ဆိုပြီး နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံသွားခဲ့ရတာပဲကွ”

“တောက် ... ရက်စက်လိုက်တာဗျာ။ ဒီလိုလူမျိုးကို မတားဆီးနိုင်ရင် အဆိပ်ပင်ရေလောင်းသလို ဖြစ်နေတော့မှာပဲ”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့ကွာ။ ဒီကောင်ကို ငါတို့ရွာက သိုက်ခံဆိုတဲ့ လူက ဟိုးနှစ်ပတ်လောက်က အရက်ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီးတော့ သူ့မယားကို စော်စော်ကားကား ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်ရကောင်းလားဆိုပြီး မကျေ

နပ်လို့ လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်တာ တစ်ခါတည်း မှောက်သွားတော့တာပဲ”

“အဲဒီလိုထိုးတဲ့လူကို သူကြီးက လာပြီး အရေးမယူဘူးလား”

“ဟ... ဘယ်အရေးယူမလဲ။ သိမှမသိတာ။ ဒီကောင်ကလည်း တစ်ဖက်ရွာမှာ သူ့မဟုတ်တာလုပ်လို့ ခံခဲ့ရတာကို ဘယ်ပြန်တိုင်ပုံမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိစ္စပြီးသွားခဲ့ကြတာပေါ့”

ဤသို့ စကားပြောဆိုနေသံများကို နားစွင့်ထောင်နေရင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုးချုပ်စပြုလာနေပြီမို့ ထင်းများကို လှည်းဆီသယ်ယူရန် လှဲနေသော ထလာခဲ့လေသည်။ တစ်ဖက်ချုံအကွယ်မှ လူနှစ်ဦးမှာလည်း မိမိတို့လုပ်ငန်းများ ပြီးပြတ်သေးသဖြင့် မိမိလိုထင်းများကို သယ်ယူကာ ဆောင်အောက်ဆင်းသွားနေခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ အမှောင်ထုကြီးက တဖြည်းဖြည်း ကြီးစိုးလာနေခဲ့လေသည်။ လမ်းခရီးမှ ခရီးသွားလာနေသူ တစ်ယောက်တလေမျှ မရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဇနီးသည် မြလေးနွယ်တစ်ယောက် အိမ်ဝမှ စောင့်မျှော်နေရှာမည်ကို စိုးရိမ်ပိုကာ လှည်းကို ထရကြမ်း မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်သို့ရောက်လာမှတစ်ဆင့် တစ်နေကုန် ထင်းခုတ်နေရာမှ ပင်ပန်းတာတာ ဗိုက်ထဲမှ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ မြလေးနွယ်နှင့်အတူတူ လက်ဆုံစားတော့မည်ဟုအားခဲ့ကာ လှည်းကို မြန်မြန်မောင်းလာနေခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထင်းများကို ထင်းစင်မှာ ချောချပြီး ရေမိုးချိုးကာ နှစ်ယောက်သား ထမင်းပိုင်းဝယ် ငါးပိရည်တို့ စရာအမြှုပ်နှင့် ဝက်သားဟင်းကို အားပျမ်းစရာသောက်နေခဲ့

စဉ် ...

“ဟေ့ ... သိုက်စ် ... သိုက်စ် ...”

“ဗျာ ... ဘယ်သူလဲ”

“လာပါဦးကွ၊ ဒီမှာ ရွာထဲကလူကြီးတွေ ရောက်နေတယ်”

အိမ်ရှေ့ဆီမှ ယောက်ျားဖြစ်သူဦးချို၏ အော်ဟစ်ခေါ်နေသံကြောင့် ကျွန်ုပ် မီးခိုးချောင်ထဲမှ ထမင်းစားနေရင်းမှ ထွက်လာခဲ့စဉ် အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်ပေါ်ဝယ် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်၊ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရပ်ကွက်လူကြီးနှစ်ဦးခန့်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ ... ဘာအခုမှ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလဲကွ၊ မင်း ငါ့ဆားကို နှစ်ဖက်ရွာကြားက တောလမ်းနေရာမှာ ဓားနဲ့ထိုးသတ်သွားခဲ့လို့ သေဆုံးသွားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို မသင်္ကာမှုနဲ့ ဖမ်းမလို့ကွ”

“ဗျာ ... ကျွန်တော် ... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲကွ၊ မင်းနဲ့ငါသား ဟိုးတစ်လောတုန်းက အရက်ဆိုင်ထဲမှာ စကားများပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြလို့ မင်းက လက်သီးနဲ့ထိုးသွားဖူးတယ်လို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြောပြခဲ့တယ်ကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်သူ့ကို အဲဒီရန်ပွဲပြီးကတည်းက တစ်ခါမှ မတွေ့ဆုံခဲ့ရပါဘူးဗျာ”

“ကဲ ... ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၊ ဒီကောင်လိပ်ညာဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်”

“ကဲ ... ကိုသိုက်စ် ကျွန်တော်တို့ကတော့ လောလောဆယ်

မှာ မသင်္ကာစရာလူကို အရင်ဆုံး ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးရမယ့် တာဝန်ရှိပါတယ်။ လောလောဆယ် စခန်းကိုလိုက်ခဲ့ပြီး အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းပါးပါး စစ်ဆေးစရာရှိလို့ စခန်းကိုလိုက်ခဲ့ပါ။ ကဲဟေ့ ... သူ့ကို သက်ထိတ်ခတ်ပြီး ခေါ်ခဲ့ကြ”

“ဟာ ... ကျွန် ... ကျွန်တော် ... မသတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဗျာ”

“ဒါတွေ နောက်မှပြောဗျာ။ လောလောဆယ်တော့ တရားခံအစစ်ကို ဖမ်းမမိခင်မှာ မသင်္ကာစရာခင်ဗျားကိုပဲ ဖမ်းပြီး စစ်ဆေးရတာမှာပဲ။ ကဲ ... ခေါ်ခဲ့ကြ၊ သွားမယ်”

“ဟင် ... အစ်ကိုကို မဖမ်းကြပါနဲ့။ အစ်ကို မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကျွန်မ သူ့ကိုယုံပါတယ်ရှင်”

“ဟေ့ ... ယုံတာ ... မယုံတာ ... အပုထိုး။ လောလောဆယ် ငါ့သားကိုသတ်သွားခဲ့တာတော့ ဒီကောင်ပဲဟေ့”

“အစ်ကို ...”

“ဟင် ... နွယ်”

“သမီး ...”

မြလေးနွယ်မှာ ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုန်းအော်ခေါ်နေရင်း သတိလစ် မေ့မြောသွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်မ မိမိနီးသည်၏အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ပြေးပွေ့ထူရန် ဟန်ပြင်ထိုက်စဉ်မှာ ပုလိပ်သားများ၏ လက်ထိတ်ခတ် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခေါ်ဆောင်သွားနေခြင်းကြောင့် ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် တွန်းထိုးလိုက်ပါသွားခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်အား ဂါတ်တဲအချုပ်မှာ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ပြီး တစ်ညလုံး

စစ်ဆေးမေးမြန်းနေခဲ့ပါလေသည်။ မည်ကဲ့သို့ပင် လှည့်ပတ်စစ်ဆေးမေးမြန်းနေခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အခြေမှာတော့ တစ်ခုတည်းသော 'ကျွန်ုပ်မသတ်ပါဘူးဗျာ' ဟုချည်း ဖြေနေခဲ့ရလေတော့သည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့် အကြာမှာတော့ ကျွန်ုပ်အား လပွတ္တာမြို့ရဲစခန်းအချုပ်မှနေ မြောင်းမြအကျဉ်းထောင်ဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ပို့ဆောင်ခဲ့လေတော့သည်။ မြောင်းမြထောင်မှနေပြီး မြို့နယ်တရားရုံးဆီသို့ ရုံးထုတ်စစ်ဆေးနေခဲ့လေသည်။ ရုံးချိန်းနေ့တွင် မြလေးနွယ်တို့သားအဖနှစ်ဦး ကျွန်ုပ်အား တရားရုံးအချုပ်မှာ လာရောက်တွေ့ဆုံကာ စားစရာနှင့် အဝတ်အထည်များကို ပေးပို့ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မျက်မြင်သက်သေများဖြစ်သော အရက်ဆိုင်ထဲဝယ် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြစဉ် အရက်ထိုင်သောက်နေခဲ့ကြသော ချစ်သန်း၏တပည့်များနှင့် အခြားအရက်သောက်နေကြသူများအပြင် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးတောက်ထိန်တို့အား စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့လေသည်။

အားလုံးက ကျွန်ုပ်နှင့်ချစ်သန်းတို့ ထိုးကြိတ်ခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ပွားခဲ့ကြပြီး ဝိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေပေးခဲ့စဉ် ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှနေပြီး 'မင်းကို သတ်ပစ်မယ် ... ကောင်းကောင်းသတိထားနေ' ဟု ကြိမ်းပါးထွက်ဆိုခဲ့မှုကို ချစ်သန်း၏တပည့်များက ထုတ်ဖော်အစစ်ခံခဲ့ကြလေသည်။

ဤသို့ တရားရုံးမှာ နှစ်ပတ်တစ်ခါ ရုံးချိန်းစစ်ဆေးနေခဲ့ပြီး အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က တောထဲမှနေ ထင်းများတင်ဆောင်လာကာ လှည်းကို တရကြမ်း မောင်းနှင်၍လာခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ပါကြောင်း မျက်မြင်သက်သေများက အသီးသီး ထွက်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်အား မြောင်းမြအကျဉ်းထောင်ထဲတွင် တရားရုံးထွက်

စစ်ဆေးနေခဲ့စဉ်အတွင်း ထောင်ထဲသို့ တစ်လတစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ်၏ဖုန်းမြလေးနွယ်နှင့်အတူ ဖခင်ကြီးဦးချီပါ လိုက်ပါလာတတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်၏မွေးစားဖခင်ကြီး ဦးထွားစိန်သော်လည်းကောင်း၊ လိုက်ပါလာကာ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်ဆုံး အမိန့်ချမှတ်သည့်နေ့တွင် တရားရုံးမှ ကျွန်ုပ်အား ရုံးထုတ်စစ်ဆေးနေစဉ်အတွင်း မြလေးနွယ်နှင့်အတူ သူမ၏ဖခင်ဦးချီနှင့် ဦးထွားစိန်တို့ပါ လာရောက်နားထောင်နေခဲ့ကြလေသည်။ တရားခင်ပေါ်မှ မြို့နယ်တရားသူကြီး၏ အမိန့်ဖတ်ပြနေသံမှာ တိတ်ဆိတ်နေသော တရားရုံးခန်းလေးထဲဝယ် ဟိန်းထွက်နေခဲ့လေသည်။

"ယခု ... ဖြစ်ပွားသွားခဲ့သော ... လူသတ်မှုတရားခံ သိုက်ခံ (အဘ) ဦးဘစံသည် အခင်းဖြစ်ပွားသွားခဲ့သည့်နေ့က ... တောထဲမှထင်းခုတ်ပြီး ... ပြန်လာခဲ့စဉ် နှစ်ရွာကြား တောလင်းတစ်နေရာတွင် ... မမျှော်လင့်ဘဲ ... သေသူချစ်သန်းနှင့် ပက်ပင်းဆိုတွေ့ကြခိုက် ယခင်က အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ... ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုနှင့်ဆက်နွယ်ကာ ... တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လုံးထွေးသတ်ပတ်ခဲ့ကြရာမှ သက်လွန်သွားနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်ဟု ရုံးတော်မှ သုံးသပ်မိပါသည်။

(အမိန့်)

တရားခံသိုက်ခံ (အဘ) ဦးဘစံအား တရားလို ချစ်သန်းအပေါ်တွင် အပြီးဖြင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားပါသဖြင့် တရားခံအား ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း အတန်းအစား ဖြစ်သော ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်သို့ ချမှတ်လိုက်သည်။

ယင်းသို့ တရားသူကြီး၏ အမိန့်ချမှတ်သံဆုံးသည်နှင့် မြလေး

နွယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေရာမှ နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ကာ ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါယမ်းနေရင်းမှ သတိလစ်မေ့မြောသွားခဲ့လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လည်း မိမိမကျူးလွန်ခဲ့ရဘဲ တစ်ဖက်သက်စွပ်စွဲချက်ဖြင့် အမိန့်ကိုချမှတ်ခဲ့ခြင်းအပေါ် မကျေမနပ်ဖြင့် တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်ကာ ခံစားနေခဲ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်ုပ်အား တရားခွင်ပေါ်မှ ပုလိပ်သား အစောင့်အရှောက်များက လက်ထိတ်ခတ်ကာ ခေါ်ဆောင်ထုတ်သွားခဲ့ပြီး ရုံးရှေ့မှာရပ်ထားခဲ့သော အချုပ်ကားပြာယာဉ်ကြီးပေါ် တင်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ အမိန့်ချမှတ်နေစဉ်မှာ ချစ်သန်း၏အဖေသူကြီးမှာ မိမိသားအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားခဲ့ခြင်းအပေါ် ချမှတ်လိုက်သောဖြစ်ဒဏ်ကြောင့် ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးပြီး နေခဲ့လေသည်။

ဤသို့ အမိန့်ချမှတ်နေခြင်း ခံခဲ့ရလေသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ကံကြမ္မာကိုပဲ လိုးမယ်ဖွဲ့ရတော့မလို မိမိတကာယ်မကျူးလွန်ခဲ့ရပါလျက် လူသတ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ကာ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းအပေါ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေခဲ့ရလေသည်။

မကြာမီ အချုပ်ကား ယာဉ်ပြာကြီးသည် မြောင်းမြအကျဉ်း ထောင်တံခါးဝကြီးရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်လာခဲ့သဖြင့် ကားပေါ်မှာ တွေးရင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရာမှ အတွေးများ ရပ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

မြောင်းမြအကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ထောင်ကျအကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် ဖြစ်ဒဏ်ခံနေရစဉ် အိပ်ဆောင်ထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။ နေ့စဉ် အကျဉ်းထောင်မှခိုင်းစေသော လုပ်ငန်းများကို မညည်းမညူ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေခဲ့ရလေသည်။

လပွတ္တာရဲအချုပ်မှ မြောင်းမြအကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့

ခဲ့ချိန်မှစ၍ ဇနီးသည် မြလေးနွယ်ခမျာ ထောင်ဝင်စာ တစ်လတစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့ရန် ခက်ခဲသွားခဲ့လေတော့သည်။ တစ်လတစ်ကြိမ် မတွေ့ဆုံနိုင်သည့်တိုင်အောင် နှစ်လတစ်ကြိမ်လောက်တော့ ကြိုးစားပြီး တွေ့နေခဲ့ရလေတော့သည်။

မြောင်းမြအကျဉ်းထောင်ကြီးထဲဝယ် ထောင်ဒဏ်တစ်သစ် တစ်ကျွန်းပြန်ဒဏ်ကို ခံနေခဲ့ရစဉ်၊ မကြာမီမှာပဲ နိုင်ငံတော်စီမံကိန်းပင် လုပ်ငန်းကြီးများဖြစ်သော တနင်္သာရီတိုင်း၊ ကော့သောင်းမြို့နယ်၊ ဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေးအလုပ်စခန်းတွင် ပြင်ပူကြွေးကို ရွေးဖြင့် ပေးဆပ် နိုင်ရရန် ရဲဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရလေသည်။

ယင်းနောက် နှစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာတော့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ခန့်ကို လုံခြုံရေး ရဲအစောင့်အရှောက်များဖြင့် လိုက်ပါစောင့်ကြပ်ကာ မြောင်းမြအကျဉ်းထောင်မှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆီသို့ သင်္ဘောဖြင့် တင်ဆောင်ခေါ်ယူလာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အပါအဝင် အခြားအကျဉ်းသားအားလုံးကို ခြေချင်း နှစ်ဆတ်ကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် အပေါ့ အပါးထသွားသည့်အခါ ထမင်းစားသွားရသည့်အခါမှာ ခြေထောက် မှတ်တမ်းမှတ်တမ်းထားခဲ့သော ခြေချင်းကွင်းမှ တချွင်းချွင်းနှင့် ဆူညံစွာ နှက်ပေါ်နေခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း သင်္ဘောပေါ်မှ ခရီးသည်များ၏ အကြည့်စူးစူး များကို တွေ့မြင်မိသောအခါ လွန်စွာ ရှက်ရွံ့နေမိခဲ့လေသည်။ များ မကြာမီ သင်္ဘောကြီးက လမ္ဗတော်ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ကပ်ခဲ့လေတော့ သည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆိပ်ခံဘောက်တံတားပေါ်သို့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ ထက်ချင်းချီတက်ကာ မိမိတို့ပစ္စည်းလေးများကို ယူဆောင်လျက် တက်ခဲ့ကြ လေသည်။ ဘေးမှ ရဲအစောင့်အရှောက်များက သေနတ်များဖြင့် နှိပ်နှယ်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

ထို့နောက် ဆိပ်ကမ်းပေါ်မှာ ရပ်ထားသောကားများပေါ်သို့ တင်ဆောင်ကာ ဆိပ်ကမ်းမှ မောင်းနှင်ထွက်ခွာလာခဲ့ရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ပေါက်သည့်နဖူး မထူးတော့ပြီဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ကာ ချစ် နေသလေးနွယ်ကို သတိရ တမ်းနေချင်ပါသော်လည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဆင်သည့် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ် ချက် ချခဲ့လေတော့သည်။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့အား တင်ဆောင်ခေါ်ယူလာခဲ့သော ကား မှာသည် အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီး၏ ဘူးဝနေရာမှာ ကားများ ခန့်လိုက်လေတော့သည်။ သည်တော့မှ အမည်သာကြားဖူးနေပြီး တစ်ခါ မှုရောက်ဖူးသေးသည့် ကြီးမားလွန်းသော ဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီး နှင့် မျှော်ကြည့်ကာ ကြက်သိပ်ဖြန်းဖြန်း ထသွားခဲ့လေတော့သည်။

အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ အကျဉ်းသား (၁၀၀)ယောက်ကို သီးသန့်နေရာဖြစ်သော အိပ်ဆောင်ကြီး၏ တိုးချဲ့အဆောင်နေရာမှာ ထားခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အကျဉ်းထောင်ကြီးဝယ် ထောင်အာဏာပိုင်များ၏ခိုင်းစေမှုကို ကျိုးကျိုးနွံနွံ လိုက်နာလုပ်ဆောင်ကာ ထောင်ဥပဒေ၊ ထောင်စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအတိုင်း ကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မှန်မှန်ကန်ကန် ရှိရှိကျိုးကျိုးနှင့် လုပ်ဆောင်တတ်မှုအပေါ် သဘောကျကာ ထောင်အာဏာပိုင်များက ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော ဧည့်ထောင်ပြောင်း တိုးချဲ့အိပ်ဆောင်ထဲမှာ တန်းစီးအဖြစ်ခန့်ထားခဲ့လေသည်။ နံနက်ပိုင်း ထောင်ဖွင့်လိုက်ချိန်ဝယ် ထောင်ဝါဒါများက လုပ်ငန်းများတွင် အလုပ်ခိုင်းစေရန်လာရောက် ထုတ်ယူသောအကျဉ်းသားများကို လိုအပ်သော အရေအတွက်အတိုင်း ကျွန်ုပ်က စီစဉ်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ထို့နောက် ကျန်ရစ်သော အကျဉ်းသားအချို့အား အကျဉ်းထောင်ထဲရှိ အိပ်ဆောင်စည်းကမ်းအတိုင်း မိလ္လာချောင်းခြင်း၊ အိပ်ဆောင်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဆောင်ခြင်းများကို ခိုင်းစေခဲ့ရလေသည်။ ထို့ပြင် ညနေဘက် ထောင်ပိတ်ပြီးစီးသွားသောအခါမှာ အိပ်ဆောင်ထဲမှ ထွက်ပြေးကြစည်မှုများ မပေါ်ပေါက်နိုင်စေရန် ညကင်းဘာယာများကို ရွေးချယ်ခန့်ထားပြီး ခိုင်းစေခဲ့လေသည်။ ဤသို့ အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲဝယ် ရဲဘက်အလုပ်စခန်းသို့ မပို့ဆောင်မီ အကျဉ်းသားများအား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် နေခဲ့ရလေတော့သည်။

[၅]

□

နောက်နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ အကျဉ်းသား (၅၀၀) ယောက်အား ရန်ကုန်-ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှ အောင်ဇေယျသင်္ဘောကြီး ကော့သောင်းမြို့နယ် ဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေး အလုပ်စခန်းဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အကျဉ်းသား (၅၀၀)နှင့်အတူ ကော့သောင်းမြို့ဆီ လိုက်ပါသွားခဲ့ရလေတော့သည်။ ရေလမ်းခရီးတစ်လျှောက်ဝယ် အောင်ဇေယျသင်္ဘော ဝမ်းဗိုက်ခန်းထဲမှ လိုက်ပါစီးနင်းလာခဲ့ရင်း ဆိပ်ကမ်းကျပ်ရှုမျှော်ခင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှု လိုက်ပါလာနေခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ် စိတ်အတွေးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာနေခဲ့သော အကြောင်းရာမှာ ချစ်သန်းသေဆုံးခဲ့ရမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်

နားမလည်နိုင်ခဲ့သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေရှာ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် မကျူးလွန်ခဲ့ရပါပဲလျက် မည်သူက သတ်သွားခဲ့၍ သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်ကို စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဖြစ်နိုင်သည်မှာ တစောက်ကန်းချစ်သန်းလိုလူမျိုးကား ရန်သူများပြီး မုန်းတီးသူများနေခဲ့သည်မှာ သေချာပေသည်။ သည်အထဲက မည်သူကများ ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကူးလွန်သွားခဲ့သည်ဆိုသည်ကို စဉ်းစားရခက်ခဲ့နေခဲ့သည်။

သည်အချိန်မှာ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ချက် ဝင်လာနေခဲ့သည်။ တောထဲတွင် ထင်းခုတ်နေကြရင်း ပြောဆိုနေခဲ့ကြသော ထင်းခုတ်သမားနှစ်ဦး၏စကားများကို နားထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိခဲ့လေတော့သည်။

“အေးမိစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ချောင်းထဲမှာ ရေချိုးနေရင်း ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့တာလို့ ရွာကလူတွေက ပြောနေခဲ့ကြတယ်”

“ထပ် ... ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ။ ဒီကောင်သူကြီးသား ချစ်သန်းက ခြေတော်တင်ခဲ့ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်ဆိုမှ မယူဘဲ စွန့်ခွာထားခဲ့လို့ ခဏဂျက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံစည်သွားခဲ့တာပဲ”

“အင်း ... ဤဒီကံစွဲကြောင့်များလား ... ဟုတ်နိုင်ပါသလေ”

ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ထဲမှ ဇဝေဝေါနှင့် ချီတုံချတုံဖြစ်ကာ စဉ်းစားလေ စဉ်းစားရကျပ်လေလေ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် အောင်ဇေယျသဘောသည် ကော့သောင်းမြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ ဝင်ရောက်ထိုးဆိုက်လာခဲ့လေသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှနေ၍ ကျွန်းပတ်သဘောဖြစ်သောကြောင့်

မော်လမြိုင်မြို့၊ ထားဝယ်မြို့၊ မြိတ်မြို့များကို ဆိုက်ရောက်ရပ်နားလာခဲ့သောကြောင့် လမ်းခရီးမှာ နှစ်ရက်ကြာခဲ့ပြီးမှ ကော့သောင်းမြို့ဆိပ် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ ... သဘောပေါ်ကနေ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ စနစ်တကျ ဆင်းကြမယ်။ ဘာဘာညာညာ ထွက်ပြေးမယ်ဖို့ ကြံစည်နေခဲ့ကြရင်တော့ ဟောဒီသေနတ်နဲ့ အသေပစ်သတ်ခံရမယ်။ ကြွားကြွားလားဟေ့”

“ကြားပါတယ်”

အကျဉ်းသားများက တညီတညွတ်တည်း ဖြေလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ တံခါးကားကြီးများဖြင့် ဆိပ်ကမ်းပေါ်မှာစောင့်နေ၍ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီတွဲကာ ဆိပ်ခံဘောတံတားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြရလေသည်။ အကျဉ်းသားအားလုံး ကားပေါ်သို့ ထပ်ပြီးသွားခဲ့သောအခါ-ကော့သောင်း ဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေး အလုပ်စခန်းသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ရေတံခွန်စခန်းရှိ ဌာနချုပ်စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကားများရပ်နားလိုက်ပြီး ဌာနချုပ်လက်အောက်ခံစခန်း အသီးသီးသို့ အကျဉ်းသားများကို တိုက်ရိုက်ခွဲဝေပေးလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာတော့ ချမ်းပမ်းစိုက်ပျိုးရေးစခန်းသို့ပို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သော အကျဉ်းသားနှစ်ရာနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့ရလေသည်။

ယင်းအကျဉ်းသားများကို ဦးဆောင်ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော ကျွန်ုပ်အား အလုပ်ဆိုင်းခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခန့်အပ်ကာ တာဝန်ပေးပေးခဲ့လေသည်။ စခန်းတာဝန်ခံမှာ တောပစ်ဝါသနာပါသော မုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

နေ့စဉ် စခန်းပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောထဲသို့ တောပစ်ထွက်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ရံဖန်ရံခါ ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့ရခြင်းကြောင့် တောလမ်းခရီးကို ကျွမ်းကျင်လာခဲ့လေသည်။ စခန်း၏ပတ်ဝန်းလည် ဆီအုန်းပင်များကို အများအပြား စိုက်ပျိုးထားလေသည်။

ယင်းချမ်းဖန်းစခန်း၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီး တည်ရှိနေခဲ့လေသည်။ နေ့စဉ် အကျဉ်းသားများနှင့် ဝန်ထမ်းများ အတွက် ဟင်းစားရရန်စခန်းမှ အကျဉ်းသားတချို့ကို လှေဖြင့် ငါးဖမ်းထွက်ခိုင်းခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မိဘမျိုးရိုးကိုယ်တိုင်က ငါးဖမ်းခဲ့သော တံငါသည်မျိုးရိုးဖြစ်သောကြောင့် ယင်းလှေဖြင့် ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် စခန်းတာဝန်ခံထံ ချဉ်းကပ် အကူအညီတောင်းခံခဲ့ရလေသည်။ စခန်းတာဝန်ခံ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ငါးဖမ်းရန်ခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်မှာ နေ့ဘက်ပိုင်း ငါးရှာဖမ်းလေနေခဲ့ရာမှ လသာသောညများတွင် ပုစွန်များဖြူးတတ်ကြောင်း အကြံပေးခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ညဘက်ပိုင်း ငါးဖမ်းထွက်ခွင့်ကို ခွင့်ပြုပေးခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအခါ နဂိုကတည်းကမှ အကြံအစည်ရှိနေခဲ့သော ကျွန်ုပ်မှာ လှေကလေးတစ်စင်းကို လှော်ခတ်ကာပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ ငါးဖမ်းထွက်လာခဲ့လေသည်။ ညဘက် လရောင်၏ထွန်းလင်းမှုအောက်မှာ လှေကလေးကို တဖြည်းဖြည်း လှော်ခတ်လာနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အတွေးအားရုံထဲမှာတော့ ဟိုးဝေးလံခေါင်သီသော အရပ်ဆီမှ နေီးသည် ဖြလေးနွယ်ထံပါး ရောက်နေခဲ့လေသည်။

ဒီအချိန်ဆို ဖြလေးနွယ်တစ်ယောက် မည်သို့များ နေထိုင်စား

သောက်နေမလဲ၊ ကျန်းကျန်းမာမာမှ ရှိပါလေစဟု အတွေးကွန်ရက် ဖြန့်ကြက်နေခဲ့မိသည်။ သည်လို လသာညမျိုးဝယ် မိမိစိတ်အတွေးများက ယောက်ယက်ခတ်နေခဲ့သောကြောင့် ဘယ်လိုမှ သတိသမ္မုဉ်ကို သိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။ မိမိအသိဉာဏ်စိတ်များ ဝေဝါးသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဒါကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးကုသဘောပိုက်ကာ စိတ်အတွေးကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဆုတ်တက်ကိုလှော်ကာ ရှေ့တူရှုဘက်ဆီသို့သာ အားစိုက်လှော်ခတ်လာနေခဲ့စဉ် ရုတ်တရက် မိုးမှောင်များကျလာကာ မိုးသက်မုန်တိုင်းတိုက်လာပြီး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလာခဲ့လေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှ ဆုကလေးမှာ မိုးများသည်းထန်စွာရွာနေပြီး လှိုင်းလေထန်လာခဲ့သောကြောင့် လှေမှာ လူးလွန်နေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ လှိုင်းပုတ်သည့်ဒဏ်ကြောင့် လှေလေးမှာ မြှုပ်လိုလို ဖြစ်သွားခဲ့သောအခါ စိတ်ထဲဝယ် ဒီတစ်သက်တော့ ဗြလေးနွယ်နှင့် သေကွဲကွဲပါပြီဟု စိတ်ထဲမှာ ပူပန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာနေခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း မိမိကိုယ်ကိုအားတင်းကာ လှေကိုပဲ့ထိန်းတိုင်ရင်း ရေကြောင်းအတိုင်း မျှောလိုက်နေလိုက်လေသည်။

ဟိုးခပ်ဝေးဝေးဆီမှာတော့ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းကို လှမ်းမြင်နေခဲ့ရလေသည်။ တတ်နိုင်လျှင် ကျွန်းဆီသို့အရောက် အမြန်ဆုံး ဆုတ်ခတ်သွားနိုင်ရန် ကြံစည်ကြိုးစားနေခဲ့ရလေသည်။

သို့သော်လည်း လှိုင်းလေဒဏ်မှာ ပြင်းထန်လာနေသဖြင့် ဆုကလေးထဲဝယ် လူးနေခဲ့ရရှာလေသည်။ နောက်ဆုံး လှေကလေးတို့ လှိုင်းဒဏ်မှ ဆုတ်ကိုင်ထိန်းသိမ်းနေခဲ့စဉ် တစ်ညလုံး မိုးသည်းလေ

သည်ကြားမှာထိုင်ကာ လေ့မမှောက်အောင် လှော်ခတ်လာခဲ့ရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲရွဲစိုကာ ချမ်းခိုက်တုန်နေခဲ့ရှာလေတော့သည်။ သည်ပုံနှင့်ဆိုလျှင် မကြာမီ ဖျားနာနေတော့မည်မှန်း သတိထားမိလာခဲ့လေသည်။ မိမိအခြေအနေကလည်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် သွားလာခွင့်မရသော စခန်းထဲမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေးလာခဲ့သော ရဲဘက်ပြေးတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

ဒါကြောင့် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ အခြားလှေသင်္ဘောများကို တွေ့မြင်ခဲ့သော်လည်း မခေါ်ရဲဘဲ တိတ်တဆိတ် ကြိုတိမှိတ်လှော်ခတ်သွားနေခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ညလုံး အအေးမိထားခဲ့သည့်ဒဏ်ကြောင့် အအေးပတ်ကာ ဖျားနေခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး မည်းမည်းမှောင်မှောင်သော အချိန်အခါဝယ် လှေကလေးမှာ ထိန်းကိုင်မည့်သူမရှိဘဲ ရေလောကြောဝယ် မျောပါနေခဲ့လေသည်။ လှေပေါ်ဝယ် မိမိကိုယ်တိုင်အဖျားတက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ကာ သွေးရူးသွေးတန်းစကားများ ပြောဆိုနေမိလေသည်။ လှေပေါ်ဝယ် လူ့ကာလွန်ကာ လိုက်ပါသွားခဲ့ရင်း ဖျားနေသည့်အရှိန်ကြောင့် သတိလစ် မေ့မြောသွားခဲ့လေတော့သည်။

ထိုသို့ သတိလစ်မေ့မြောနေစဉ် အိပ်မက်ထဲဝယ် ဇနီးသည် မြလေးနွယ်၏ မျက်နှာလေးကို ပြုံးရွှင်ကြည်နူးစွာ ကြည့်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးချို၏မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ မွေးစားဖခင်ကြီးဦးထွားစိန်၏ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ မြင်မက်နေရာမှနေ၍ အရာဝတ္ထုတစ်ခုက ပွေ့ချီယူသွားသလိုမျိုး လေထဲဝယ် မျောပါသွားရာမှ သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် သတိလစ်ပြီး မေ့မြောသွားခဲ့ရာမှ သတိရပြီးနီးလာခဲ့သောအခါ မျက်စိနှစ်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် မိမိနံ့ဘေးဝယ် ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်မှ လူမျိုးတစ်မျိုးထဲက အဘိုးကြီးအဘွားကြီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေတော့သည်။ နောက်မှသိရသည်မှာ မိမိအား ပင်လယ်ပြင်ပေါ်ဝယ် လှေတစ်စင်းနှင့် မျောပါနေစဉ် ပိုက်ချာနေသော ထိုလင်မယားမှ တွေ့မြင်သွားခဲ့ပြီး ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်မှာ ဗြိတိကျွန်းစုမှရှိနေသော ကျွန်းစုများထဲမှ ဆလုံကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဆလုံလူမျိုး

တို့မှာ ရေစပ်ကမ်းနားတွင် နေထိုင်ကြပြီး ရေကူးရေငုပ်ကျွန်းကျွန်းကြ
သော ရေနံ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။
ထိုအချိန်တွင် မိုးသက်လေများ ငြိမ်သက်သွားပြီး ကောင်းကင်ပြင်ကြီးမှာ
မိုးလေကင်းစင်ကာ သာသာယာယာ ရှိနေခဲ့လေသည်။

ယမန်နေ့ညက တစ်ညလုံး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေခဲ့သော
မိုးသီးမိုးပေါက်များမှာ လုံးဝ မတွေ့မြင်ရတော့ပေ။ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်
မှာ လှိုင်းလေငြိမ်သက်ကာ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ရောက်ရှိနေသည်။
ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ညလုံး ဖျားနေခဲ့သောကြောင့် ကောင်းစွာ ထူထူထောင်
ထောင် မလှုပ်ရှားနိုင်သေးသဖြင့် သူတို့တံရှေ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်ဝယ် ပွေ့တင်
ထားခဲ့ကြလေသည်။

ထို့နောက် ဆလုံအဘိုးကြီးလင်းမယားမှ ဒေသထွက်တိုင်းရင်း
ဆေးများကို ကျီချက်ကာ တိုက်ကျွေးခဲ့လေသည်။ ပါးစပ်ထဲဝယ် ခါး
သက်သက်အရသာကို ခံစားလိုက်ရပြီး မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေ
တော့သည်။

မကြာမီ လူမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်လာကာ ကိုယ်မှာ
ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်လာနေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် ကောင်းမွန်စွာ
နေထိုင်နိုင်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်အား ဆလုံဘာသာစကားဖြင့် သူတို့
အချင်းချင်း တီးတို့ပြောဆိုသံကို ကြားခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဆလုံ
ဘာသာစကားကို နားမလည်သောကြောင့် မြန်မာစကား နည်းနည်း
ပါးပါးတတ်ဟန်တူသော ဆလုံအဘိုးကြီးက ခြိတ်သံဝဲဝဲဖြင့် ကျွန်ုပ်အား
ပြောဆိုနေခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကို သိချင်၍ စုံစမ်းမေးမြန်း
နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မနည်း နားစိုက်ထောင်ကြည့်မှ နားလည်သလိုလို

နားမလည်သလိုလို ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အမြစ်
မှန်အတိုင်း ရဲတက်စွန်းမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး ဗီဇားစုထဲ အရောက်
ပြန်ချင်စောကြောင့် စွန့်စွန့်စားစား ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းအား နားလည်
အောင် ပြောဆိုရှင်းပြနေခဲ့ရလေသည်။

ထိုစဉ် ဆလုံကျွန်း၏ ကမ်းခြေတစ်နေရာဝယ် ပဲ့ချိတ်စက်
လှေတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာခဲ့လေတော့သည်။ ယင်းပဲ့ချိတ်လှေကလေးကို
မြင်လိုက်ကတည်းက မိမိအား ထွက်ပြေးသွားသော တရားခံအဖြစ်
ခမ်းဆီးရန် လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်မည်ကို အတပ်သိလိုက်လေတော့
သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤဆလုံကျွန်းကလေးတွင် တံငါသည်
အများစုနေထိုင်ကြသော ဆလုံလူမျိုးများသာလျှင်ရှိပြီး လူစိမ်းဆို၍
ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ပဲ့ချိတ်စက်လှေပေါ်မှ
အကျဉ်းထောင်အရာရှိတစ်ဦးနှင့်အတူ ထောင်ဝါဒါသုံးဦးကို တွေ့မြင်
ခဲ့ရလေတော့သည်။ ၎င်းတို့လက်ထဲမှာ ကိုင်ဆောင်ထားသော ပျိုင့် ၃၀၃
ဒိုင်ဖယ်သေနတ်များကို အသင့်အနေအထား ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရန် ကြို
တင်စီစဉ်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်အား ကယ်တင်လာခဲ့သော ဆလုံ
လင်မယားမှာ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ဒုက္ခမရောက်
စေချင်သောကြောင့် ညက မိုးသက်လေပြင်းများ ကျရောက်နေခဲ့စဉ်
မှန်းတိုင်းမီကာ လှေကလေးမှာ မြပ်မလိုလိုဖြစ်ပေါ်ပြီး မျောပါနေစဉ်
သူမှာလည်း အအေးပတ်ကာဖျားနေသော အရိန်ကြောင့် သတိလစ်ပြီး
အမှောနေကြောင်း၊ နီးလာသောအခါ သတိပြန်လည်လာခဲ့ပြီးနောက်
ဇက်စိနစ်လုံး ဖွင့်ကြည့်မိခဲ့တော့မှ ဤကျွန်းကလေးပေါ်မှ တဲအိမ်လေး

ပေါ်ရောက်ရှိပြီး ဆေးဝါးပြုစုခံရကြောင်း ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

ထောင်အရာရှိဖြစ်သူမှ ညက မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းပြီး လှိုင်းလေထန်နေခဲ့ချိန်ဝယ် ကျွန်ုပ်အား ပင်လယ်ပြင်သို့ ငါးဖမ်းရန် စေလွှတ်ထားခဲ့သည်ကို သတိရ၍ စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့ကြကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြနေခဲ့သည်။

ယခုမနက်စောစော မိုးလေကင်းမှ စခန်းသို့ ပြန်လည်မရောက်ခဲ့သဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်ဝယ် သတင်းအစအနသိရှိနိုင်ရန် လိုက်လံ စုံစမ်းနေခဲ့ရာမှ ဤကျွန်းကလေးကို တွေ့မြင်ခဲ့သောကြောင့် ဝင်မေးစုံစမ်းရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ယခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲ ဤကျွန်းကလေးပေါ်ဝယ် အသက်ရှင်သန်လျက်တွေ့ မြင်ခဲ့ရသောကြောင့် စိတ်အေးသွားခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အားခေါ်ဆောင်ကာ စခန်းဆီသို့ ပဲ့ချိတ်လှေဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကမ်းပါးပေါ်မှ ဆလုံလူမျိုးများသည် လူကြီးလူငယ်ပါမကျန် ပိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိထွက်ပြေးရန် စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း အခြေအနေက မိုးသက်လေပြင်းကျ၍ လှိုင်းထန်နေသောကြောင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ ဒုက္ခရောက်နေရသည်ကို ပြောပြခဲ့သည်။

[၇]

နှစ်ပတ်ခန့်ကြသောအခါ နောက်တန်းစခန်းဝင်းထဲမှာရှိသော ဆေးရုံလူနာဆောင်မှာ ဆေးဝါးကုသမှုခံယူနေခဲ့ရာမှ သက်သာပျောက်ကင်းလာခဲ့လေတော့သည်။ ဆေးရုံဆောင်ပေါ်ဝယ် ဆေးကုသမှုခံယူနေဦး ကျွန်ုပ်အတွေးထဲတွင် နောက်တစ်ကြိမ် ဤစခန်းထဲမှနေ၍ ထပ်မံထွက်ပြေးရန် ခက်ခဲသွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဤအခွင့်အရေးမျိုးကို နောက်ထပ်ရရှိနိုင်ဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သော့ချေ။ ယခုအဖြစ်မှာလည်း မိမိဘဏေ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်သံရွာဆိုသလို ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စောစောပိုင်းအခြေအနေတုန်းက မိုးလေကင်းစင်ပြီး သာသာယာယာရှိနေခဲ့ရာမှ လ၊ကလေးကလည်း သွန်းလင်းတောက်ပနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် လှေကိုလိုက်ခတ်ကာ စခန်းနဲ့ဝေးရာ နေရာဆီသို့တိုင်အောင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ပါလျက်

ရှုတ်တရက် ရာသီဥတုက ဖောက်ပြန်လာကာ မိုးသက်လေပြင်းများက လာခဲ့ပြီး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့သောကြောင့် ယခုလိုထွက်ပြေးနိုင်ရန် ခက်ခဲသွားခဲ့ရကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါ ထပ်ပေးလာခဲ့လျှင်တော့ ထပ်မံထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ရေးကိုသာ ကြံစည်စိတ်ကူးလျက် ရှိနေခဲ့လေသည်။ လောလောဆယ်မှာ ဖျားနာ၍ ဆေးကုသမှု ခံယူနေခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်း သက်သာပျောက်ကင်းလာခဲ့လေသည်။

များမကြာမီ ရန်ကုန်မြို့မှ ကျွန်းပတ်သဘောဖြစ်သော အောင်ဇေယျသဘောသည် ဆိုက်ကပ်လာခဲ့ပြီး ဝန်ထမ်းအသစ်နှင့် ရဲဘက်အကျဉ်းသားအသစ်များကို တင်ဆောင်ကာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြောင်း ကြားသိနေခဲ့ရလေတော့သည်။ အောင်ဇေယျသဘောဆိုက်ကပ်ပြီး မကြာမီ မိမိတို့ စခန်းတာဝန်ခံနှင့် လူစားလဲလှယ်ရန် ထောင်မှူးကြီးအသစ် တစ်ဦးသည် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာခဲ့သော ထောင်မှူးကြီးအသစ်နှင့် အတူ သတင်းထူးတစ်ခု ဝမ်းသာစရာ ကြားသိခဲ့ရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အား စခန်းတာဝန်ခံရုံးမှ အရေးတကြီး လိုက်လံခေါ်ယူနေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မည်သည့်ကိစ္စဖြင့် ယခုလိုအရေးတကြီး လာရောက်ခေါ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို စဉ်းစား၍မရနိုင်ခဲ့ပေ။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာ ကျွန်ုပ်ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ကြိုးစားခဲ့ခြင်းအား အရေးယူရန် တစ်နဲ့တစ်ယောက်က ချောက်ချခဲ့လေသလားဟု စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

မကြာမီ စခန်းတာဝန်ခံအသစ်ဖြစ်သူ ထောင်မှူးကြီးမှနေ၍ ရုံးခန်းထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုကိုင်ကာ ဖတ်ပြနေခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်စားနေခဲ့စဉ် ...

“နာမည် ... ဘယ်လိုခေါ်လဲကွ”

“သိုက်ခံ (အဘ) ဦးဘခံပါခင်ဗျာ”

“မင်း နေထိုင်ခဲ့တာ ဘယ်မြို့နယ်မှာလဲ”

“ရောဝတီတိုင်း၊ လပွတ္တာမြို့နယ်၊ ပြင်စည်ရွာကပါခင်ဗျာ”

“ဘာအမှုဖြစ်တာလဲ”

“လူသတ်မှုပါ”

“ထောင်ဒဏ် ဘယ်လောက်ကျခံလာခဲ့ရသလဲ”

“တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ် ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး ... ဒါဆို မင်းကို အခုချက်ချင်း ထောင်ကလွှတ်လိုက်

လဲ”

“ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ မင်းကို မြောင်းမြမြို့နယ် တရားရုံးကနေ ထုသတ်မှုနဲ့ ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်ကျခံစေခဲ့ရမယ်လို့ မူလက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပေမဲ့ တရားခံလွှဲမှားစွာ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့မိတာကြောင့် ရုံးတော်မှ သက်ညှာစွာဖြင့် တရားသေလွှတ်လိုက်ပြီ”

“ဟင် ... ဒါဆို ... အဲဒီလူသတ်မှု တရားခံအစစ်ကို မင်းမိမိလား”

“ဒါပေါ့ကွာ။ မင်းကို မသကာစရာတရားခံအဖြစ်နဲ့ တရားရုံးဆို အမိန့်ချခဲ့တာကို တရားခံအစစ်က ဝန်ခံဖြောင့်ဆိုချက်ပေးခဲ့လို့ မင်းကို လွှတ်လိုက်ရတာပဲ”

“ဒါဆို ... တရားခံအစစ်က ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်မှာ နားမလည်စွာ ဖြစ်သွားခဲ့သဖြင့် မေးမြန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်သွားခဲ့သူ တရားမဲ့အစစ်အနေဖြင့် မိမိအပေါ် အပြစ်ပုံချပြီး လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်တိမ်းနေနိုင်ပါလျက် မည်သို့ အမှုမှန်ကို ဖော်ထုတ်ဝန်ခံသွားခဲ့ သည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေခဲ့ရလေသည်။

“အေး... မင်းကို ဒီအမှုနဲ့ ထောင်ထဲရောက်အောင် သူက တမင်ဖန်တီးပေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ သူကိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သေသူချစ်သန်းအပေါ်မှာ အခဲမကျေနိုင်လို့ တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြပြီး ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့တာပဲ။ သူကတော့ ရေနစ်သေဆုံးသွား ရရှာတဲ့ အေးမိခင်ရဲ့အစ်ကို ရဲထွန်းဆိုတဲ့သူပဲ”

“သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကြားကနေ ဓားစာခံဖြစ်ပြီးတော့ ထောင်ထဲမှာ ဒုက္ခမျိုးစုံရောက်အောင် နေထိုင်လာခဲ့ရပြီးမှ သူက ဘာဖြစ် လို့ အခုမှ ဒီအမှုကို ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့တာလဲ ဆရာ”

“ဒီလိုကွ ... အမှုမှန်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပုံက ...”

ဟု အစချီကာ ထောင်မှုကြီးက ကျွန်ုပ်အား နားလည်သဘော ပေါက်လာစေရန် အောက်ပါဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပိုဒ်ကို အစမှအဆုံး တိုင် ခရေစေတွင်းကျ ပြောပြနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူတစ်ပါး ၏ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့မှုအပေါ် ဘုမသိဘမသိ ပါခဲ့ခြင်းကြောင့် နှုတ်မစောင့် စည်းမိဘဲ အရက်ဆိုင်ထဲကရန်ဖွဲ့မှာ ကြိမ်းဝါးပြောဆိုခဲ့မိသည့် စကား များကြောင့် ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အောက်ပါ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းလေးအား စာဖတ်သူများသဘောပေါက်စေရန် ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းအသွင် ရေးသားတင်ဆက်သွားပါမည်။

[၈]

အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့မှာ ကျွန်ုပ်သည် တောထဲ၌ တစ်နေ့ ကုန် ထင်းတိုက်သွားနေခဲ့ချိန်ဖြစ်လေသည်။ ယင်းနေ့မှာ တရောက် ကုန်း ချစ်သန်းတို့အဖွဲ့ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း အရက်ကလေးတမြစ်ဖြင့် ချစ်ဖက်ရွာရှိ အသုဘအိမ်မှာ ဖဲလာရိုက်ကစားနေခဲ့စဉ် ဖြစ်လေသည်။ မောင်သို့ ဖဲရိုက်ကစားနေခဲ့ရာမှ ချစ်သန်းသည် ပါလာသောငွေများနှင့် အငွေများကို ပေါင်နှံရိုက်ကစားနေခဲ့သည့်တိုင် ခွက်ခွက်လန်အောင် ခန်းပေါ်နေခဲ့လေသည်။

ထိုအခါချစ်သန်းမှာ သူ့အမှုအကျင့်အတိုင်းဖြစ်သည့် တရောက် ကုန်းစိတ်ဓာတ် ရှိသူဖြစ်သည်နှင့်အညီ မိမိတို့ရှုံးနေသော ဖဲပိုင်းကို

မကျေနပ်သဖြင့် ဆက်လက်ကစားနိုင်စေရန် သူ၏တပည့်များကို အချို့ပေးထားခဲ့ကာ ဆက်လက်ကစားစေခိုင်းပြီး မိမိအိမ်မှ ငွေပြန် ယူရန် ဖိပိုင်းမှ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အချိန်ကလည်း မှောင်ရီပျိုးစအချိန်သို့ လမ်းခရီးမှာ လူသွား လူလာ ရှင်းလင်း၍ နေခဲ့လေသည်။ မိမိရွာရှိ မိဘအိမ်မှာ ငွေကြေး တချို့တောင်းခံပြီး ဖဲဆက်ကစားနိုင်ရန်ကိုသာ စိတ်ဆန္ဒစောက် သန် နေသောကြောင့် ခြေကုန်သုတ် ပြန်သွားနေခဲ့လေသည်။

နှစ်ရွာကြားမှာရှိသော တောလမ်းကလေးအတိုင်း လူသွား လူလာ ပြတ်လပ်နေသော်လည်း သူကြီးသားပီပီ မည်သူ့ကိုမျှ ထိမထင်ဘဲ မိမိသွားနေ ပြန်နေကျလမ်းမို့ ဘာမျှကရမစိုက်နိုင်ဘဲ အရက်ရှိန်လေး နှင့် ဒဿိဒယိုင် ပြန်သွားနေခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် တောလမ်းအလယ်လောက် ရောက်ရှိလာခဲ့သောအခါ ချုံနွယ်ဆူးချုံများရှိနေသဖြင့် ရှောင်ကွင်းကာ ဖြစ်လျှောက်လာနေခဲ့စဉ်-
“ဟေ့ကောင် ... လူယုတ်မာ”

နောက်မှ ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ချစ်သန်းတစ်ယောက် ခေါင်းနားဝန်း ကြီးသွားခဲ့လေသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိတစ်ခါမျှ မတွေ့ဆုံဖူးသော ဘောင်းဘီအနက်ရောင် နှင့် တိရစ္ဆာန်အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းကိုလည်း ငါတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ မင်းကဘာဖြစ်လို့ စော်စော်ကားကား ငါ့ကို လူယုတ်မာလို့ ခေါ်ခဲ့ရတာလဲ”

“ဟား ... ဟား ... မင်းက ဘာအခုမှ မသိချင်ယောင်

ဆောင်နေခဲ့တာလဲ”

“ဘာမသိချင်ယောင် ဆောင်ရမှာလဲကွ”

“ဟား ... ဟား ... ဒါဆိုတော့လည်း အဝကအဆုံး ဇာတ်ကြောင်းလွန်ပြရဦးမှာပေါ့ကွာ။ ဒီမှာ မင်းက ငါ့နမလေးအေးမိမိကို ခြေဘော်တင် ဖျက်ဆီးခဲ့လို့ ငါ့နမလေးမှာ ရိုးသားပြီး မသိနားမလည်ခဲ့တော့ မင်းလိုကောင်ရဲ့ မာယာကွန်ရက်မှာ မျောပါပြီး ယုံကြည်နေခဲ့တယ်။

မင်းက ကျောရင်ကြံစည်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့တော့မှ တာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုပြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလွှတ်ခဲ့ခဲ့တယ်။ ငါ့နမလေးမှာတော့ ညှို့ဝှက်ပြစ်အတွက် အရှက်ကိုအသက်နဲ့ လဲသွားခဲ့ရရှာတယ်လေ။ မင်းကတော့ သူကြီးသားပီပီ ရွာထဲက သားပျို သမီးပျိုလေးတွေကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး ဖျက်ဆီးနေခဲ့တာ။ မင်းအဖေရဲ့ အရှိန်အဝါကို ငြင်းပြီး ပြဿနာဖြစ်လာတော့ ငွေနှံပေါက်ပြီး အမှုကျေအေးခိုင်းခဲ့တယ်လေ”

“ဟာ ... ငါမသိဘူး၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူ့ဘာသာ ချောင်းတစ်ခု ရေဆင်းချိုးရင်း ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့တာ တစ်ရွာလုံးက သိပါတယ်”

“ဟား ... ဟား ... မင်းက တော်တော်လည်တဲ့အကောင်၊ ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ချင်လို့ မရဘူးကွာ။ ဘာမှအပြစ်မရှိရာတွ် အမျိုးသားသားသမီးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာ မင်းလိုလူယုတ်မာရက်စက်မှုကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရရှာတယ်”

“ဟ ... ဒါတွေငါမသိဘူး၊ ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူးကွာ”

“မဆိုင်လို့မရဘူးကွာ၊ မင်းဖျက်ဆီးခဲ့လို့ ဆေးရုံမှာ အလောင်း

ကို ရင်ခွဲဆေးစစ်ချက်ယူကြည့်တော့ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန်နှစ်လလွယ်ထားနေရတယ်လို့ ငါ့အမေကို ဆရာဝန်ကြီးက ပြောပြခဲ့တယ်လေ”

“နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ခုမှ ဘယ်ကနေ ပေါ်လာခဲ့ရတာလဲ၊ မင်းနဲ့ အေးမိစ်က ဘယ်လိုပတ်သက်နေခဲ့လို့လဲ”

“အေး ... ငါက သူ့အစ်ကိုကြီး ရဲထွန်းဆိုတာပဲ။ ငါက ရွာကနေ မြို့ပေါ်တက်ပြီး နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်နေတာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေကို လုံးဝမသိခဲ့ရဘူး။ သူ့ဆုံးသွားခဲ့ပြီးလို့ နှစ်လလောက်ကြာမှ သင်္ဘောကဆင်းလာခဲ့ပြီး ရွာကိုပြန်လာတော့ ဒီအကြောင်းတွေအစအဆုံးသိခဲ့ရလို့ မင်းအပေါ်မှာ ငါ့နှမလေးအတွက် ရန်ကြွေးဆပ်ဖို့ စောင့်နေခဲ့တာ။ ခုတော့ မင်းကို ကံဆိုးစွာနဲ့ တစ်ယောက်တည်းတွေ့ခဲ့ရတော့ အတော်ပဲပေါ့ကွာ”

“ဟား ... ဟား ... မင်းလို မလောက်လေးမလောက်စားကောင်ကများ ငါ့အကြောင်းကို မကြားဖူးဘူးလား။ ဒီရွာမှာ တဇာတ်ကုန်း ချစ်သန်းဆိုတာ ပါပဲကွ”

“အေး ... ငါကလည်း မင်းလို တဇာတ်ကုန်း လူယုတ်ဆန်တဲ့ကောင်ကို အပျောက်လမ်းရှင်းပစ်ဖို့ အမြဲစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပဲကွ”

ထိုသို့ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စကားပြိုင် စစ်ထိုးပြောဆိုနေခဲ့ကြစဉ် ချစ်သန်းက မိမိကိုယ်ကို ကိုယ်ရှိန်သပ်ကာ တစ်ဖက်မှာ ရဲထွန်းဆိုသောလူရွယ်အား ဖိနှိပ်လုံးကြားလုံးများဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုနေခဲ့သော်လည်း ရဲထွန်းဆိုသူမှာ လုံးဝ ကြောက်ရွံ့ဟန်မပြဘဲ ရဲရင့်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေခဲ့စဉ် ...

“ကဲကွာ ... မင်းလိုကောင်ကို ဟောဒီလို မှတ်လောက်သေး

လောက်အောင် ဆုံးမပေးလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တဇာတ်ကုန်းချစ်သန်းက ရဲထွန်း၏အလစ်ပိုက်မှာ ညာလက်သီးတစ်လုံးကို မေးရိုးဆီပစ်သွင်းလိုက်စဉ် ရဲထွန်းက ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ယှိကာ ရှောင်ပေးလိုက်ရင်း အမှူးလွန်နေခဲ့သော အရှိန်နှင့် ချစ်သန်း၏ကိုယ်ခန္ဓာကြီးအား လွန်သွားခဲ့စဉ် ခါးကြားထဲမှာဆောင်ထားသော ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ ရင်ဝတ်သို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်မည်မှာတော့ ...

“အား ...”

ကျယ်လောင်သော အသံနက်ကြီး အော်ဟစ်ညည်းတွားရင်း ခြင်္သေ့ ချစ်သန်းတစ်ယောက် ပြုလဲကျသွားခဲ့လေတော့သည်။ တစ်ချက်ဘည်းနှင့် ချက်ကောင်းကို ထိုးစိုက်သွင်းလိုက်သောအရှိန်ကြောင့် ချစ်သန်းတစ်ယောက် တောလမ်းလေးပေါ်ဝယ်လဲ ကျသွားခဲ့ပြီး အသက်ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှ လှည်းတစ်စီး တရကြမ်းမောင်းနှင်လာနေသောအသံကို ရဲထွန်း ကြားလိုက်ရသဖြင့် လဲကျနေသော ချစ်သန်း၏ အလောင်းကောင်ကြီးကို ခြေနှစ်ဖက်မှဆွဲကာ နီးရာချုံ့ပုတ်နောက်ထဲသို့သွင်းလိုက်ပြီး လူပါ ပုန်းနေလိုက်လေသည်။

မိမိတို့အနားမှ လှည်းဖြတ်မောင်းသွားသောအခါမှ ထိုနေရာထဲက ရွာဘက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင် ပြန်သွားခဲ့လေတော့သည်။ ထို့နောက် ရွာမှ ခြေရာဖျောက်ကာ မြို့ပေါ်ကို ရှောင်ထွက်ခဲ့လေသည်။ နောက်ခြောက်လလောက်အကြာတွင် သင်္ဘောပေါ်ပြန်မတက်မီ ညဘက်အသောက်ဆိုင်ထဲတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ အရက်သေစာ သောက်စားပျော်ပါးနေခဲ့ကြစဉ် ကာရာအိုကေသီဆိုကြရင်း တစ်ဖက်ပိုင်းမှလူငယ်

များနှင့် စကားများပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

ထိုအခါ အမြဲတမ်း ဓားဆောင်ထားလေ့ရှိသော ရဲထွန်းတစ်ယောက် စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် ဓားနှင့်ထိုးလိုက်သောကြောင့် တစ်ဖက်မှ လူရွယ်တစ်ယောက် ဝမ်းဗိုက်မှာ ဓားထိုးခံခဲ့ရပြီး ဆေးရုံပေါ်ဝယ် နှစ်ရက်လောက်ကြာမှ သေဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။ ယင်းလူသေမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ် ကျခံလာခဲ့ရလေတော့သည်။

ထောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး နှစ်လလောက်အကြာဝယ် ညစဉ်ချောင်းဆိုးနေပြီး မကြာခဏ ဖျားနေခဲ့သောကြောင့် ထောင်ထဲမှ ဆေးရုံကြီးပေါ်ဝယ် တက်ရောက်ဆေးကုသမှု ခံယူနေခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များ၏ ဆေးစစ်ချက်အရ HIV ပိုးတွေ့ရှိခဲ့ပြီး အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါဖြစ်ပွားနေမှန်း စစ်ဆေးသိရှိခဲ့ရလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး ဆရာဝန်၏ ဆေးမှတ်ချက်အရ နောက်ခြောက်လခန့်သာ အသက်ရှင်နေထိုင်ရတော့မည်ကို သိရှိလာခဲ့လေတော့သည်။ ထိုအခါ ရဲထွန်းတစ်ယောက် နောင်တကြိုးစွာ ရနေခဲ့လေသည်။ မိမိနှလုံးအတွက် သွေးကြွေးကလွဲစားချေပြီး အမှုမှလွတ်မြောက်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါဆိုးကြီးဒဏ်မှ မရှောင်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

တရားခံရဲထွန်း၏ သေခါနီး ဖြောင့်ချက်ပေါ်တွင် တရားရုံးအမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးခဲ့ပြီးနောက် တရားခံအဖြစ် အပြစ်ဒဏ်ကျခံနေခဲ့ရသူ သိုက်စံအပေါ် အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ပေးခဲ့ရလေသည်။ အမှန်တကယ် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူ တရားခံရဲထွန်းအပေါ် လူသတ်မှုဖြင့် ပြောင်းလဲအမိန့်ချမှတ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ဒါကြောင့် တဖောက်ကန်းချစ်သန်းတစ်ယောက် တောလယ်

နေရာဝယ် မျက်မြင်သက်သေမရှိဘဲ အသတ်ခံခဲ့ရသောကြောင့် မသက်တောတရားခံဖြစ်သူ သိုက်စံအပေါ် တရားရုံးမှ စွဲချက်တင်ပြီး လူသတ်ကျူးလွန်ခဲ့သည့်အမှုဖြင့် သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် တရားခံအစစ်၏ ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးလာခဲ့သဖြင့် အမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးခဲ့ပြီးနောက် တရားခံအစစ်ရဲထွန်းအပေါ် လူသတ်မှုပုဒ်မဖြင့် သေဒဏ်ကျခံစေရန် စီရင်ချက် ချမှတ်ပေးခဲ့လေသည်။

တရားရုံးအနေနဲ့လည်း အပြစ်မရှိသူအပေါ်မှာ အပြစ်မခံစေ
ရပါဘူး။ ဒါကြောင့် တရားခံအစစ်ဖြစ်သူက သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှု
အပေါ်မှာ ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီး ပြောဆိုချက်ပေးခဲ့လို့ တရားရုံးကလည်း အပြစ်
မရှိတဲ့ မင်းအပေါ်မှာ နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုမဖြစ်ရအောင် တရားသေလွှတ်
ပေးခဲ့တာပဲလေ”

“ဆရာကြီးရယ် ...တရားခံအစစ်က သူ့အပြစ်သူ ဝန်ခံ
သွားခဲ့လို့သာ ကျွန်တော် ခုလိုလွှတ်မြောက်လာခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ကွ ...။ တရားကို နတ်စောင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလို
ပေါ့။ အမှန်တရားအတိုင်း ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာတာပေါ့ကွာ။ ကဲ...
မင်းပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး ဒီစခန်းကနေ မင်းထွက်သွားပြီး မင်းမိသားစု
ရှိရာအရပ်ကို အမြန်ဆုံးပြန်သွားပါ။ လိုအပ်တဲ့ လွှတ်ဝရမ်းနဲ့ ခရီးသွား
ဝရမ်းတွေကို ငါတို့ထောင်က စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်။

နောက်တစ်ရက်လောက်နေရင် ရောက်လာတော့မယ့် ကျွန်း
ပတ်သဘောနဲ့ အမြန်ဆုံးပြန်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့ကွာ။ မင်းအစိတ်
ကလည်း မင်းပြန်ရောက်လာခဲ့တာမြင်ရင် ဝမ်းသာဖျော်ရွှင်သွားကြမှာ
ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...ဆရာကြီး”

ထောင်မှူးကြီး၏ ရှည်လျားလှစွာသော ဆုံးမဩဝါဒကို ခံယူ
ပြီး ထောင်မှူးကြီး ရှင်းလင်းပြောဆိုနေခဲ့သည့် အကြောင်းအရာပေါ်
မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေခဲ့ရာမှ စကားဆုံး
သွားသောအခါ ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် စခန်းထဲမှာ
ရှိနေခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အကျဉ်းသားများကို လိုက်လံ
နှုတ်ဆက်ကာ စခန်းဝင်းကြီးထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး ကော့သောင်းမြို့

| e |

ထောင်မှူးကြီး၏ စကားအဆုံးဝယ် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဝမ်းသာလွန်း၍
လာ။ မိမိကံကြမ္မာ မကောင်းခဲ့သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းခဲ့၍လား မသိ
နိုင်ချေ။ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်သို့မူ မျက်ရည်မှီးများ ဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းနေ
ခဲ့လေသည်။

“ကဲ ...မောင်သိုက်ခံ၊ ဘာမှ ဝမ်းမနည်းနေပါနဲ့တော့ကွာ။
ဖြစ်ပြီးတာတွေလည်း ဖြစ်ပြီးသွားခဲ့ပြီပဲ။ အတိတ်ကဝဋ်ကြေး ပေးဆပ်
ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ မင်းအနေနဲ့ တကယ်မကျူးလွန်ရဘဲ
ကျူးလွန်ခဲ့သူလို အပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံနေခဲ့ရတော့ အနည်းနဲ့အများ
စိတ်ထိခိုက်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်။

သဘောဆီပ်ရှိရာ လျှောက်လာနေခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းပတ်သဘောမှာ ယခုလက်မှတ်နှင့် ခရီးသည်များအား ကြိုတင်ရောင်းချပေးထားခဲ့ဖြင့် နောက်တစ်ပတ်သဘောအလာကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရလေသည်။ အကယ်၍ စက်လှေကြွဖြင့် လိုက်သွားမည်ဆိုပါကလည်း မြိတ်မြို့၊ ထားဝယ်မြို့များသို့သာ ရောက်ရှိနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။ ထိုမြို့များမှနေ၍ သဘောစောင့်စီးသွားလျှင်လည်း အချိန်ကြန့်ကြာမည်စိုး၍ ကော့သောင်းမြို့မှာပဲ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားသောက်ရင်း နောက်သဘောအလာကို စောင့်ဆိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ဒါကြောင့် ကြုံရာကျပန်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ရန် ကော့သောင်းမြို့ဈေးကြီးထဲမှာ လှည့်လည်လျှောက်သွားနေခဲ့သည်။ ထို့နောက် သဘောဆိပ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ သဘောဆိပ်မှာ ကုန်ပစ္စည်း ထမ်းပိုးသယ်ယူပေးနေသော အလုပ်သမားများကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအခါ မိမိ၏ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့် အထမ်းသမားဘဝကို ခံယူလိုက်လေသည်။ မိမိဒေသမဟုတ်သော အခြားနေရာဒေသမှာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘာမျှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနိုင်စရာ မရှိပေ။

ဒါကြောင့် အထမ်းသမားဘဝဖြင့် ဆိပ်ကမ်းမှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရင်း ညဘက်ပိုင်းတွင် ဆိပ်ခံဘောတံတားအနီးရှိ ဂိုဒေါင်ဘေးပုဆိုးခြုံကာ အိပ်နေလိုက်သည်။ နှစ်ရက်ခန့် အလုပ်လုပ်နေစဉ် မိမိလိုဘဝတူအထမ်းသမား ကိုနှောင်မဲဆိုသူက တစ်ဖက်နိုင်ငံရှိ ပံ့ပေးမှုတွင် ငါးအရောင်းအဝယ်ခိုင်များရှိသောကြောင့် ငါးဖမ်းလှေတွင် အလုပ်

သွားသွားလုပ်ကြရန် စည်းရုံးပြောဆိုနေခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း မိမိမှာ မွေးရပ်မြေဆီသို့သာ အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်နေသောကြောင့် မိသားစုနှင့်တကွ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေခဲ့လေသည်။ နောက်ငါးရက်ခန့် အကြာမှာတော့ ကျွန်းပတ်သဘောဖြစ်သော အောင်ဇေယျသဘောသည် ကော့သောင်းဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ဆိုက်ကပ်ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

ကော့သောင်းမြို့မှ ကုန်ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်နေခဲ့ပြီး နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာမှာ ခရီးသည်များကိုတင်ဆောင်ပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာမည်ဖြစ်၍ သဘောရုံးမှာ ထောင်လွှတ်ဝရမ်းနှင့် ခရီးသွားဝရမ်းလက်မှတ်ကိုတင်ပြကာ လက်မှတ်ထဲလှယ်နေခဲ့ရလေသည်။

မကြာမီ အောင်ဇေယျသဘောကြီးသည် မြိတ်၊ ထားဝယ်နှင့် ဖော်လမြိုင်မြို့များဆီသို့ ခုတ်မောင်းလာခဲ့ရာမှ ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်ဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့ နှစ်ရက်ခန့်အကြာမှာ ဆိုက်ကပ်လာခဲ့လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ခရီးသည်များနှင့်အတူ သဘောပေါ်မှ ဆင်းသက်လာခဲ့ပြီး ရန်ကုန်-လမ္ပတ္တာသဘောဆိပ်ရှိရာ လမ်းမတော်ဆိပ်ကမ်းသို့ လျှောက်လာနေခဲ့သည်။

ထိုသို့ လျှောက်လာနေခဲ့စဉ် သိမ်ကြီးဈေးဘက်သွားသည့် လမ်းဆုံအလွန်နားဝယ် ရွာမှအသိတစ်ဦးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကာ နောက်မှပြေးလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဦးလေး ... ဦးအောင်ထက် ...”

ကျွန်ုပ်၏ အဝေးမှလှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် တဘက်တစ်ထည်

ကိုခေါင်းပေါင်းထားသော အသက်အရွယ်ငါးဆယ်ခန့်လူကြီးမှ လှည့်ကြည့်ကာ ဝေဝေဝါ ခေါ်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

“ဦးလေး... ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား... သိုက်စလေ။ ရွာက ဦးထွားစိန်ရဲ့ မွေးစားသားလေ။ ဟို ... နောက်ပြီး လယ်ပိုင်ရှင်ဦးချိုရဲ့သမက် ... မြလေးနွယ်ယောက်ျားလေ”

“မင်း ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျပြီး ခဲဘက်စခန်းပါသွားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အခု ထောင်က လွတ်လာခဲ့ပြီလေ။ ရွာကိုပြန်မလို့ လပွတ္တာသင်္ဘောစီးမလို့ သင်္ဘောဆိပ်ကိုလျှောက်လာတုန်း ဦးလေးကိုမြင်လို့ လှမ်းခေါ်နေခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်လား ... မင်းလွယ်အိတ်ကြီးက ပစ္စည်းတွေ များလှချည်လား။ ဘာပစ္စည်းတွေလဲကွ”

ထိုလူကြီးမှာ ကျွန်ုပ်မေးလိုသော စကားကို လှမ်းကြောင်းထွဲရင်း ကျွန်ုပ် ကော့သောင်းမြို့ပေါ်မှာအလုပ်လုပ်ပြီး ရလာခဲ့သော လုပ်အားခငွေများဖြင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူလာကာ ပစ္စည်းထည်ထားသော လွယ်အိတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး မေးမြန်းနေသောကြောင့် ..

“ဒီလွယ်အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေက ကော့သောင်းမြို့ကဝယ်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီး မြလေးနွယ်အတွက် အမှတ်တရ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ယောက်ျားနဲ့ မွေးစားအဖေကြီးဖို့ ဝက်ဝံတံဆိပ် ပလေကတ်လုံချည်တွေပါ ဦးလေး”

“အင်း ... အဲ ... အဲ ...”

ဦးလေးကြီးဦးအောင်ထက်၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး အကြောင်းအရာတစ်ခုခုအပေါ် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်ပြီး

စိတ်မကောင်းဟန်ပေါ်နေသဖြင့် ...

“ရွာက ကျွန်တော့်အိမ်ကလူတွေကော နေထိုင်လို့ကောင်းကြရဲ့လား။ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြပါရဲ့လားခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏အမေးကို အတန်ကြာအောင် မဖြေနိုင်သေးဘဲ တွေဝေစဉ်းစားနေဟန် ပြုနေပြီးမှ ...

“အင်း ... စိတ်မကောင်းတော့ မဖြစ်လိုက်ပါနဲ့ မောင်သိုက်ဝံ။ မင်းရဲ့မိသားစုအားလုံး အပါအဝင် တို့ရွာတစ်ရွာလုံးလိုလို လေမုန့်တိုင်းဒဏ်သင့်ပြီး ရွာပါပျက်စီးပျောက်ကွယ်လို့ အားလုံး သေကျေပျက်စီးကုန်ကြပြီ။ ငါတောင် လေတွေတအားတိုက်နေတုန်း အိမ်သားကအုန်းပင်ကြီးဖက်တွယ်ထားခဲ့လို့ ကံသိပြီး မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ။

လေမုန့်တိုင်းတွေ တိုက်နေခဲ့ချိန်မှာ လှေပေါ်ပစ္စည်းတွေတင်ပြီးတော့ ငါ့မိသားစုတွေ ထွက်ပြေးကြမယ်အလုပ်မှာပဲ လေပြင်းတွေ တိုက်ခတ်လာခဲ့ပြီး ငါ့မိသားစုတွေဟာ လှေပေါ်မှာထိုင်နေတုန်း လှေနဲ့အတူ မျောပါပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တော့တယ်။ ငါကတော့ အိမ်ပေါ်ပစ္စည်းဘချို့ကို ပြန်ယူနေတုန်းဆိုတော့ နီးရာအုန်းပင်ကြီးကို ဖက်တွယ်ထားနိုင်ခဲ့လို့ လွတ်သွားခဲ့ရတယ်ကွာ”

“ဟင် ... ဒါဆို ... ကျွန်တော့်မိသားစုတွေကောဗျာ”

“မင်း မွေးစားအဖေကြီးရယ်၊ မင်းယောက်ျားမဖြစ်တဲ့ ဦးချိုရယ်၊ ဦးတော့ မင်းမိန်းမ မြလေးနွယ်တို့အားလုံးလည်း ရေစီးထဲမှာပဲ မျောပါပျောက်ဆုံးကုန်ကြပြီကွာ။ အားလုံး သေဆုံးသွားခဲ့ကြပါပြီ”

ကျွန်ုပ်မှာ ကြားလိုက်ရသော သတင်းစကားကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနောက်ကျသွားခဲ့ပြီး ပြုမလို့ဖြစ်သွားခဲ့သဖြင့် ဦးအောင်ထက်

က ထိန်းကိုင်ထားရင်း ...

“တရားနဲ့ဖြေပါ ... မောင်သိုက်စံရယ်။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါ။ ဦးလေးလည်း စပြီးကြုံခဲ့ရတုန်းက မင်းလိုပါပဲ။ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝရောက်ပြီး အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရလို့ ကုသိုလ်ကံကောင်းခဲ့ရတာပဲလို့ မှတ်ယူလိုက်ရပါတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ မိမိမျှော်လင့်တောင့်တနေခဲ့သော မိသားစုဘဝလေးကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ပြီး ဇနီးသည်နှင့် အဖေ၊ ယောက္ခမတို့အား စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာထားကာ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး နေထိုင်သွားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလာခဲ့သမျှ ရတော့ သံထဲရေသွန်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေတော့သည်။

ဒါကြောင့် မိဘဆွေမျိုး ညီအစ်ကိုနှင့် ဇနီးမယား မရှိတော့သည့်ဘဝဝယ် လောကကြီးအလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ နေထိုင်သွားရတော့မည်အဖြစ်ကို တွေးမြင်မိကာ လောကကြီးကို အကြီးအကျယ် စိတ်နာသွားခဲ့လေတော့သည်။

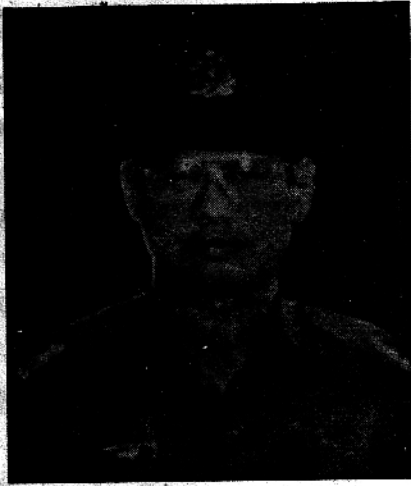
တကယ်တော့ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့လို့ မိမိဘဝလေးအချစ်အနှောင်က လွတ်မြောက်လာခဲ့သော်လည်း မိသားစုနှင့်အတူ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ကံကြမ္မာမှန်တိုင်းက မွေ့နှောက်လာခဲ့လေသည်။ ဒါကြောင့် ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည့်အကျိုးဆက်မှာ မိမိတွင် အပြစ်မကျူးလွန်ခဲ့ရပါဘဲလျက် အပြစ်ဒဏ် ကျခံသွားခဲ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ... တရားကို နတ်စောင့်သည်ဆိုတဲ့ စကားလိုပါပဲ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်သွားပြီး အပြစ်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရလာခဲ့သော်လည်း ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးဘဲ ထပ်မံနှိပ်

ဝက်ကလူ ပြုကျင့်ခဲ့ပြန်လေသည်။ ယခုတော့ မိမိအဖို့ အလာကောင်းခဲ့ပေခဲ့လည်း အခါနှောင်းခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးက ကြုံဆုံနေခဲ့ရလေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း မိမိဘဝကို ဘယ်လိုမှ အဖတ်ဆယ်မရအောင် ဘဝပျက်သွားခဲ့ရသဖြင့် လောကကြီးအလယ်မှာ တစ်ကောင်ကြွက်လိုမျက်နှာငယ်ဘဝဖြင့် စိတ်အနာကြီးနာကာ မထူးဇာတ်ခင်းဖို့ကိုသာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့လေတော့သတည်း။

ဗဟိုစော

(စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဝင်အမှတ် - ၁၇၇၈)

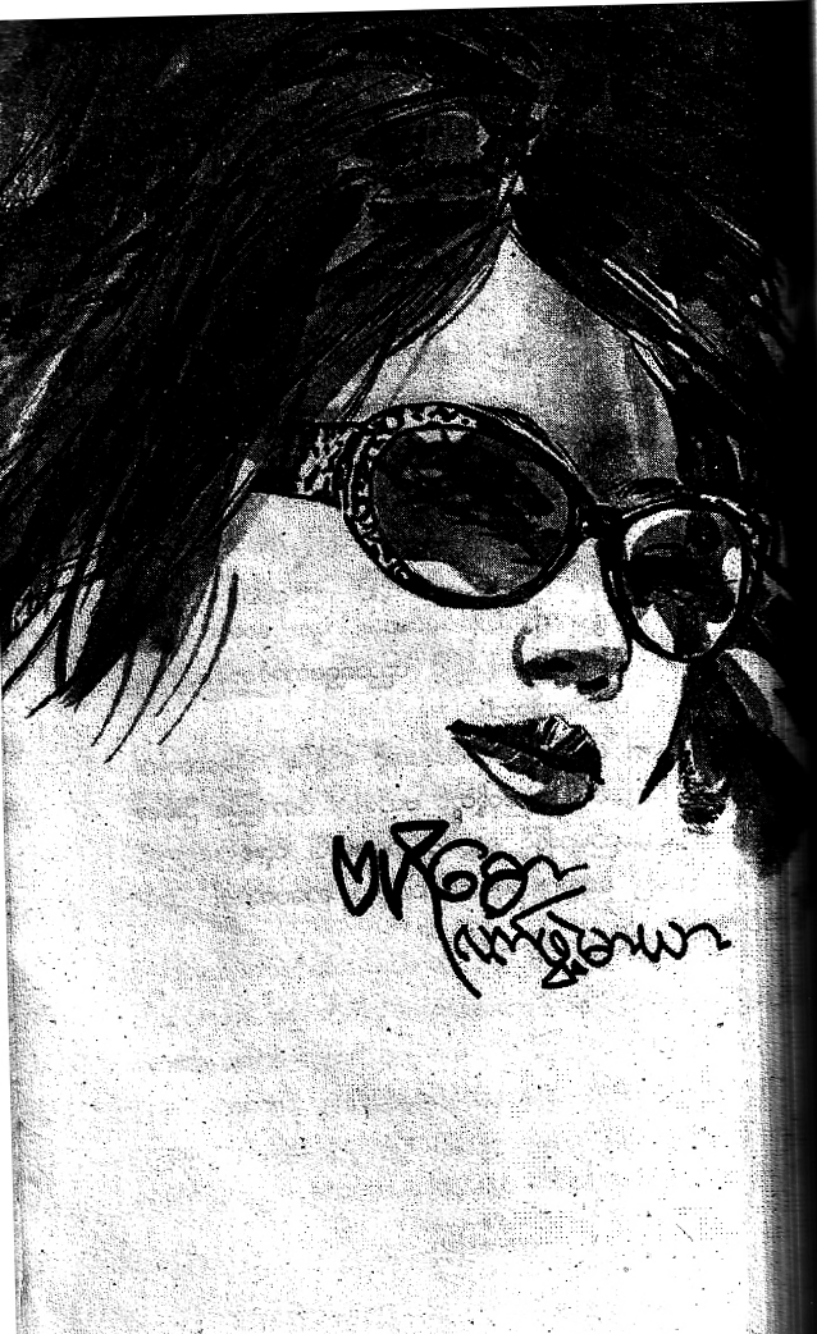
နာမည်ရင်း ဦးစောလှိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ ချိုထော
ရှင်မဂ္ဂဇင်းတွင် 'သန္တာမြေမောင်လေးလှိုင်' အမည်ဖြင့် 'ခေတ်ဓလေ့
ကြောင်း ကဗျာနှင့် စာပေလောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်
တက္ကသိုလ်များ သမိုင်းမဂ္ဂဇင်းတွင် 'တွေ့ချင်လျက်ပင်' ဝတ္ထုတိုတို့
'မောင်စောလှိုင်' ကလောင်အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိုနှစ်လူငယ်များ
ကြီးပွားရေးအသင်း၏ ရွှေရတုသဘင်မဂ္ဂဇင်းတွင် 'ကျွန်မယောက်ျား
ကိုသိန်းသား' ဝတ္ထုတိုကို 'တက္ကသိုလ်အောင်ဆွေဦး' အမည်ဖြင့်လည်း
ကောင်း ရေးသားခဲ့သည်။

ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် သမိုင်းအဘိဓာ
ဘာသာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီး ၁၉၇၅ ခုနှစ်၌ အကျဉ်းဦးစီးဌာနတွင်
ထောင်မှူးအဖြစ် စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင်

ထောင်မှူးကြီးရာထူး တိုးမြှင့်ခံရပြီး ထိုနှစ်တွင်ကျင်းပသော အထက်
တန်းရှေ့နေ (H.G.P) စာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ပြေဆို အောင်မြင်ခဲ့သည်။
၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် မှတ်ပုံတင်ရှေ့နေ (R.L) စာမေးပွဲ ပြေဆိုအောင်မြင်
ခဲ့သည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် ဦးစီးအရာရှိ ရာထူးတိုးမြှင့်ခံရပြီးနောက်
၂၀၀၄ ခုနှစ်၌ တာဝန်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်မှစ၍ မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်သော လျှို့ဝှက်
နှင်း၊ ဖြစ်မှု၊ ရောင်ပြန်စသော မဂ္ဂဇင်းများတွင် တရားခံမဟုတ်သော
တရားခံများ၊ ဇာတ်လမ်းတွဲများနှင့် အကျဉ်းထောင်နောက်ခံမြေ ဥပဒေ
ဆိုင်ရာ ဝတ္ထုတိုရှည်များကို 'ဗဟိုစော' အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။
၂၀၀၆ ခုနှစ်စ၌ သုရဇ္ဈမဂ္ဂဇင်းတွင် 'ဝိတာမြဦး' အမည်ဖြင့် 'အကျဉ်း
ထောင်လောကမှ ဂန္ထီရဆန်သောဖြစ်ရပ်ဆန်း' များ ဇာတ်လမ်းများ
ရေးသားခဲ့သည်။ ဝိတာမြဦးအမည်ဖြင့် ပညာရွှေတောင်စာပေတိုက်မှ
ထူးချင်းဝတ္ထုများ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ယခုအခါ ဖော်ပြပါ မဂ္ဂဇင်းများနှင့် သိဒ္ဓိမိုး၊ ဂန္ထီရလောက၊
ဆည်းလိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း စသည်တို့တွင် ဗဟိုစော၊ ဝိတာမြဦး၊ ဦးစော
ဆိုင် ကလောင်အမည်များဖြင့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ လုံးချင်းဝတ္ထုနှင့်
ဥပဒေအမေးအဖြေ ဆောင်းပါးများရေးသားကာ စာပေတာဝန် ထမ်း
ဆောင်လျက်ရှိသည်။

မိမိတို့အတွက်
အကျိုးရှိစေရန်

| ၁ |

မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဟု ဆိုကြလေ့ရှိသည်။
ဤအဆိုသည် မှုခင်းဗေဒပညာ သဘောအရတော့ တစ်စုံ
တစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ မှန်ကန်မှု ရှိနိုင်လေသည်။ သို့တစေ
အကြွင်းမဲ့မှန်ကန်သော ပရမတ္ထ ဥပဒေသစွာတရားတော့ မဟုတ်ပါ
လေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် ကျူးလွန်သော
အမှုများတွင် မျက်မြင်သက်သေ ရှိမနေတတ်၍ပင် ဖြစ်၏။

မျက်မြင်သက်သေမရှိသော အမှုများတွင် (Circumstantial
evidence) ခေါ်ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေခံချက်များနှင့် (Motive) ခေါ်
ဥပဒေကျူးလွန်နိုင်သည့် နောက်ခံများကို ဆက်စပ်တွေးဆ၍ လက်သည်
တရားခံအား စူးစမ်းဖော်ထုတ်ရလေ့ရှိ၏။

သုရိန်စာပေ

သို့တစေ ထိုပတ်ဝန်းကျင် သက်သေခံချက်နှင့် ပြစ်မှုကျူး
လွန်နိုင်သည့်အကြောင်း နောက်ခံများအရ ပေါ်ထွက်လာသော တရားခံ
အား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအဖြစ် တထစ်ချယူဆ၍ရအောင် ဖန်ကန်နိုင်
ပါမည်လား။

အကျဉ်းထောင်သို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မှုခင်းအမျိုးမျိုး ရောက်ရှိ
လာနေသော်လည်း ကျွန်ုပ် အဓိက စိတ်ဝင်စားသည်မှာ လူသတ်မှုပင်
ဖြစ်၏။ ထိုလူသတ်မှုများထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ လုပ်သက်တစ်လျှောက် ဗေ
ပျောက်၍မရနိုင်လောက်အောင် အလွန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော မှုခင်း
တစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

လူရွယ်တစ်ဦး အဆိပ်ခတ်၍ အသတ်ခံရသော အမှုတစ်ခု
တွင် မိန်းမပျိုသုံးယောက် တရားခံအဖြစ် အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်
လာခဲ့၏။ အမှုသွား အမှုလာအရ မျက်မြင်သက်သေကားမရှိ။ သို့တစေ
အဆိုပါ မိန်းမပျိုသုံးဦးစလုံးသည် တစ်ချိန်က သေသူလူရွယ်၏ ရည်း
စားဟောင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ လူရွယ်၏ သစ္စာမဲ့စွာ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ကြရ၍
အလွန် နာကြည်းမုန်းတီးနေသူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။

အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ထိုမိန်းမပျိုသုံးဦးအနက် တစ်ဦးဦး
ရောက်ရှိနေခဲ့ကြောင်း သက်သေခံချက်အရ ပေါ်လွင်နေသည်။ သို့ရာတွင်
ထိုမိန်းမပျိုသုံးဦးအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးသောအခါ မည်သူမှဝန်မခံ။ တစ်ဦး
တစ်ယောက်မှ ဖြောင့်ချက်မပေး။ အားလုံးက ငြင်းကြသည်။ ဘူးကွယ်
ကြသည်။ သက်သေအထောက်အထားများအရ ၎င်းတို့သုံးဦးအနက်
တစ်ဦးဦး ကျူးလွန်ခဲ့သည်ကား သေချာနေပေသည်။

သို့တစေ အမှုစစ်အရာရှိအနေနှင့် မည်သူ့အား လူသတ်
တရားခံအဖြစ် တရားစွဲဆိုတင်ပို့ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ပိုင်ပိုင် မချနိုင်

ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ထိုမိန်းမပျိုသုံးဦးစလုံးကိုပင်
လူသတ်မှုဖြင့် တရားစွဲတော်သို့ စွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့ရသော အမှုဖြစ်လေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်သည် ခင်မောင်တွန်းဆိုသော လူရွယ်တစ်ဦးနှင့်
ကြည်ကြည်မာ၊ သီကီဝေနှင့် နီလာမြအမည်ရှိ သူငယ်ချင်းသုံးဦးတို့
အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်မိရာမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလေးပွင့်ဆိုင် နာကြည်းမှုဝေဒနာကြောင့် သွေးစွန်းခဲ့ရသော
နုလုံးသားပေါက်ကွဲမှု၏ အစနိဒါန်းသည်ကား ...

ကျွန်ုပ်က အမျိုးသမီးအချုပ်ဆောင် တာဝန်ခံ ထောင်မှူး ဒေါ်ခင်မမအား ကြည်ကြည်မာဆိုသူကို ခေါ်ယူလာစေကာ ကျွန်ုပ် ရုံးခန်း၌ပင် တွေ့ဆုံခွင့်ပေးလိုက်သည်။

မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံလွင်လွင်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည့် ကြည်ကြည်မာဆိုသူမှာ မိန်းမချောစာရင်းဝင်တစ်ဦးပါပေ။ စကားပြောရာ၌ မဆိုစလောက် အသံသြသလိုရှိသော်လည်း လေယူလေသိမ်းမှာ သိမ်မွေ့ညက်ညောလှသည်။ မျက်လုံးအကြည့်မှာ တည်ငြိမ်၍ ရှက်ရွံ့ဟန်ပါနေသည်။ သို့သော် မျက်လုံးသူငယ်အိမ်မှာ သာမန်ထက် အနည်းငယ် ပိုကြီးနေလေသည်။

“ကဲ ... သူငယ်ချင်း၊ နင့်အဖြစ်ကို ဆရာကို နည်းနည်းရှင်းပြလိုက်ပါလား။”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးက သူမလာတွေ့ရသည့်အကြောင်းကို ပြောပြကာ ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် ကြည်ကြည်မာအား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကြည်ကြည်မာက ကျွန်ုပ်ကို မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မအဖြစ်က ဒီလိုပါ ...”

ကြည်ကြည်မာက ထိုသို့ အစချီကာ သူမ၏အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြလေသည်။

ကြည်ကြည်မာမှာ ရွှေဘိုသာလမ်းရှိ ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းတစ်ခုမှ သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုဆေးခန်းသို့ ရင်ကျပ်ပန်းနာရောဂါကုသရန် မကြာခဏရောက်လာသော ခင်မောင်ထွန်းဆိုသူနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ခင်မောင်ထွန်းမှာ ရုပ်ရည်ချောမော၍ နွဲ့နွေးသောကိုယ်ဟန်ရှိသည်။ သူ၏မိဘများတွင် ပွဲရုံနှစ်ရုံနှင့် အဝေးပြေးကားဂိတ်

[၂]

ဤဇာတ်လမ်းကို ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ (ယခု မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့)မှ ဒုရဲအုပ် ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးမှတစ်ဆင့် စတင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးသည် ယခင်က အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ရင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ သူမသည် မကြာသေးမီကမှ ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးသည် တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၌ အကျဉ်းထောင်ဘူးဝရှိ ကျွန်ုပ်၏ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာကာ ခင်မောင်ထွန်းကို သတ်မှုဖြင့် အချုပ်ခံနေရသော သူမ၏သူငယ်ချင်း ကြည်ကြည်မာဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းခဲ့၏။ သူမ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကြည်ကြည်မာ၏အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ထံမှ ဥပဒေအကြံဉာဏ် ရယူလိုခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ခုရှိ၍ ငွေကြေးချမ်းသာသူဖြစ်၏။ ကြည်ကြည်မာတင် မိဘများ မရှိတော့ဘဲ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်ခဲ့သည်။

များမကြာမီ သူမ၏ဆေးခန်း တိုးချဲ့လိုက်သဖြင့် သူနာပြု ဆရာမနှစ်ဦး ထပ်မံခန့်ထားရသည်။ ထိုနှစ်ဦးမှာ သီဂီဝေနှင့် နီလာမြ ဆိုသူတို့ဖြစ်၏။ သူတို့သုံးဦးမှာ ရှေးရေစက်ပါလာ၍လားမသိ အချိန်တို အတွင်းမှာပင် ညီအစ်မရင်းချာပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။ စိတ်တူ ကိုယ်တူသူများဖြစ်၍ မြေဦးကုန်းရှိ အဆောင်တစ်ခုတွင် ငှားရမ်း၍ အတူ နေထိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြည်ကြည်မာမှာ ခင်မောင်ထွန်းနှင့် မေတ္တာမျှ နေကြပြီဖြစ်၏။ ခင်မောင်ထွန်းသည် ကြည်ကြည်မာမှတစ်ဆင့် သီဂီဝေ နှင့် နီလာမြတို့နှင့်ပါ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာသည်။ ခင်မောင်ထွန်းသည် ကြည်ကြည်မာ အလုပ်အားရက်များတွင် မြေဦးကုန်းအဆောင်သို့ ရောက် လာတတ်သည်။

ဆေးခန်းတာဝန်ချစွာအရ နှစ်ယောက်အလုပ်ဆင်းရက် တွင် ကျန်တစ်ယောက်၏ နားရက်ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ခင်မောင် ထွန်းသည် ကြည်ကြည်မာ၏ နားရက်တွင်သာမက သီဂီဝေနှင့် နီလာ မြတို့၏ နားရက်များတွင်ပါ အဆောင်သို့ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကြည်ကြည်မာတို့သုံးဦး ညီအစ်မသဖွယ် ချစ် ခင်ရင်းနှီးကြသော်လည်း သူတို့၏နားရက်များတွင် အဆောင်သို့ ခင် မောင်ထွန်း လာရောက်နေသည်ကိုကား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် အသိမပေးကြ။ သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆန်ဆန် လျှို့ဝှက်ထိမ်ချန်ထားခဲ့ကြသည်။

အချိန်တစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ခင်မောင်ထွန်း အဆောင်

သို့ အရင်လို မှန်မှန်မလာတော့။ တဖြည်းဖြည်း အလာကျသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝပေါ်မလာတော့ဘဲ သူတို့အသိုက်အဝန်းမှ အစ ပျောက်သွားသည်။

ကြည်ကြည်မာတို့ သုံးဦးမှာ ထိုအချိန်အထိ တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက် မသိကြသေး။ မသိကျိုးကျွန် လုပ်နေကြသည်။ ဟန်ဆောင်ကောင်းနေကြသေးသည်။

တစ်နေ့ ဆေးခန်းပိတ်၍ အဆောင်တွင် သုံးယောက်စလုံးရှိ နေခိုက် သီဂီဝေ သတင်းစာတစ်စောင် ယူလာသည်။

“နင်တို့ ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ကြစမ်းပါဦး”

ကြည်ကြည်မာနှင့် နီလာမြတို့ သီဂီဝေထောက်ပြသော သတင်း စာကို ဖတ်ကြည့်ကြသည်။

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

သူတို့နှုတ်ဖျားမှ ကျယ်လောင်သော အာမေဍိတ်သံများ လွင့် ဝင့်ထွက်သွားသည်။ မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် သတင်းစာ ကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်မိကြသည်။

ခင်မောင်ထွန်း၏ လက်ထပ်မက်လာသံတင်းဖြစ်၏။

“တောက် ... ကြည့်စမ်း၊ ရက်စက်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင် လူမဟုတ်ဘူး”

ကြည်ကြည်မာနှင့် နီလာမြတို့ မျက်စိမျက်နှာဖျက်ကာ ငိုသံ ပါကြီးဖြင့် တောက်ခေါက်သူခေါက်၊ ဒေါသတကြီးပြောသူပြော ဖြစ်လာ သည်။ တစ်ချိန်လုံး ဟန်ဆောင်ထားခဲ့သမျှ အရမှ ဘူးပေါ်သလို ပေါ် လာသည်။ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ပေါက်ကွဲကုန်ကြသည်။

အပြင်းထန်ဆုံးမှာ နီလာမြပင်။

သတင်းစာကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြုတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချ၍ ခြေဖြင့် ဆောင့်နင်းခြေမှုသည်။ ပြီးသည်နှင့် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ ဘယ်တုန်းကစုထားသည်မသိသော ခင်မောင်ထွန်း၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ယူလာပြသည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ခင်မောင်ထွန်းက ခါးထောက်၍ ရပ်နေသည်။ မျက်နှာက ပြုံးလျက်။ အောင်နိုင်သူ၏ အပြုံးမျိုး။ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောတွင် ‘အချစ်ဆုံးမြအတွက်’ ဟု ရေးထားသည်။

“ဟင်း ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

နီလာမြပါးစပ်မှ အော်ပြောရင်း မီးဖိုထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာသောအခါ လက်ထဲတွင် သားလှီးဓားတစ်ချောင်း ပါလာသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေသည်။ ဓားကိုင်ထားသော လက်က ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

နီလာမြက ခင်မောင်ထွန်း၏ဓာတ်ပုံကို ဓားဖြင့် အချက်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ထိုးသည်။ လှီးဖြတ်ပစ်သည်။ သူ့ရူးတစ်ယောက် နယ် နှုတ်မှ အော်ဟစ်သည်။

“သစ္စာမရှိတဲ့ကောင် ... ငါ့ဘဝကို အညွန့်ချိုးတဲ့ကောင်။ နင့်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်။ နင်သေမှ အေးမယ်”

ပြောရင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချကာ အော်ဟစ်ခဲ့သည်။

သီဂီဝေကတော့ ဘာမှမပြော။ မျက်ဝန်းများ ရဲရဲနီနေသည်။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားများဖြင့် ပေါက်လှမတတ် ဖိကိုက်ထားသည်။ တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့် ပြတင်းပေါက်ပေါ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အဝေးဆီသို့ မချီတင်ကဲ ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်။

ကြည်ကြည်မာမှာ ညည်းခန်းထဲ ကြာရှည်ရပ်နေနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ခွေယိုင်လဲပြိုမကျမီ အိမ်ခန်းထဲ အယိုးအယိုင်ဖြင့် ခြေလှမ်းဝင်လာသည်။ ခုတင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် မှောက်လှဲလိုက်ကာ ကြူကြူပါအောင် ငိုချပစ်လိုက်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ရှိုက်သံပင် ပါလာကာ ပခုံးသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသည်။ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးထဲ နစ်အောင် မြှုပ်သွင်းထားမိသည်။

အစော်ကားခံရသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက် နှလုံးပေါက်မတတ် ခံစားရသည်။ အသည်းအိမ်ဆီမှ တစ်စုံစီမိယိုစီးလာသော မျက်ရည်ပူများက ခေါင်းအုံးတစ်ခုလုံး ရွှံ့နစ်နေသည်။

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ...”

ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်ပြောပြနေစဉ်မှာပင် ကြည်ကြည်မာပါးပြင်တစ်လျှောက် မျက်ရည်ဥများ တသွင်သွင် လိမ့်ဆင်းနေကြသည်။ ထောင်မှူး ဒေါ်ခင်မမက ကြည်ကြည်မာအား ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးက ကြည်ကြည်မာအား ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ထားကာ နစ်သိမ့်နေသည်။

ကျွန်ုပ်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း တငွေငွေ သွင့်ထွက်နေသော မီးခိုးတန်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ခင်မောင်ထွန်းဆိုသူမှာ တဏှာ၏ ကျေးကျွန်မုဆိုး တစ်ယောက်ပါတကား။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စီးကရက်တစ်လိပ်လောက်သာ တန်ဖိုးထားသူပါလေ။

ခံတွင်းချဉ်လာလျှင် တစ်လိပ်ယူသောက်၍ ခံတွင်းချဉ်ပြေသည်နှင့် စီးကရက်တိုကို လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြားညှပ်ကာ အဝေးသို့ ဘောက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ခံတွင်းချဉ်လာလျှင် စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ် ယူသောက်တတ်သကဲ့သို့ ကြည်ကြည်မာတို့သုံးယောက်

၏ဘဝကိုလည်း စီးကရက်သဖွယ် တောက်ပစ်စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

“ကြည်ကြည်မာတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ဆရာ သဘောပေါက်ပါပြီ။ အချင်းဖြစ်တဲ့နေ့က အကြောင်းရယ်၊ ပြီးတော့ ကြည်ကြည်မာ ဘာလို့ အဖမ်းခံရတယ်ဆိုတာလေး ဆက်ပြောပြပါလားကွယ်”

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် ကြည်ကြည်မာက စီးကျနေသော မျက်ရည်များကို ပဝါဖြင့် အသာအယာတို့သုတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်မတို့သုံးယောက် ကိုယ့်အမှားကိုယ်နားလည်သဘောပေါက်လာကြပြီး အခင်မင် မပျက်ခဲ့ကြပါဘူး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွင့်လွှတ်စိတ်မွေးပြီး ပိုလို့တောင် ခင်မင်လာကြပါတယ်။ ကိုခင်မောင်ထွန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီတစ်သက်မပြောကြစတမ်းအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ကြဖို့ သဘောတူဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သုံးလလောက်ကြာသွားတဲ့ တစ်နေ့မှာ ...”

ထိုနေ့သည် ဒီဇင်ဘာလ (၁၃)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ ဆေးခန်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ အဆောင်တွင် သုံးယောက်လုံး ရှိနေကြသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုမှာ သူတို့သုံးယောက်လုံး ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲတစ်ခုစီ သွားရန်ရှိနေသည်။

ကြည်ကြည်မာက စထရင်းဟိုတယ် သီကီဝေက သမ္မတဟိုတယ်နှင့် နီလာမြက ပြည်သူ့မှန်တိုက်။ အားလုံး ညနေ ၅ နာရီမှ ၇ နာရီအထိကျင်းပမည့် ညဉ့်ခံပွဲများဖြစ်၏။

ထိုနေ့နေ့လယ် ၂ နာရီတွင် သုံးယောက်လုံး အဆောင်မှ အတူတူထွက်ကာ ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ နီလာအလှပြင်ဆိုင်သို့ သွား

ကြသည်။ ပထမဆုံး အလှပြင်ပြီးသူမှာ နီလာမြဖြစ်၍ ခိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၃၂ လမ်းထောင့်ရှိ ပြည်သူ့မှန်တိုက်သို့ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် လမ်းလျှောက်၍ ထွက်သွားသည်။

ဒုတိယအလှပြင်ပြီးသူမှာ သီကီဝေဖြစ်၍ သမ္မတဟိုတယ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားသည်။ ညနေ ၄ နာရီ ၄၀ မိနစ်ခန့်တွင်ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ညနေ ၅ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်အလိုတွင်မူ ကြည်ကြည်မာ အလှပြင်ပြီးသဖြင့် တက္ကစီတစ်စီးငှားကာ စထရင်းဟိုတယ်သို့ သွားခဲ့သည်။

ကြည်ကြည်မာ ၈ နာရီခန့် အဆောင်သို့ပြန်ရောက်သောအချိန်တွင် အဆောင်တံခါးများပွင့်နေသည်။ သို့သော် သီကီဝေလည်းရှိမနေ၊ နီလာမြကိုလည်း မတွေ့ရ။ သူမတွေ့လိုက်ရသည်ကား ရဲနှင့် ရပ်ကွက်သူကြီးများဖြစ်နေသည်။

သူမကို ရဲစခန်းသို့ခေါ်သွားကာ ဘယ်သွားသည်၊ ဘယ်လာသည်၊ ဘယ်အချိန်ရောက်သည် စသဖြင့် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးကြသည်။ သူမက နီလာအလှပြင်ဆိုင်မှ ညနေ ၄:၅၀ နာရီတွင် တက္ကစီတစ်စီးဖြင့် စထရင်းဟိုတယ် မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲသို့ သွားခဲ့ကြောင်း၊ ယခုညဉ့်ခံပွဲပြီး တက္ကစီဖြင့် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

သူတို့ ဘာအတွက် မေးမြန်းနေမှန်း ပထမပိုင်းတွင် မသိရသော်လည်း နောက်ပိုင်းမေးခွန်းများမှာ ခင်မောင်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းများ ဖြစ်လာသည်။ အပ်ကြောင်းထပ်နေသော မေးခွန်းတစ်ခုမှာ ထိုနေ့ညနေ ၅ နာရီနှင့် ၅:၃၀အတွင်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲ ဆိုသည့် မေးခွန်းသာဖြစ်သည်။

သူမက အမှန်အတိုင်းပင် ထိုနေ့ညနေ ၅ နာရီတွင် စထရင်း ဟိုတယ်သို့ရောက်၍ ည ၇ နာရီမှ ဟိုတယ်မှပြန်လာခဲ့ကြောင်း ပြန်ဖြေ ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် သည်လိုမေးနေမှန်း နားမလည်။ နောက်တစ်နေ့ ညနေ သူမအား အင်းစိန်ထောင်ကြီးချုပ်ကို ပို့လိုက်မှ ခင်မောင်ထွန်း အသတ်ခံရမှုဖြင့် အဖမ်းခံရကြောင်း သိရတော့သည်။ မည်သည့် အထောက်အထားများအရ ဖမ်းသည်ကိုတော့ ယနေ့တိုင်မသိရသေး။

သီဂီဝေနနှင့် နီလာမြတို့အားလည်း ထိုနေ့မှစ၍ မတွေ့ရတော့။ သူတို့ သူမလိုပင် အစစ်ဆေးခံရသည်ဟုတော့ ကြားရသည်။ သူတို့ ရဲအချုပ်ခန်းမှာပင် ကျန်ခဲ့ကြလေသလားမသိ။

“ကျွန်မသိသမျှ ဒီလောက်ပါပဲ ဆရာ”

ကြည်ကြည်မာက သူမ၏စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က သူမအား အကဲခတ်ရင်း မေးကြည့်သည်။

“ဒါဆို ခင်မောင်ထွန်းက ဘယ်လိုအသတ်ခံရတာလဲကွယ်”

“သူ့အိမ်ညှော်ခန်းထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ခံရတာတဲ့ ဆရာ”

“ဪ... သူ့အိမ်က ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

“မိုလ်အောင်ကျော်လမ်းထဲမှာလိုတော့ ပြောတာပဲရင့်”

ကျွန်ုပ်က စီးကရက်တို့ကို ပြာခံခွက်တွင်း အတန်ကြာအောင် ထိုးခြေနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကြည်ကြည်မာ၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက် ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“ခင်မောင်ထွန်းကို ကြည်ကြည်မာများ သတ်ခဲ့မိသလား ကွယ်”

“အို...”

ကြည်ကြည်၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။

“မေးချင်တဲ့သစ္စာသာ ပေးပါဆရာရယ်။ ကျွန်မက ပိုးတစ် တွေ ကြွက်တွေတောင် သတ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ လူသတ်ဖို့ဆိုတာ စိတ် တောင်ကူးရတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ တကယ်ပါ ဆရာရယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ခင်မောင်ထွန်းကို ကြည်ကြည်မာမသတ်ဘူး ဆိုရင် ဘယ်သူသတ်တာများလဲ။ သီဂီဝေလား၊ နီလာမြလား”

ကြည်ကြည်မာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းခါလိုက်သည်။ မျက်လုံးများထောင့်ကပ်လာကာ ကြမ်းပြင်ဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ...

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူးဆရာ”

“ကောင်းပြီ...။ ကြည်ကြည်မာ အမှန်တရားဆိုတာကလေး တစ်နေ့ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ တခြား ဘာပြောစရာရှိသေးလဲကွယ်”

“မရှိတော့ပါဘူး ဆရာ”

“ဒါဆို တူရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ လိုအပ်တဲ့အကူအညီ ရှိရင် ပြောပါကွယ်။ ဆရာအတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါမယ်။ ကဲ ... ခု တော့ ပြန်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကြည်ကြည်မာသည် ကျွန်ုပ်အား ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ကာ ထောင် များဒေါ်ခင်မမနှင့်အတူ အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွား လေသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဆရာ။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း အခြေအနေကောင်း ဘယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးက ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း မေး သည်။

“အင်း ... ခုအတိုင်းတော့ ပြောဖို့ စောသေးတယ်။ သိရီဝေခွဲ နီလာမြတို့က ဘယ်လိုအစစ်ခံထားကြလဲ မသိဘူးလေ။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော အမှုစစ်အရာရှိရဲ့လက်ထဲမှာ အတော်ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်ကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မသူငယ်ချင်းသတ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်ဆရာ။ သူ့အကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိနေလို့ပါ။ အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင်တော့ သူ့ရှေ့နေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကြိုးစားရမှာပဲ ဆရာ”

“ကောင်းတယ် မြင့်မြင့်ဦး။ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ပြီး ကြိုးစားမှလည်း ဥပဒေဘက်တော်သား ပီသမှာပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦး ပြန်သွားသည့်အခိုက်အတန့်ဝယ် တိတ်ဆိတ်သွားသောရုံးခန်းတွင်း ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုတအင်၌ ကျွန်ုပ်နားထဲတွင် အချစ်ပင်လယ်ပြင်၏ ကမ်းဦးရေတိမ်ပိုင်းဝယ် အမှတ်မထင် နှစ်မျောခဲ့ရှာသော ကြည်ကြည်မာ၏ ငိုရှိုက်သံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိပါလေသည်။

“ဆရာ ... သိရီဝေခွဲ နီလာမြဆိုတာ အချုပ်ဆောင်ထဲရောက်နေကြပြီ။ မနေ့ညနေက ရုံးပြန်လမ်းကြောင်းကားနဲ့ ပါလာကြတာလေ”

ထိုနေ့မှ ရက်သတ္တတစ်ပတ်အကြာ တနင်္လာနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် သက်အောက်ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ထုံးစံအတိုင်း အကျဉ်းသားအဆောင်များသို့ လှည့်လည်စစ်ဆေးပြီးနောက် အမျိုးသမီးအချုပ်ဆောင်တံခါးဝသို့ အရောက်တွင် ထောင်မှူးဒေါ်ခင်မမက ဆီးကြို၍ သတင်းဖို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်လား ... သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်တစား ပြန်မေးမိသည်။ ဒေါ်ခင်မမက စနစ်တကျ တန်းစီထိုင်နေကြသေးသလား။ အချုပ်သူများဆီသို့ မျက်လုံးဝေဝဲကြည့်လိုက်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“တတိယတန်း ညာဘက်အစွန်က အင်္ကျီအနီရင့်ရောင်နဲ့က သီကီဝေ။ နောက်ဆုံးတန်း အလယ်တည့်တည့်က ဘလောက်အင်္ကျီအနက်ရောင်နဲ့က နီလာမြပါဆရာ”

ကျွန်ုပ်က တန်းစီထိုင်နေသော အချုပ်သူများ၏အလယ် အကြောင်းလမ်းအတိုင်း အသာလျှောက်ဝင်လာကာ သီကီဝေဆိုသူအား မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။

အသားညို၍ မျက်နှာသွယ်၏။ မျက်ခုံးများ သေးသွယ်ရှည်လျားသည်။ ဖြောင့်စင်းပေါ်လွင်သော နှာတံနှင့် ပါးလျသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် လိုက်ဖက်လှ၏။ ဘေးတိုက်အနေအထားမှဖြစ်၍ ရင်နှစ်မြွှာကို ပို့မောက်စွာမြင်နေရ၏။ မျက်လုံးများကိုမူ ကောင်းစွာ အကဲခတ်နိုင်သေး။

ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံးတန်းထိ ဆက်လျှောက်လာကာ ဘလောက်အင်္ကျီ အနက်ရောင်စတိတ်ထားသော နီလာမြဆိုသူအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အသားလတ်၍ မျက်ခုံးများ ထူထူထဲထဲရှိလှသည်။ လေးထောင့်မကျတကျ မျက်နှာပြင်ဖြစ်ပြီး နှာတံပေါ်လွင်သော်လည်း နှာသီးများမှာ ရှေ့သို့အနည်းငယ် ချွန်၍ ထွက်နေသည်။ နီထွေးထွေး နှုတ်ခမ်းနှစ်မြွှာရှိ၍ အောက်နှုတ်ခမ်း မဆိုစလောက် တွဲကျနေသည်။ ညာဘက်မေးဖျားမှ မဲ့နှက်ကလေးက အလှကို အယဉ်ဘက်သို့ လှစေသည်။

ကျွန်ုပ်က ခြေလှမ်းများကို လာရာလမ်းဘက် ပြန်လှည့်လို၏

စဉ် အလယ်အူကြောင်း ညာဘက်ခြမ်း၏ စတုတ္ထတန်းတွင် မျက်နှာအောက်ချလျက် ငြိမ်လက်စွာထိုင်နေသော ကြည်ကြည်မာကို မြင်လိုက်မိသည်။ သူတို့သုံးယောက်ကို ကြည့်ရင်းက ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲ အတွေးစတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။

“ဪ ... အပြင်လောကတွင် ညီမရင်းချာကဲ့သို့ ချစ်ခင်ရင်းနီးခဲ့ကြသော မိန်းမပျိုသုံးဦးသည် ယခု အချုပ်ထဲရောက်ခါမှ အဘယ့်ကြောင့် တစ်နေရာတည်း၌ ပူးတွဲမထိုင်ကြဘဲ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ တကွတပြား ဖြစ်နေကြပါလေသနည်း။

“ဆရာ ...”

ကျွန်ုပ် အချုပ်ရုံးခန်းရှေ့သို့ ပြန်အရောက် ဒေါ်ခင်မမက အသံပြုသည်။

“ဆို ... ခင်မမ”

“ဟိုလေ ... ဆရာ ကြည်ကြည်မာကို ခေါ်တွေ့သလို သီကီဝေနဲ့ နီလာမြတို့နှစ်ယောက်ကိုပါ စစ်မေးကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား။ ဒါမှ ဘယ်သူက လိမ်ညာနေတယ်၊ ဘယ်သူက အမှန်ပြောနေတယ်ဆိုတာကို ဆရာ ခန့်မှန်းနိုင်မှာပေါ့။ ကျွန်ုပ်မလည်း ဒီအမှုကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေလို့ပါ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ဒေါ်ခင်မမအား ကျေနပ်နှစ်မြိုက်စွာ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း သူမအပေါ် ကျေးဇူးအထပ်ထပ် တင်နေမိသည်။ သူမက ဘာမှမပြောလျှင်တောင်မှ ကျွန်ုပ် သီကီဝေနှင့် နီလာမြတို့နှစ်ဦးကို ခေါ်ယူမေးမြန်းမည်သာဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ထိုအမှုကို အလွန်အလွန် စိတ်ဝင်စားမိနေ၍ပါပေ။

သို့တစေ အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိတစ်ယောက်အနေ

နှင့် အချုပ်သူ အမျိုးသမီးငယ်များကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်ယူတွေ့ဆုံနေခြင်းသည် သင့်လျော်သောကိစ္စ မဟုတ်ပါချေ။ အကျဉ်း ထောင်ဆိုသည်မှာ မတစ်ရာသားများ စုစည်းရာနေရာ ဖြစ်နေလေရာ ကျွန်ုပ်အပေါ် တစ်မျိုးမြင်လာနိုင်သည်။

အထူးသဖြင့် အချုပ်သူမိန်းကလေး အသိုင်းအဝိုင်းမှ မလို လားအပ်သောအသံများ ထွက်လာနိုင်သည်။ မိန်းမတို့၏ ပါးစပ်ကား ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါသိတောင်း။ တီးတိုးတီးတိုး သမန်းပိုးနှင့် ကြမ်းပိုးသည် လိပ်ဖြစ်သွားလျှင် မခက်ပါလား။

ယခုမူ အဆင်သင့်လှပေစွ။

အမျိုးသမီးအချုပ်ဆောင် တာဝန်ခံထောင်မှူး ဒေါ်ခင်မမ ကိုယ်၌ကပင် သီဂီဝေနှင့် နီလာမြတို့အား ခေါ်ယူတွေ့ဆုံရန် လိုလို လားလား တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်နေပါလေပြီ။ တပည့်လိမ္မာလျှင် ဆရာ အာပတ်လွတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

“အင်း... ဒီနေ့တော့ ရုံးချုပ်အစည်းအဝေးရှိနေလို့ အချိန် မရလောက်ဘူးကွယ်။ မနက်ဖြန်နေ့ခင်းလောက် တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူတို့သုံးယောက် အတူတူမနေဘဲ ဘာလို့ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ တန်းစီနေကြတာလဲ ခင်မမ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ကျွန်မလည်း အဲဒါတွေ့မိသေးတယ်။ အချုပ်ထဲရောက်ကတည်းက အချင်းချင်း စကားပြောကြတာတောင် မတွေ့မိသေးဘူး။ ကြည့်ရတာ သူတို့ကြားမှာ အဖုအထစ်တစ်ခုခု ရှိနေ ပုံပဲ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်ခင်မမအား ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြကာ လက် အောက်အရာရှိ ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ထောင်ဘူးဝရုံးခန်းဆီသို့ ပြန်

လာခဲ့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ မိန်းမပျိုသုံးဦးမှာ ခင်မောင်ထွန်းအသတ်ခံ ရမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် မယုံသင်္ကာဖြစ် နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းပိုင်းတွင် သီဂီဝေနှင့် နီလာမြတို့ အား ဒေါ်ခင်မမနှင့်အတူ တစ်လှည့်စီ ခေါ်ယူမေးမြန်းဖြစ်ခဲ့၏။ ဇာတ် ကြောင်းမှာ အပ်ကြောင်းထပ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပြောပြသော ဖြစ်စဉ်များမှာ ကျွန်ုပ်အား ကြည်ကြည်မှာ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းသာ ပင်။ ဘာမှ ပို၍မထူးခြားလှ။

သို့တစေ မတူကွဲပြားနေသော အချက်နှစ်ချက်တော့ ရှိ၏။

ပထမအချက်မှာ သီဂီဝေသည် အချင်းဖြစ်သည့် ည ဇာတိ နာရီခန့် အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မည်သူမျှ ပြန်မရောက် ကြသေး။ သူမ ရောက်၍ခဏအကြာတွင် ရဲနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများ ရောက်လာကာ ရဲစခန်းသို့ ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။

နီလာမြသည် ထိုနေ့ည ၈၄၅ နာရီတွင် အဆောင်သို့ ပြန် ရောက်ခဲ့သည်။ ကြည်ကြည်မှာနှင့် သီဂီဝေတို့ကို မတွေ့ရ။ ရဲနှင့် ရပ် ကွက်လူကြီးများကိုသာ တွေ့ရပြီးနောက် သူမအား ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ယူ စစ်မေးကြသည်။

ဒုတိယအချက်မှာ ခင်မောင်ထွန်းကို ကြည်ကြည်မှာ သတ်ခဲ့ သည်ဟု သီဂီဝေကယူဆ၍ နီလာမြကမူ သီဂီဝေကို သံသယရှိနေခြင်း ပါပေ။

သူတို့အား ရဲက ဘာကြောင့် ခေါ်ယူစစ်ဆေးသည်ကို တိတိ ကျကျမပြောနိုင်။ အသတ်ခံရသော ခင်မောင်ထွန်းမှာ သူမတို့၏ ရည်းစား ပဟောင်းဖြစ်နေ၍ ခေါ်မေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပေးကြ

၁၈၄ ❀ ဟိုဟေ

သည်။

သူတို့သုံးဦးတွင် နှစ်ဦးက အမှန်အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ထွက်ဆိုနေကြခြင်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ ရောင်တော်ပြန်နှင့် ရောလွှတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။ ထိုသုံးယောက်အနက် မည်သူသည် မင်းသမီးခေါင်းဆောင်းထားသော ဘီလူးမစစ်စစ် ဖြစ်ပါလေသနည်း။

ကြည်ကြည်မာလား။

သိရှိဝေလား။

သို့တည်းမဟုတ် နီလာမြပင် ဖြစ်နေလေမည်လား။

| ၄ |

‘ကွယ်ရင်မေ့ တွေ့သေအောင်လွမ်း’ ဆိုသော စကားသည် အလွန်မှန်လှပေသည်။

ခင်မောင်ထွန်းသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်သော မိန်းမပျိုသုံးဦးကို တွေ့စက အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားမိခဲ့ပါသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ့် အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေသဖြင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကွယ်ရင်မေ့ခြင်းပါပေ။

သို့တစေ တွေ့သေအောင်လွမ်းရမည့် နေ့တစ်နေ့ကား အမှတ်မထင် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့က လအတန်ငယ်ကြာပြီးနောက် တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်း

သူရိန်စာပေ

ထောင်ဘူးဝရှိ နေအိပ်တွင် နားနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏တပည့်မ ခုရ်အုပ်ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦး ရောက်လာပြန်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟ ... မြင့်မြင့်ဦးတို့များ ပျောက်သွားလိုက်တာလည်း တမေ့တမော။ ဟော ... အခု ပြန်ပေါ်လာပြန်တော့လည်း ဗုံမဆင့် ဆိုင်း မဆင့်ကြီးပါလားကွယ်”

ကျွန်ုပ်က ရောက်ရောက်ချင်း စကားနာထိုးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မပျောက်ပါဘူး ဆရာရယ်။ တကယ်ပျောက်နေတာက ဆရာပါရှင်”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးက အပြုံးနဲ့နဲ့ ပြောသည်။

“အလို ... ကြွကြွစည်ရာများ ဆရာ ဘယ်မှလည်း မသွားရပါလား။ ဆရာတို့ အကျဉ်းထောင်အလုပ်ဆိုတာ ထောင်ကခွာလို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ပဲဟာ။ ဆရာ အမြဲရှိနေတယ်လေ”

“အမြဲရှိနေပေမဲ့ အမြဲမတွေ့နိုင်တော့လည်း ခက်တာပေါ့ဆရာ။ ကျွန်မ ဆရာဆီ ပုန်းနှစ်ခါဆက်တယ်။ ပထမတစ်ခါက အစည်းအဝေးထိုင်နေလို့တဲ့။ နောက်တစ်ခါဆက်တော့ ရုံးချုပ်သွားနေတယ်တဲ့ရှင်”

“ဟုတ်လား ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆရာမရှိတဲ့အချိန်တွေနဲ့ချည်း တိုးနေတာကိုးကွယ်။ ဆရာကတော့ မြင့်မြင့်ဦးတစ်ယောက် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေတယ်ဆိုပြီး အမြဲသတိရနေတာပါ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဘာလဲ ဆရာပြောဖူးသလို ‘မမေ့တဲ့အခါ သတိမရပါစေနဲ့’ ဆိုတာမျိုးလားရှင်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မြင့်မြင့်ဦးကတော့ ဒီစကားကို မမေ့သေးဘဲကိုး။ ခုတော့ ဆရာစကားနဲ့ပဲ ဆရာကိုပြန်တွယ်လိုက်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား။ ကဲ ... ဒါတွေထားပါဦး။ မြင့်မြင့်ဦးသူငယ်ချင်း

ကိစ္စ ဘယ်လိုနေသေးလဲ။ အမှုအခြေအနေ ကောင်းခဲ့တော့တာ”

“အဲဒါတွေ ပြောပြချင်လို့ တနင်္ဂနွေလိုနေကို ခွေပြီး ထာခဲ့ရတာပေါ့ ဆရာရယ်။ အမှုက ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်တော့ မသိဘူး။ သူတို့သုံးယောက်ကိုတော့ ခင်မောင်ထွန်းသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်လိုက်ပြီး ပြီးခဲ့တဲ့ရုံးချိန်းမှာ နှစ်ဖက်အပြီးသတ် လျှောက်လဲချက်ပေးပြီးခဲ့ကြပြီ။ အခုလာမယ့် ရုံးချိန်းမှာ အမိန့်ချတော့မယ်တဲ့ ဆရာ”

“ဪ ... အမိန့်တောင် ချတော့မှာပါလား။ တရားရုံးထွက်ချက်တွေကိုတော့ ကျွန်မ အသေးစိတ် မပြောပြတတ်ဘူးရှင်။ အဲ ... ဒါကြောင့် ဆရာဖတ်ချင်ရင် ဖတ်ရအောင်လို့ ကြည်ကြည်မာရှေ့နေဆီက အမှုတွဲ ခဏငှားလာခဲ့တယ် ဆရာ။ ရော့ ... ဒီမှာပါ”

“ဟ ... တပည့်ထဲမှာတော့ မြင့်မြင့်ဦးကတော့ ဆရာစိတ်ကို အသိဆုံးပဲဟေ့။ ဆရာကလည်း ဒီလိုမျိုး အသေးစိတ်ဖတ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ”

ကျွန်ုပ် ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦးလှမ်းပေးသော အမှုတွဲကို ဝမ်းသာစွာ လှမ်းယူ၍ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အမှုတွဲတွင် တရားလိုဘက်က သက်သေ (၈)ဦး တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမှုစစ်ရဲအရာရှိ ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးကျော်ထွန်းခိုင်၊ သေသူခင်မောင်ထွန်း၏ဇနီး ဒေါ်စွယ်စွယ်ထွန်း၊ သေသူ ခင်မောင်ထွန်း၏ ဘေးချင်းကင်အခန်းတွင်နေသူ ဒေါ်အမာသန်း၊ စထရင်းဟိုတယ် မင်္ဂလာညွှတ်ခွဲတက်ခဲ့သူ မနုနအေး၊ နော်ဘာဘရာဌေး (ပြည်သူ့မူန့်တိုက် ဧည့်ခံပွဲတက်သူ)၊ မှုခင်းဆရာဝန် ဦးညွန့်ဟန်တို့ဖြစ်၏။

အမှုစစ်ရဲအရာရှိက ထွက်ဆိုရာတွင် ...

“ကျွန်တော်သည် အချင်းဖြစ်ပွားသော ဒီဇင်ဘာလ (၁၃)ရက် နေ့ညနေ (၆) နာရီခန့်တွင် ဒေါ်နွယ်နွယ်ထွန်းဆိုသူ၏ တယ်လီဖုန်း ဖြင့် သတင်းပေးချက်အရ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းရှိ အချင်းဖြစ်တိုက် ခန်းသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့ပါသည်။

တိုက်ခန်းမှာ ပြေညီထပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဧည့်ခန်းဆက်တိ ကုလား ထိုင်များအနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သေသူ ခင်မောင်ထွန်းဆိုသူသည် တံခါးပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် မှောက်လျက်အနေအထားဖြင့် လဲကျ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သေသူ၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် ဝမ်းဗိုက်အောက်တွင်ရှိနေကာ လက်ကောက်ဝတ်ရှိ လက်ပတ်နာရီမှာ မှန်ကွဲအက်နေ၍ စက်ရပ်တန့်နေပါသည်။

နာရီလက်တံမှာ ညနေ ၅:၂၅ နာရီတိတိ ရှိနေကြောင်း တွေ့ ရ၏။ သေသူ၏ဘယ်ဘက်လက်မှာ ကြမ်းပြင်နှင့်တပြေးတည်း ဆန့် တန်းလျက်ရှိနေကာ လက်ချောင်းများကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားသည်။ လက်ချောင်းများအတွင်းမှ အချင်းသုံးလက်မခန့်ရှိ ပလတ်စတစ်အကြည် ခပ်ထူထူတစ်စကို သိမ်းဆည်းရမိပါသည်။ မျက်နှာ၏ညာဘက်ခြမ်းမှာ ကြမ်းပြင်နှင့် ကပ်နေသည်။

သေသူ၏မျက်လုံးများ ပြူးဝိုင်းလျက်ရှိကာ ပါးစပ်အတွင်း၌ အန်ဖတ်အချို့ရှိနေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ပါ အန်ဖတ်အတော်များများ ပြန့်ကျဲနေပါသည်။ မန္တလေးရပ်အရက်နံ့များလည်း တထောင်းထောင်း ထွက်နေပါသည်။

ဆက်တိစားပွဲပေါ်တွင် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးရှိနေပြီး တစ်လုံးထဲတွင် လိမ္မော်ရည်သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ရှိနေသည်။ ကျန်တစ်လုံးမှာ လဲကျနေပြီး အရက်ဟုထင်ရသော ပယင်းရောင်အရည်အချို့ စားပွဲပေါ်စီးကျနေသည်။

ဖန်ခွက်ထဲတွင် ဖြူဖန်ဖန် အမှုန့်ကလေးများတွေ့ရ၍ တာတုပေဒဝန်ထံ ပို့၍ ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်စေခဲ့ရာ (Arsenic) ခေါ် စိန်ဓာတ်ပါသော အဆိပ် မှုန့်များဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့ပါသည်။

တာတုပေဒဝန်၏ အစီရင်ခံစာကို သက်သေခံ (က) အဖြစ် လည်းကောင်း၊ သေသူ၏လက်တွင်းမှ ရရှိသော ပလတ်စတစ်အကြည်စ ကို သက်သေခံ (ခ) အဖြစ်လည်းကောင်း ရုံးစောင့်သို့ တင်သွင်းအပ် ပါသည်။

သက်သေခံဖန်ခွက်နှစ်လုံးပေါ်တွင် လက်ဗွေပါရဂူ၏ စစ်ဆေး ချက်အရ သေသူခင်မောင်ထွန်း၏ လက်ဗွေရာများသာ တွေ့ရှိရကြောင်း၊ အခြား မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်ဗွေရာမှ မတွေ့ရှိရကြောင်း သိရပါသည်။ လက်ဗွေပါရဂူ၏ အစီရင်ခံချက်ကို သက်သေခံ (ဂ)အဖြစ် တင်သွင်းပါသည်။

သေသူနှင့် မလှမ်းမကမ်း တံခါးပေါက်အနီးရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ် တွင် သံဇင်ပန်းတစ်ခက် ကျနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုသံဇင် ပန်းကို သက်သေခံ (ဃ) အဖြစ် တင်သွင်းပါသည်။

သေဆုံးသူ၏ဇနီး မနွယ်နွယ်ထွန်း၏ အစစ်ခံချက်အရ သေသူ ခင်မောင်ထွန်းအပေါ် နာကြည်းမုန်းတီးနေသော ရည်းစားဟောင်း သူနာပြုဆရာမ သုံးဦးရှိကြောင်း သိရ၍လည်းကောင်း၊ အိမ်ခန်းချင်း ကပ်နေသူ ဒေါ်အမာသန်းက ထိုနေ့ညနေ ၅:၃၀ နာရီခန့်တွင် ပါတိတ် ပန်းနုရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ခေါင်းတွင် သဇင်ပန်းများပန်ထားပြီး လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ထားသည့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး သေသူ ခင်မောင်ထွန်း၏ အခန်းထဲမှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း အစစ်ခံချက်အရလည်းကောင်း ကျွန်တော်သည်

ယခုရုံးရှေ့ရှိ တရားခံများနေထိုင်ရာ မြေဧကနှစ်ခုအဆောင်သို့ ညတွင်း ချင်း လိုက်သွားခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အပိုင်ရဲစခန်းမှ တပ်ဖွဲ့များ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးများ ထိုနေ့ည ၇၊၂၀ နာရီခန့် မြေဧကနှစ်ခုအဆောင်သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် မိုး ရွေ့ (၁-တရားခံ) မသိင်္ဂီဝေအား ပါတိတ်ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ခေါင်းတွင် သဇင်ပန်းများပန်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် စစ်ဆေးမေး မြန်းပြီး ရဲစခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ထိုအဆောင်တွင် ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရာ ည ၈ နာရီခန့်တွင် (၂-တရားခံ) မကြည်ကြည်မာ ပါတိတ်ပန်းနုရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ခေါင်းတွင် သဇင်ပန်းများပန်ထားကာ လက်ကိုင်အိတ် တစ်လုံးလွယ်လျက် ရောက်လာပါသည်။

အလားတူ ညနေ ၈၊၄၅ နာရီခန့်တွင် (၃-တရားခံ) မနီလာမြ သည်လည်း ပါတိတ်ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ခေါင်းတွင် သဇင်ပန်း များပန်ထားကာ လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးလွယ်လျက် ရောက်လာပြန် သည်ကို ထူးခြားတိုက်ဆိုင်စွာ တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး ကိုလည်း ရဲစခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ရပါသည်။

၎င်းတို့သုံးဦးအား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စစ်ဆေးမေးမြန်းပါသော် လည်း မည်သူမျှ ဝန်ခံပြောဆိုချက်မပေး၍လည်းကောင်း၊ သက်သေခံ အထောက်အထားများအရ ၎င်းတို့သုံးဦးလုံးပင် ဖြစ်နိုင်၍လည်းကောင်း၊ သေသူအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့သော နာကြည်းမှုအကြောင်းနောက်ခံ (Motive) မှာလည်း ၎င်းတို့သုံးဦးစလုံး၌ပင် အသီးသီးရှိနေကြ၍လည်း ကောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ (၃၀၂)အရ တရားစွဲဆို တင်ပို့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အမှုစစ်အရာရှိက အကျယ်တဝင့်ထွက်ဆိုသွားပြီးနောက် သက် ဆိုင်ရာရှေ့နေများက ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ကြသည်။

သိင်္ဂီဝေ၏ရှေ့နေက ...

“လူကြီးမင်းတို့ အချင်းဖြစ်တဲ့ည ၇၊၂၀ နာရီမှာ မသိင်္ဂီဝေ ကိုတွေ့တဲ့အခါ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာလက်ကိုင်အိတ်မှ မတွေ့ဘူးဆိုရင် မှန်တယ်မဟုတ်လား”

“မသိင်္ဂီဝေကို အဆောင်ထဲမှာ တွေ့ရတာဆိုတော့ သူ့လက် ထဲမှာ လက်ကိုင်အိတ် မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ခန်းထဲက သူ့ရတင် ပေါ်မှာတော့ လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး ရှိနေပါတယ်”

“ဒါဆို လူကြီးမင်းတို့ အဲဒီလက်ကိုင်အိတ်ထဲ ရှာဖွေခဲ့ကြပါ သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်”

“အဆောင်ထဲမှာရော ရှာဖွေခဲ့ကြပါသေးလား”

“ရှာဖွေခဲ့ကြပါတယ်”

“အဲဒီလက်ကိုင်အိတ်မှာရော၊ အဆောင်ထဲမှာပါ (Arsenic) ဆိုတဲ့ စိန်ဓာတ်ပါတဲ့ အဆိပ်တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုရင် မှန်တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

ဆက်လက်၍ နီလာမြ၏ရှေ့နေက ပြန်လှန်မေးမြန်းသည်။

“ရုံးတော်မှာ သက်သေခံ (၁)အဖြစ် တင်ပြထားတဲ့ အချင်း သုံးလက်မလောက်ရှိတဲ့ ပလတ်စတစ်အကြည်စကို ဘာအတွက် တင်ပြ ထားတာဖြစ်ပါသလဲ”

“အချင်းဖြစ်နေရာ သေသူရဲ့ လက်ထဲကရထားတဲ့ အထောက်

အထား ပစ္စည်းတစ်ခုအနေနှင့် တင်ပြထားတာဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီပစ္စည်းကို တတ်ခဲ့စမ်းသပ်မှု လုပ်ခဲ့ပါသလား”

“သာမန်ပလတ်စတစ်အကြည်စ တစ်စသောဖြစ်လို့ ဓာတ်ခွဲ စမ်းသပ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ အမှုအတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်လို့ဖြစ် ငြား လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ တင်ပြထားတာသာဖြစ်ပါတယ်”

ထို့နောက် ကြည်ကြည်မာ၏ရှေ့နေက ပြန်လှန်မေးမြန်းရာ တွင် ...

“ကျွန်တော်အမှုသည် မကြည်ကြည်မာက သေသူခင်မောင် ထွန်းကို အဆိတ်ခတ်သတ်ခဲ့တယ်လို့ မျက်မြင်သက်သေ မတင်ပြနိုင် ဘူးမဟုတ်လား”

“အချင်းဖြစ်ချိန်မှာ သေသူခွဲ သတ်သူနှစ်ယောက်တည်း ရှိ နေတာမို့လို့ မျက်မြင်သက်သေ မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တခြားခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားတွေ ရှိနေပါတယ်”

(လိုပြ - ၂) ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးကျော်ထွန်းခိုင်က အမှုစစ် အရာရှိ၏ ထွက်ချက်အတိုင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

ရှေ့နေများ ပြန်လှန်မေးမြန်းကြခြင်း မရှိ။

(လိုပြ - ၃) ဒေါ်နွယ်နွယ်ထွန်းက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးခင်မောင် ထွန်းသည် သူမနှင့်လက်မထပ်မိက ရုံးရှေ့ရှိ တရားခံသုံးဦးနှင့် မေတ္တာ မှုခွဲပူးကြောင်း မကြာမီကမှ သိရှိခဲ့ရကြောင်း၊ သေသူဦးခင်မောင်ထွန်း ၏ သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသော တရားခံများက သေသူအပေါ် နာ ကြည်မုန်းတီးကာ ရန်ငြိုးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း၊ သူမသည် မင်္ဂလာ ဈေး၌ အထည်ဆိုင်ထွက်နေရသဖြင့် နေ့စဉ် ညနေ ၆ နာရီကျော်မှ သာ အိမ်ပြန်ရောက်လေ့ရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေက အိမ်ပြန်ရောက်

ချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ခန်းတံခါးပွင့်နေပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ညော်ခန်းထဲ လဲကျနေသည်ကိုတွေ့ရကြောင်း၊ ပထမတွင် အရက်မူးလွန်၍ ထင်မိ သော်လည်း သေချာကြည့်မှ သေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားခဲ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

ပြန်လှန်မေးခွန်းမရှိ။

(လိုပြ - ၄) ဒေါ်အမာသန်းက ထွက်ဆိုရာတွင် သူမသည် သေသူခင်မောင်ထွန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် မြေညီထပ်တွင် အခန်းချင်း ကပ်နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေ ညနေ ၅း၃၀ နာရီခန့်တွင် ပါတိတ်ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ခေါင်းထက်ရှိ သဇင်ပန်းမျှားပန် ကာ လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ထားသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး သေသူ၏အခန်းထဲမှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွားသည်ကို သတိပြုမိ ခဲ့ကြောင်း၊ ပထမတွင် ဧည့်သည်တစ်ဦး အရေးတကြီးပြန်သွားသည်ဟု သာ ထင်မိ၍ အေးဆေးပင်နေခဲ့ကြောင်း၊ သေသူ၏ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်နွယ် နွယ်ထွန်းပြန်လာမှ ခင်မောင်ထွန်း သေဆုံးနေကြောင်းသိရ၍ အိမ်က တယ်လီဖုန်းဖြင့် ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားပေးခဲ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုသွား သည်။

နီလာမြစ်ရှေ့နေက ပြန်လှန်မေးမြန်းခဲ့ရာတွင် ...

“အဲဒီ အချင်းဖြစ်တဲ့နေ့က ဒေါ်အမာသန်းမြင်ခဲ့ရတဲ့ အမျိုး သမီးငယ်ဟာ အခုရုံးရှေ့က တရားခံသုံးယောက်ထဲက ဘယ်သူဘယ် ဝါပါလို့ အတိအကျ ပြောနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီညနေက ဆောင်းတွင်းဖြစ်လို့ နေဝင် စောတာရယ်၊ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာကလည်း စက္ကန့်ပိုင်းလေးဖြစ်နေတာ ရယ်တွေ့ကြောင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါလို့ သေချာမပြောနိုင်ပါဘူးရှင်”

(လိပြ - ၅) ဒေါ်နုနုအေးက ထွက်ဆိုရာတွင် နေညနေ ၅ နာရီမှ ၇ နာရီအထိ စထရင်းဟိုတယ်၌ ကျင်းပသော ခေါက်တာ တင်ဝင်းနှင့် မမိမိသော်တို့၏ မင်္ဂလာဇနီးမယ့်သို့ တက်ရောက်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း။ သူမသည် မင်္ဂလာခန်းမသို့ ညနေ ၅း၄၅ နာရီခန့်မှ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ရုံးရှေ့ရှိ (၂ - တရားခံ) မကြည်ကြည်မာနှင့် တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်ခဲ့ရကြောင်း။ ကြည်ကြည်မာမှာ သူမထက်စောပြီး ရောက်နေသဖြင့် ဘယ်အချိန်ခန့်က ရောက်နေခဲ့သည်ကို မသိပါကြောင်း။ ကြည်ကြည်မာသည် ထိုနေ့က ပါတိတ်ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ခေါင်းထက်တွင် သဇင်ပန်းများပန်ထားကာ လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး ပါလာသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

ပြန်လှန်မေးမြန်းခြင်း မရှိ။

(လိပြ-၆) မခင်မူက ထွက်ဆိုရာတွင် သူမသည် ဒီဇင်ဘာလ (၁၃)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေ ၅ နာရီမှ ၇ နာရီထိ သမ္မတဟိုတယ်၌ ကျင်းပသော မောင်သိန်းဝင်းနှင့် မတင်မိုးဖြူတို့၏ မင်္ဂလာဇနီးမယ့်သို့ သွားခဲ့ကြောင်း။ ထိုနေ့ညနေ ၆ နာရီထိုးခါနီးမှ မင်္ဂလာခန်းမသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကာ (၁-တရားခံ) မသိဝီဝေနှင့် တစ်စားပွဲတည်းတွင် ထိုင်ခဲ့ရကြောင်း။ သူမမှာ နောက်ကျမှရောက်လာသူဖြစ်၍ မသိဝီဝေ ဘယ်အချိန်လာရောက်နေသည်ကို မသိပါကြောင်း။ မသိဝီဝေသည် ထိုနေ့က ပါတိတ်ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားကာ ခေါင်းထက်တွင် သဇင်ပန်းများပန်ထားပြီး သူမ၏လက်ထဲတွင် ဖိုက်ဆံအိတ်ငယ်တစ်လုံး ကိုင်ထားကြောင်း ထွက်ဆိုထားလေသည်။

သိဝီဝေ၏ရှေ့နေက ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ရာတွင် ...

“အဲဒီနေ့က မသိဝီဝေရဲ့လက်ထဲတွင် ဖိုက်ဆံအိတ်ငယ်တစ်

လုံးကိုင်ထားတယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်”

“အဲလို အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူးရှင်။ ကျွန်မထင်တာလို့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မသိဝီဝေကိုင်ထားတာ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အင်း ... လက်ကိုင်အိတ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖိုက်ဆံအိတ်ငယ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ”

(လိပြ-၇) နော်ဘာဘရာဌေးက ထွက်ဆိုရာတွင် ၅း၄၀ နာရီခန့်တွင် မောင်ဘထွန်းနှင့် မဘောဘီတို့၏ ပြည်သူ့မှန်တိုက်တွင် ကျင်းပသော မင်္ဂလာဇနီးမယ့်သို့ ရောက်ခဲ့ကြောင်း။ မင်္ဂလာခန်းမထဲသို့ ရုံးရှေ့ရှိ (၃-တရားခံ) မနီလာမြနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်ရှိခဲ့ကာ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုတည်း အတူထိုင်ခဲ့ကြကြောင်း။ သူမသည် ထိုနေ့က ပါတိတ်ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ခေါင်းတွင် သဇင်ပန်းများပန်ထားပြီး လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးပါလာသည်ကို တွေ့ရကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုထားသည်။

ပြန်လှန်မေးမြန်းထားခြင်းများမရှိ။

(လိပြ - ၈) မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးက အစစ်ခံရာတွင် အချင်းဖြစ်သည့် ဒီဇင်ဘာလ (၁၃)ရက်နေ့ည ၈း၃၀ နာရီတွင် အလောင်းကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးခဲ့ကြောင်း။ သေသူ၏ အစာအိမ်ထဲမှ ဝမ်းတွင်းမြှေးမှာ နီ၍ သွေးစုနေကာ ခွဲမြှေးသည် သွေးထွက်ပြီး အကွက်ထ၍ ရောင်ရမ်းနေသည်ကိုတွေ့ရကြောင်း။ အစာအိမ်ထဲ၌ အဖြူရောင်အမှုန်အနည်သာ တွေ့ရပြီး ပါးစပ်ထဲမှ အနံ့ဖတ်များတွင် အဖြူမှုန်တော်တော်များများ တွေ့ရကြောင်း။ ဓာတ်ခွဲစစ်ဆေးချက်အရ ထိုအဖြူမှုန်များမှာ (Arsenic)

ခေါ် စိန်ဓာတ်ပါသော အဆိပ်မှုန်များဖြစ်ကာ လူကို သေစေလောက်သော ပမာဏရှိကြောင်း။ အစာအိမ်တွင်းမှ လက္ခဏာများနှင့် ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ချက်အရ သေသူသည် စိန်အဆိပ်မှုန်ခတ်ထားသော အရက်ကို သောက်မိခြင်းကြောင့် အဆိပ်သင့်၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ သေသူ၏ ကိုယ်တွင်းအပူရှိန်နှင့် အခြားအချက်အလက်များအရ သေဆုံးချိန်ကို ညနေ ၅:၃၀ နှင့် ၆ နာရီအတွင်း သတ်မှတ်ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုထားသည်။

ကြည်ကြည်မာ၏ ရှေ့နေက မေးမြန်းရာတွင် ...

“သေသူရဲ့ ညာဘက်လက်မှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ် အကြည်စကို ဒေါက်တာ ဘယ်လိုထင်မြင်ယူဆပါသလဲ”

“ရှေ့နေကြီးအနေနဲ့ ဒီမေးခွန်းကို အမှုစစ်အရာရှိကိုပဲ မေးသင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါက်တာပြောတာ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာက ဒေါက်တာတို့ ဆေးပညာရှုထောင့်က ကြည်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ ဒီစိန်အဆိပ်သင့်တာဟာ ပလတ်စတစ်စနဲ့ တစ်ခုခုများ ဆက်စပ်နေမလားလို့ပါ”

“အာ ... ဒါနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်မှု မရှိနိုင်ပါဘူး။ အဲ... အဆိပ်သင့်တဲ့လူဆိုတာ သူ့ရင်ခွံဝမ်းထဲမှာ မီးတောက်သလို ပူလောင်တာခံစားရမှာဆိုတော့ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ဆွဲမိဆွဲရာဆွဲတတ်တာမျိုးတော့ တွေ့ဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ အခု သေသူဟာ အဆိပ်မိပြီး ဘယ်လောက်အကြာမှာ သေဆုံးတာ ဖြစ်နိုင်ပါသလဲ”

“လူတစ်ယောက်သေဆုံးဖို့ဆိုရင် စိန်အဆိပ် (၂)ဂရမ်လောက်

လိုပါတယ်။ အခု သေသူရဲ့အစာအိမ်နဲ့ အန်ဖတ်တွေမှာ စိန်အဆိပ် (၂) ဂရမ်ခွဲလောက် ရှိနေတာဆိုတော့ ဒီလူဟာ အဆိပ်သင့်ပြီး ငါးမိနစ်အတွင်း အားပြတ်လဲကျပြီး နာရီဝက်အတွင်းသေဆုံးခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဒီလောက်ပါပဲ”

ဤတွင် တရားလိုပြသက်သေများကို စစ်ဆေးမှုပြီးဆုံးသွားသည်။ နောက်တစ်ပတ်ရုံးချိန်းကမူ အစိုးရရှေ့နေကြီးက တရားခံများကို စွဲချက်အသီးသီးတင်ကာ ဆက်လက်စစ်ဆေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။ တရားခံရှေ့နေများက စွဲချက်မတင်ဘဲ တရားရှင်လွှတ်ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲချေပကြသည်။

သို့သော် တရားရုံးတော်သည် တရားခံသုံးဦးစလုံးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ စွဲချက်တင်ခဲ့လေသည်။ တရားခံများက ပြန်ခေါ်သက်သေခေါ်ရန် မရှိကြောင်း၊ အပြစ်မရှိကြောင်းနှင့် ကိုယ်တိုင်သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြခဲ့ကြသည်။

နောက်ရုံးချိန်းတွင် (၂-တရားခံ) ကြည်ကြည်မာကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ကြည်ကြည်မာက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း တရားရုံးတော်၌ ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကြည်ကြည်မာအား တရားလို အစိုးရရှေ့နေကြီးက ပြန်လှန်မေးမြန်းခဲ့ရာတွင် ...

“ခင်မောင်ထွန်း တခြားအမျိုးသမီးနဲ့ လက်ထပ်သွားတာကြားရတော့ မကြည်ကြည်မာ သူ့အပေါ် တော်တော်လေး စိတ်နာကြည်းခဲ့မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြားစကတော့ အတော်လေး ဝမ်းနည်းကြ

ကွဲခဲ့ရပါတယ်။ ခုတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဒီဇင်ဘာလ (၁၃)ရက်နေ့ မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲသွားကြတော့ သုံးယောက်လုံး ပါတိတ်ပန်းနုရောင် ဆင်တူဝတ်ကြဖို့ မကြည်ကြည်မာကပဲ တိုက်တွန်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ဟာ စိတ်တူကိုယ်တူရှိကြသလို အဝတ်အစား ရွေးတာချင်းလည်း တူကြပါတယ်။ အထည်ဆန်း အသစ်အဆန်းပေါ်ရင် မကြာခဏ ဆင်တူချုပ်ဝတ်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း မကြာခင်ကမှ စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီး ဆင်တူချုပ်ထားတဲ့ ပါတိတ်ပန်းနုရောင်ရှိနေတာမို့လို့ မင်္ဂလာဆောင်တွေကို ဝတ်သွားကြတာပါရှင်”

“မကြည်ကြည်မာရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အရ အချင်းဖြစ်တဲ့နေ့ ညနေ ၅ နာရီထိုးမှ ၁၀ မိနစ်အလိုကျမှ အလှပြင်ခန်းကနေ တက္ကစိတစ်စီးနဲ့ နောက်ဆုံး ထွက်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ စထရင်းဟိုတယ်ကို ဘယ်အချိန်ရောက်ပါသလဲ”

“ညနေ ၅ နာရီလောက်မှာ ရောက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းမှ ဝင်ဝယ်မသွားဘူးပေါ့”

“လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း ပါမသွားခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ ပိုက်ဆံပဲ လက်ဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်”

“အချင်းဖြစ်တဲ့နေ့ ညနေ ၅ နာရီခွဲလောက်မှာ သေသူခင်မောင်ထွန်းရဲ့တိုက်ခန်းထဲက ကမန်ကတန်းထွက်သွားတာ မကြည်ကြည်မာဆိုရင် မှန်တယ်မဟုတ်လား”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအိမ်ကိုလည်း ကျွန်မ မသိပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ စထရင်းဟိုတယ်မှာ ရှိနေပါတယ်”

“မကြည်ကြည်မာက သူနာပြုဆရာမဆိုတော့ စိန်အဆိပ် အကြောင်းတော့ ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း ... မသိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဆေးခန်းမှာလည်း ဒါမျိုးမရှိပါဘူး”

ဆက်လက်၍ သီကီဝေ၏ရှေ့နေက ကြည်ကြည်မာအား ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ရာတွင် ...

“အဲဒီနေ့က မသီကီဝေ မင်္ဂလာဆောင်သွားတဲ့အခါ ပိုက်ဆံအိတ် သေးသေးတစ်လုံးပဲ ကိုင်သွားတယ်ဆိုရင် မှန်ပါတယ်နော်”

“မင်္ဂလာဆောင်သွားမှတော့ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးပဲ ကိုင်မှာပေါ့ရှင်။ ဘယ်သူမှ ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးနဲ့ မသွားတတ်ကြပါဘူး။ အဲဒီနေ့ကလည်း ကျွန်မတို့သုံးယောက်လုံး လက်ကိုင်အိတ်ကိုယ်စီနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြတာပါပဲ”

နီလာမြ၏ရှေ့နေကမူ ကြည်ကြည်မာအား ပြန်လှန်မေးမြန်းခြင်း မတွေ့ရချေ။

ဆက်လက်၍ (၁-တရားခံ) သီကီဝေက ကိုယ်တိုင်သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံခဲ့ရာ သူမ၏ထွက်ချက်မှာလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။

သီကီဝေအား တရားလိုအစိုးရရှေ့နေက ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ရာ၌ ...

“မသီကီဝေအနေနဲ့ သစ္စာမဲ့တဲ့ ခင်မောင်ထွန်းအပေါ် အရမ်းကို နာကြည်းမှန်းတီးနေခဲ့တယ်ဆိုရင် ငြင်းမလား”

“သူ့လက်ထပ်သတင်း ကြားရစေ့ကဆိုရင် မငြင်းချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချင်းဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာဆိုရင်တော့ ငြင်းပါတယ်။ ကျွန်မ

သူ့ကို လုံးဝ မေ့ပစ်ထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

“အဲဒီနေ့က မသီဂီဝေ သမ္မတဟိုတယ်ကို ဘယ်အချိန်ရောက် ခဲ့သလဲ”

“ကျွန်မ နီလာအလှပြင်ခန်းကနေ ညနေ ၄၄၀ နာရီလောက် က လမ်းလျှောက်ပြီး ထွက်လာတာဆိုတော့ ဟိုတယ်ကို ညနေ ၅ နာရီ မထိုးခင်လောက် ရောက်မယ်ထင်ပါတယ်”

“အဲလို လမ်းလျှောက်သွားရင်း လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဝင် ဝယ်နေခဲ့သေးလား”

“ကျွန်မ ပစ္စည်းဝယ်မသွားပါဘူး။ ငွေပဲ လက်ဖွဲ့ခဲ့တာပါ”

“သမ္မတဟိုတယ်ကို မသီဂီဝေ ညနေ ၅ နာရီမထိုးခင်ရောက် တယ်ဆိုတာကို သက်သေပြနိုင်ပါသလား”

“ကျွန်မရောက်တဲ့အချိန်ကို ဘယ်သူမှ မှတ်တမ်းတင်ထား တာမဟုတ်တော့ ဘယ်လိုလုပ် သက်သေပြနိုင်ပါ့မလဲရှင်”

“မသီဂီဝေ အဲဒီနေ့က သမ္မတဟိုတယ်ကို လက်ကိုင်အိတ်တစ် လုံး လွယ်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ဘာလက်ကိုင်အိတ်မှ လွယ်မသွားခဲ့ ပါဘူးရှင်။ ပိုက်ဆံအိတ် ခပ်သေးသေးတစ်ခုပဲ ပါသွားတာပါ”

“သေသူ ခင်မောင်ထွန်းအိမ်ကိုတော့ မသီဂီဝေ အရင်ကတည်း က ရောက်ခဲ့ဖူးမှာပေါ့”

“သူ့အိမ်ကို ရောက်ဖူးဖို့နေနေသာသာ သူ ဘယ်မှာနေမှန်း တောင် သေချာသိတာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“မသီဂီဝေက သူ့နာပြုဆရာမဆိုတော့ စိန်ဇာတ်ပါတဲ့ အဆိပ် အကြောင်း သိမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... သိဖို့မပြောနဲ့ တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူးဘူး ရှင်။ ကျွန်မတို့က ဆရာဝန်ညွှန်ကြားတာထက် ပိုပြီး လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာ မှ မဟုတ်ပဲ”

သီဂီဝေအား ကြည်ကြည်မာ၏ ရှေ့နေကလည်းကောင်း၊ နီလာ မြ၏ ရှေ့နေကလည်းကောင်း ပြန်လှန်မေးမြန်းထားခြင်း မတွေ့ရပေ။ ထို့နောက် (၃ - တရားခံ) နီလာမြအား စစ်ဆေးခဲ့ရာ သူမ လည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြခဲ့သည်အတိုင်းပင် ထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိ ရသည်။

နီလာမြအား တရားလိုအစိုးရရှေ့နေကြီးက ပြန်လှန်မေးမြန်း ရာတွင် ...

“ခင်မောင်ထွန်းရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကို သတင်းစာထဲဖတ်မိပြီး တာနဲ့ မနီလာမြ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခင်မောင်ထွန်းပေးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ ကို ဓားနဲ့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ထိုးဆွလှီးဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ် နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်၊ ငါ့ဘဝကို အညွန့်ချိုးတဲ့ကောင်၊ နင်သေမှအေးမယ်။ နင့်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“စကားလုံးအတိအကျတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒေါသထွက် တုန်း စိတ်တွေ့မွန်ထူပြီး အဲဒီလိုသဘောမျိုး အော်ဟစ်ခဲ့တာတော့ မှန် ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ဒီဇင်ဘာလ (၁၃)ရက်နေ့ ညနေက ခင်မောင် ထွန်းအိမ်ကိုသွားပြီး သူ့သောက်နေတဲ့ အရက်ခွက်ထဲကို အသင့်ယူသွား

တဲ့ စိန်အဆိပ်ခူနဲ့တွေ့ထည့်ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာဆိုရင် ...”

ထိုအခိုက် နီလာမြ၏ရှေ့နေက နေရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ကာ ...

“ရုံးတော်ခင်ဗျား... တရားလိုရှေ့နေကြီးဟာ ဘာအထောက်အထားမှမပြနိုင်ဘဲ သက်သက်လောချီ အကွက်ဆင်ပြီး တရားခံရှာနေတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမေးခွန်းကို လုံးဝ ကန့်ကွက်ပါတယ်”

တရားသူကြီးက ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံ၍ ထိုမေးခွန်းကို ပယ်ချခဲ့သည်။ တရားလိုရှေ့နေကြီးကပင် ဆက်မေးသည်။

“(လိုပြ-၇) နော်ဘာဘရာဌေးက သူနဲ့ မနီလာမြတို့ ပြည်သူ့မုန့်တိုက် မင်္ဂလာခန်းမကို ညနေ ၅း၄၀ နာရီလောက်မှာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရောက်လာကြတယ်လို့ ထွက်ဆိုထားတာ မှန်ပါတယ်နော်”

“မှန်ပါတယ်”

“မနီလာမြက ဆူးလေဘုရားလမ်း နီလာအလှပြင်ခန်းက ညနေ ၄း၄၀ နာရီလောက်မှာ အရင်ဆုံး လမ်းလျှောက်ထွက်သွားခဲ့တာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆိုရင် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ။ နီလာအလှပြင်ခန်းက (၁၀) မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်တာနဲ့ ရောက်နိုင်တဲ့ ပြည်သူ့မုန့်တိုက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ညနေ ၅း၄၀ နာရီမှ ရောက်သွားရတာလဲ။ ကြားကာလအချိန် တစ်နာရီလုံးလုံး မနီလာမြ ဘာလုပ်နေခဲ့ပါသလဲ”

ရှေ့နေကြီးက အသံကိမြင့်၍ ဝင့်ကြားစွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့မေးခွန်းကြောင့် တရားရုံးပရိသတ်ထံမှ တီးတိုးပြောသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တရားသူကြီးက လက်မြှောက်ပြလိုက်မှ

အသံများ ပြန်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

နီလာမြက ...

“အဲဒီကြားကာလအချိန် တစ်နာရီလောက် ကျွန်မ အနော်ရထာလမ်းပေါ်မှာ ရှိနေပါတယ်။ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ဖို့ ပစ္စည်းလိုက်ရှာနေတာပေါ့။ ကျွန်မ အလှပြင်ဆိုင်က အစောဆုံးထွက်လာကတည်းက အဲဒီအတွက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မက မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ငွေလက်ဖွဲ့လေ့မရှိပါဘူး။

အမှတ်တရ ပစ္စည်းတစ်ခုခု လက်ဖွဲ့လိုက်ရမှ စိတ်ကျေနပ်ပါတယ်။ အဲဒီညနေ အနော်ရထာလမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လိုက်ရှာရင်း နောက်ဆုံးကျမှ တရုတ်ကလာတဲ့ လက်ဖက်ရည်အချို ပန်းကန်တစ်စုံကို စိတ်တိုင်းကျတာနဲ့ဝယ်ပြီး ပက်ကင်ထုပ်လာခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း မင်္ဂလာခန်းမကို ညနေ ၅း၄၀ ကျမှ ရောက်ခဲ့ရတာပါရှင်”

“အနော်ရထာလမ်းပေါ်ဆိုတာ ဘယ်နေရာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဆူးလေဘုရားလမ်းနဲ့ ရွှေဘုံသာလမ်းကြားနေရာကို ဆိုလိုတာပါ”

တရားလိုအစိုးရရှေ့နေကြီး မေးပြီးသည်နှင့် သီကီဝေ၏ ရှေ့နေက ပြန်လှန်မေးလေသည်။

“အဲဒီ ဒီဇင်ဘာလ (၁၃)ရက်ညနေ မင်္ဂလာဆောင်တွေ သွားကြတုန်းက မသီကီဝေ ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးတစ်လုံး ကိုင်သွားတယ်ဆိုရင် မှန်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် အဲဒီညနေက ကျွန်မတို့သုံးယောက်လုံး လက်ကိုင်အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်သွားကြတာရှင်။ ပိုက်ဆံအိတ်အသေး

တော့ မတွေ့ပါဘူး”

တရားခံသုံးဦး၏ အစစ်ခံထွက်ဆိုချက်များ ဤနေရာတွင် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ပြီးခဲ့သော နောက်ဆုံးရုံးချိန်းတွင်ကား တရားခံရှေ့နေကြီးသုံးဦးနှင့် တရားလိုအစိုးရရှေ့နေကြီးတို့ အပြိုင်အဆိုင် လျှောက်လဲချက်ပေးထားကြသည်ကို ဖတ်ရှုရပါသည်။

ကြည်ကြည်မာမာရှေ့နေက ဥပဒေအကိုးအကား အထောက်အထားများဖြင့် အကျယ်တဝင့် လျှောက်လဲတင်ပြထားပြီး အဓိကအသားပေးထားသော အချက်များမှာ ...

“×××× မကြည်ကြည်မာမာ သေသူခင်မောင်ထွန်းအပေါ် နာကြည်းမုန်းတီးသော အကြောင်းနောက်ခံ (Motive) ရှိခဲ့သည်ကို မငြင်းလိုသော်လည်း ယင်းကိစ္စမှာ အချိန်ကာလ အတော်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီကို ရုံးတော်အနေနှင့် ထည့်သွင်းဆင်ခြင် သုံးသပ်သင့်လှပါသည်။

“တရားခံတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်နိုင်သည့် အကြောင်းနောက်ခံ ရှိစဉ်းတော့ မကြည်ကြည်မာမာသည် ထိုနေ့ညနေက အလှပြင်ခန်းမှ နောက်ဆုံးတွင်မှ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်လာခဲ့သည့်အပြင် တက္ကစီတစ်စီး ငှားရမ်းသွားခဲ့ကာ စထရင်းဟိုတယ်သို့ညနေ ၅ နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ သက်သေထွက်ဆိုချက်များအရ အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ယင်းအချက်ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် သေသူခင်မောင်ထွန်းအိမ်ရှိရာ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းသို့ ရောက်ခဲ့သူမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မကြည်ကြည်မာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“ရုံးတော်ခင်များ ...

မက်လာဧည့်ခံပွဲသွားသော အမျိုးသမီးများသည် လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး ပါလာလေ့ရှိပါသည်။ ဆောင်းရာသီဖြစ်၍ သဇင်ပန်းပန်

လာတတ်ကြပါသည်။ ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ရာတွင်လည်း အဆင်အသွေး အမျိုးအစားကအစ တိုက်ဆိုင်တူညီတတ်ကြပါသည်။

ဤအမှုတွင် တရားခံသုံးဦးစလုံး ထိုနေ့က ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများ တူညီနေ၍လည်းကောင်း၊ သေသူအပေါ် နာကြည်းမုန်းတီးမှု အကြောင်းနောက်ခံ ကိုယ်စီရှိခဲ့ကြ၍လည်းကောင်း လူသတ်မှုတရားခံများအဖြစ် တရားစွဲဆိုခံနေရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သေသူခင်မောင်ထွန်းအား မကြည်ကြည်မာ သတ်ခဲ့ကြောင်း တထစ်ချ ယူဆနိုင်သည့် သက်သေအထောက်အထား မရှိပါသဖြင့် မကြည်ကြည်မာအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် တရားသေလွှတ်ပေးသင့်ပါသည်။

အကယ်၍ ရုံးတော်အနေနှင့် မကြည်ကြည်မာအပေါ် လူသတ်တရားခံအဖြစ် သံသယရှိခဲ့ပါကလည်း ထိုသံသယ၏အကျိုးကို ခံစားထိုက်သူမှာ မကြည်ကြည်မာသာဖြစ်ပါကြောင်း လေးစားစွာ လျှောက်လဲတင်ပြအပ်ပါသည်။”

သီကီဝေ၏ ရှေ့နေကြီးကလည်း သက်သေထွက်ဆိုချက်များအပေါ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကာ တရားစီရင်ထုံး အကိုးအကားများဖြင့် ပြည့်စုံစွာ လျှောက်လဲခဲ့ရာ အဓိက အားပြုထားသောအပိုဒ်တွင် ...

“×××× မက်လာဧည့်ခံပွဲ သွားသည့်နေ့ မသီကီဝေသည် လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားကြောင်းဖြင့် တရားခံမကြည်ကြည်မာနှင့် တရားခံမနီလာမြတို့က ထွက်ဆိုထားသော်လည်း သမ္မတဟိုတယ်၌ တစ်စားပွဲတည်းထိုင်ခဲ့သော (ဇွဲပြ-၆) မခင်မူက မသီကီဝေ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ် သေးသေးတစ်လုံးသာ တွေ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့ပါသည်။

ထိုအပြင် အချင်းဖြစ်သူက အမှုစစ်အရာရှိနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများ ပြန်ကုန်းအဆောင်တွင် စစ်ဆေးစဉ်က တရားခံ ကြည်ကြည်မာနှင့် တရားခံ နီလာမြတ်နှစ်ဦးကိုသာ လက်ကိုင်အိတ်ကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသော်လည်း မသိရှိဝေမည်သို့သော အိတ်ကိုင်၍ အဆောင်သို့ပြန်လာသည်ကိုကား မည်သည့် သက်သေကမ္မာ ထွက်ဆိုထားခြင်း မရှိပါ။

“မကြည်ကြည်မာနှင့် မနီလာမြတ်မှာ ဤအမှု၏ ပူးတွဲတရားခံ ဖြစ်နေသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ ထွက်ဆိုချက်များမှာ သက်သေခံတန်ဖိုး အားနည်းလှသဖြင့် မယုံကြည်ထိုက်ပါ။ (လုံခြုံ-၆) မခင်မူ၏ ထွက်ဆိုချက်သည်သာ လွတ်လပ်သော သက်သေခံချက်ဖြစ်ကာ တန်ဖိုးရှိပါသဖြင့် အရေးကြီးသော အထောက်အထားအဖြစ် အလေးပေးစဉ်းစားသင့်ပါသည်။

(လုံခြုံ-၄) ဒေါ်အမာသန်းက ‘လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားသော အမျိုးသမီးငယ်’ ဟု ထွက်ဆိုထားချက်နှင့် အထက်တွင် တင်ပြခဲ့သော သက်သေခံချက်များအရ ထိုနေ့က သေသူ၏အိမ်ခန်းတွင်းမှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွားသူမှာ မသိရှိဝေမဟုတ်နိုင်တော့ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်ပါသည်။

“ရုံးတော်ခင်ဗျား ...

မသိရှိဝေသည် သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် လူကိုသေစေနိုင်သော အဆိပ်အကြောင်း နားလည်နိုင်သည်ဟု သာမန်အားဖြင့် ဆိုနိုင်သော်လည်း မသိရှိဝေ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းများတွင်လည်းကောင်း အဆိပ်နှင့်ပတ်သက်သော အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဤအမှုမှ အပြီးအပြတ်

တရားသေလွတ်ပေးသင့်သူမှာ တရားခံမသိရှိဝေသာ ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ရုံးတော်မှ မသိရှိဝေအပေါ် သံသယရှိနေခဲ့ပါလျှင်လည်း ထိုသံသယ၏အကျိုးကို အမှန်တကယ် ခံစားထိုက်သူမှာ မသိရှိဝေသာဖြစ်ပါကြောင်း ရှိသေ့စွာ လျှောက်လဲတင်ပြအပ်ပါသည်။

နောက်ဆုံး လျှောက်လဲချက်ပေးသော နီလာမြတ်ရှေ့နေကြီး၏ အာဘော်မှာလည်း ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မှုရှိ၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ ထိုရှည်လျားလှသော လျှောက်လဲချက်များမှ အရေးပါသော ခုခံချေပချက်များမှာ ...

“××××× သေသူ ခင်မောင်ထွန်း၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာသတင်းကို သိလိုက်ရသည့် အခိုက်အတန့်တွင် မနီလာမြတ်အပြုအမူမှာ သူမအား အလွန်ဒေါသကြီးသူ၊ စိတ်မြန်လွန်းသူ၊ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းရှိသူအဖြစ် အထင်ရောက်စေနိုင်သော်လည်း သေသူခင်မောင်ထွန်းကိုသတ်သူမှာ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ဒေါသတကြီး ကျူးလွန်ပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်ကြံ့ခိုင်ကာ အလွန်သွေးအေးလွန်းသူတစ်ယောက်က အေးဆေးစွာ သတ်သွားခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပါသည်။ ဤအချက်ကို အလေးအနက်ထား သုံးသပ်ကြည့်မည်ဆိုပါက လူသတ်တရားခံမှာ မနီလာမြတ်သို့ ဒေါသကြီးသူ၊ စိတ်မြန်သူ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“ရုံးတော်ခင်ဗျား ...

မကောင်းမှုဟူသည့် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိသည့်မှာ မှန်သော်လည်း ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် ကျူးလွန်သော အပြစ်မှုများတွင်ကား မျက်မြင်သက်သေမရှိတတ်ပါ။ မျက်မြင်သက်သေမရှိနိုင်သော အမှုများ၊ ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေခံချက်များနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်နိုင်သည့် အကြောင်းဇနာကိမ်

များအရ တရားခံကို အပြစ်ပေးမည်ဆိုလျှင် ယင်းသက်သေခံချက်များ သည် ဒွိဟသံသယကင်းရှင်းရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအမှုတွင် မနီလာမြို့အား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအဖြစ် ဒွိဟ သံသယကင်းစင်စွာ အပြစ်ပေးနိုင်သည့် သက်သေခံချက်များ တရား လိုဘက်က ထူထောင်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သို့ပါ၍ တရားခံမနီလာမြို့အား သံသယအကျိုးခံစားခွင့်ပြု၍ အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ပေးပါရန် လေး စားစွာ လျှောက်လဲတင်ပြအပ်ပါသည်။

ဆက်လက်၍ တရားလိုအစိုးရရှေ့နေကြီးကမူ တရားခံအသီး သီးတွင် ငြိစွန်းနေသော ဥပဒေအချက်အလက်များကို တစ်ကွက်ချင်း တစ်မှုချင်း ထောက်ပြသွားကာ မည်သူ့အား အပြစ်ပေးသင့်သည်ကို ရုံးတော်မှ ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ပေးပါရန် အကျယ်တဝင့် လျှောက် လဲတင်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရှုရလေသည်။

ကျွန်ုပ်က အမှုတွဲကို မြင့်မြင့်ဦးအား ပြန်ပေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ၊ အမှုတွဲမှာပါတဲ့ သက်သေထွက်ဆိုချက် တွေနဲ့ နှစ်ဖက်လျှောက်လဲချက်တွေကိုပါ ဖတ်ပြီးပြီဆိုတော့ လူသတ် တရားခံအစစ်ကို ခန့်မှန်းလို့ရရောပေါ့”

မြင့်မြင့်ဦးက ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်ကို စိတ်ထက်သန်စွာ မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က ခဏစဉ်းစားလိုက်ကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက် မိသည်။

“သိပ်တော့ မလွယ်လှသေးဘူးကွယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တရားလို အစိုးရရှေ့နေကြီး လျှောက် လဲချက်ပေးထားတာကို ကြည့်လေ မြင့်မြင့်ဦး၊ ‘မည်သူ့အား အပြစ်ပေး

သင့်သည်ကို ရုံးတော်မှ ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ပေးပါရန်’တဲ့လေ။ တကယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို ဘယ်အချက်ကြောင့် မြစ်ခရီးဘယ်လောက် ချသင့်တယ်ဆိုပြီး အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရုံးတော်ကို အကြံပြုပြီး လျှောက်ထားပေးဖို့ တရားလိုဘက်မှာ တာဝန်ရှိတယ်မဟုတ်လားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ခုတော့ တရားလိုရှေ့နေကြီးကိုယ်တိုင်က ပြတ်ပြတ်သားသား အကြံမပြုနိုင်တာကိုကြည့်ရင် သူ့စိတ်ထဲ အထောက်အထားတစ်ခုခု လိုနေလို့ဖြစ်လိမ့်မယ် မြင့်မြင့်ဦး”

“ဟုတ်လား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာ့စိတ်ထဲလည်း အဲလိုသဘောမျိုး ခံစား နေမိတယ်ကွယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း တရားခံအစစ်ကို ခန့်မှန်းရခက် နေတာပေါ့”

“အင်း ... ဒါဆို တရားရုံးက ဘယ်လိုများ စီရင်ချက်ချမှလဲ မသိဘူးနော် ဆရာ”

“ဆရာလည်း အဲဒါကိုပဲ အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဒါဆို လာမယ့်သောကြာနေ့ အိမ်နဲ့ချပြီးရင် အကျိုးအကြောင်း ဆရာ့ကိုလာပြောမယ်လေ”

“မလာပါနဲ့ မြင့်မြင့်ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဲဒီနေ့ကျရင် ဆရာ့ကိုယ်တိုင် တရားရုံးကိုလာပြီး စီရင် ချက် နားထောင်မယ်လေကွယ်”

“ကောင်းလိုက်ပါဘိဇွင်”

ယခုအမှုကို စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့ခြင်းသည် မူလကပင် ဖြစ်ပြည်စုံ
ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သက်သေခံချက်များမှာ ရှာဖွေစူးစမ်းရာတွင်လည်း ရေ
ဆုံးရေဖျား မရောက်ခဲ့သေး။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအမှုကိုစွဲတင်သော
အခါ တရားခံတစ်ဦးတည်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား မဖော်ထုတ်နိုင်တော့
ဘဲ ပူးတွဲတရားခံများဖြင့်သာ တင်ပို့နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့
ယူဆသည်။

အထက်ပါ အားနည်းချွတ်ချော် ပျက်ကွက်မှုများကြောင့် ရုံး
တော်ရှေ့တွင် တင်ပြခဲ့သော အထောက်အထားများနှင့် သက်သေထွက်
ဆိုချက်များအပေါ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်လိုက်သောအခါ ကွင်းဆက်ပြတ်
နေသော အကြောင်းချင်းရာနှစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရှိခဲ့ကြ၏။

ပထမအချက်မှာ သေသူ ခင်မောင်ထွန်း၏ ညာဘက်လက်
တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အချင်းသုံးလက်မခန့်ရှိ ပလတ်စတစ်အကြည်
ထူထူပိုင်းပိုင်းတစ်စနှင့် ပတ်သက်နေသည်။

အချင်းဖြစ်နေရာသည် သေသူခင်မောင်ထွန်း၏ နေအိမ်ပေါ်
ခန်းတွင်း၌ ဖြစ်သည်။ ဆက်တီစားပွဲပေါ်တွင် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးရှိနေသည်။
တစ်လုံးတွင် လိမ္မော်ရည် သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်ရှိသည်။ ကျန်တစ်လုံးမှာ စားပွဲ
ပေါ်တွင် လဲကျနေကာ အရက်များ စီးကျနေသည်။

ဖန်ခွက်ထဲ၌ (Arsenic) ခေါ် စိန်ဓာတ်ပါသော အဆိပ်မှုန့်
များရှိသည်။ ခင်မောင်ထွန်းသည် ကုလားထိုင်များအနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်
တွင် အဝတ်တံခါးပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် လဲကျသေဆုံးနေသည်။
သူ၏ လက်ဝဲဘက်လက်က ဗိုက်အောက်တွင် ပိနေကာ လက်ပတ်နာရီ
မှန် ကွဲအက်နေသည်။ နာရီစက် ရပ်တန့်နေပြီး ညနေ ၅:၂၅ နာရီကို
ညွှန်ပြနေသည်။

ထိုနေ့က စီရင်ချက်ချရာ၌ တရားရုံးတော်သည် မှခင်းဖြစ်ရပ်
အပေါ် အကျယ်တဝင့် ဝေဖန်သုံးသပ်ပြခဲ့ကာ တရားခံမိန်းမပျိုတစ်ဦး
အား ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရေးကြီးသော သက်သေ
ခံချက်တစ်ခုကို စိစစ်ဖွေရှာ ဖော်ထုတ်ခဲ့ရပေရာ ထိုအချက်နှင့်ပတ်သက်
သော အဓိကအပိုင်းတွင်

“ x x x x x တရားဥပဒေက မည်မျှပင် သင့်မြတ်နေစေကာမူ
စီမံခန့်ခွဲရာ၌ဖြစ်စေ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း၌ဖြစ်စေ ချွတ်ချော်ခြင်း၊ ပျက်
ကွက်ခြင်းရှိနေခဲ့လျှင် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ သက်ဝင်လှုပ်ရှား၍
မနေဘဲ စာရွက်ပေါ်တွင် သက်မဲ့သဖွယ် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

လက်ယာဘက်လက်သည် ကြမ်းပြင်နှင့် တပြေးတည်း ဆန် တန်းလျက်ရှိကာ လက်ချောင်းများက ပလတ်စတစ်အကြည် ထူထူ ဝိုင်းဝိုင်းတစ်စကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ၏မျက်လုံးများ ပြူးထွက်နေသည်။ ပါစပ်တွင်းနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အန်ဖတ်များရှိ နေသည်။ သေသူနှင့်မလှမ်းမကမ်း အဝင်တံခါးပေါက်အနီး ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် သဇင်ပန်းတစ်ခက်ကျနေသည်။

(လိုပြ-၄) ဒေါ်အမာသန်းက ထိုနေ့ညနေ ၅း၃၀ နာရီခန့် တွင် ပါတိတ်ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ခေါင်းထက်တွင် သဇင်ပန်းများ ပန်လျက် လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ထားသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး သေ သူ၏အိမ်ခန်းဘက်မှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွားသည်ဟု ထွက်ဆို သည်။

ဖော်ပြပါ အချက်အလက်များကို ခြေရာခံ၍ အချင်းဖြစ်ခြင်း ကွင်း (Scene of crime) ကို ဆင်ခြင်ပုံဖော်ကြည့်သောအခါ ကျွန်ုပ် တို့၏ ဥပဒေမျက်စိတွင် ရုပ်လုံးပုံကြမ်းတစ်ခုကို ပေါ်လွင်စွာ မြင်နေရ သည်။

သေသူခင်မောင်ထွန်းသည် ရင်ကျပ်ပန်းနုရောင်ပါသည် ဖြစ် သည်။ ထိုရောင်ကြောင့် ဆောင်းတွင်းညနေတိုင်း အရက်သောက်ထွေ ရှိမည်။ အချင်းဖြစ်ညနေ ၅ နာရီကျော်ခန့်တွင် တရားခံမိန်းမပျို မထင် မှတ်ဘဲ ရောက်လာမည်။ ခင်မောင်ထွန်းက အရက်သောက်နေရာမှ ထကာ မိန်းမပျိုအားညှော်ခံရန် လိမ္မော်ရည် သွားထည့်နေမည်။ ထို အခိုက်အတန့်တွင် မိန်းမပျိုက အသင့်ယူလာသော စိန်အဆိပ်မှုန့်များ ကို ခင်မောင်ထွန်း၏ သောက်လက်စ အရက်ခွက်ထဲသို့ အသားထည့် ထားလိုက်မည်။

လိမ္မော်ရည်ခွက်နှင့် ခင်မောင်ထွန်း ပြန်လာသောအခါ စကား ပြောကြမည်။ မိန်းမပျိုက လိမ္မော်ရည်အနည်းငယ် စုပ်သောက်မည်။ ခင်မောင်ထွန်းက အရက်ဆက်သောက်မည်။ ခဏအကြာတွင် သူ၏ ရင်နှင့်ဝမ်းဗိုက်တို့ မီးဖြိုက်ခံရသလို ပူလောင်လာမည်။ အခြေအနေကို သိသွားသော မိန်းမပျိုက ထပြေးရန်ကြမည်။

ခင်မောင်ထွန်းက ဝမ်းဗိုက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် စိန်ဝံထားလျက် က နေရာမှထ၍ မိန်းမပျိုအား လိုက်ဖမ်းဆွဲမည်။ မိန်းမပျိုက သူမကို ဖမ်းမရအောင် ရှောင်တိမ်းမည်။ ခင်မောင်ထွန်းက အတင်းလိုက်ဖမ်း ရင်း သူ၏ညှာလက်က မိန်းမပျိုထံရှိ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဖမ်းဆုပ်မိသွား မည်။ မိန်းမပျိုက ထိုပစ္စည်းကို အတင်းပြန်ဆွဲရင်း တံခါးပေါက်ဘက် သို့ ရုန်းမည်။ ခင်မောင်ထွန်းကလည်း အင်အားရှိသူနှင့် ပြန်ဆွဲ မည်။

သို့သော် စာဆိပ်သင့်ထားသော ဝေဒနာကြောင့် မဟန်နိုင် တော့ဘဲ ဟပ်ထိုးလဲပြိုကျသွားမည်။ မိန်းမပျိုထံရှိ ပစ္စည်းကို နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ အတင်းဆွဲကြသောကြောင့် ပလတ်စတစ် တစ်စ စုတ်ပြဲကာ ခင်မောင်ထွန်းလက်ချောင်းများအတွင်း ဆုပ်မိလျက်သား ကျန်ရစ်မည်။ မိန်းမပျိုက ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ပြေးထွက်စဉ် ခေါင်းပေါ်က သဇင်ပန်း တစ်ခက်ပြုတ်ကျကာ တံခါးပေါက်အနီး ကျန်ခဲ့မည်။

အထက်ဖော်ပြပါ သုံးသပ်ချက်များအရ မိန်းမပျိုထံ၌ ပလတ် စတစ် အကြည်အထူစဖြင့် ထုပ်ဖုံးထားသော ပစ္စည်းတစ်ခု ပါလာလိမ့် မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နေရသည်။ သို့ရာတွင် (လိုပြ-၄) ဒေါ်အမာသန်း က ပါတိတ်ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ခေါင်းတွင် သဇင်ပန်းများပန် လျက် လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားသော မိန်းမပျိုဟူသော ထွက်

ဆိုသည်။ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ လက်ဖြင့်ကိုင်လာသည်ဟု မဆို။

မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကိုလည်း မှတ်မိခြင်းမရှိခဲ့။ ဒေါ်အမာသန်း လှမ်းမြင်လိုက်ရသော အချိန်သည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိန်းမပျိုလက်ထဲရှိ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကို သတိပြုလိုက် မိနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။ သို့ဆိုလျှင် မိန်းမပျိုသည် မည်သည့်ပစ္စည်းကို ယူဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။

ဒုတိယ အငြင်းထွက်နေသော အကြောင်းချင်းရာတစ်ခုမှာ ထိုနေ့က (၁-တရားခံ) မသိင်္ဂီဝေကိုဆောင်ခဲ့သည်မှာ လက်ကိုင်အိတ် လား၊ ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလားဆိုသည့် ပြဿနာဖြစ်၏။

မသိင်္ဂီဝေက သူမသည် ထိုနေ့က ပိုက်ဆံအိတ်ခပ်သေးသေး တစ်လုံးသာ ယူသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုနေ့က သမ္မတဟိုတယ်တွင် မသိင်္ဂီဝေနှင့် တစ်စားပွဲတည်း အတူဆိုင်ခဲ့သော (လိုပြ-၆) မခင်မူက လည်း မသိင်္ဂီဝေ၏လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ (၂-တရားခံ) ကြည်ကြည်မာ နှင့် (၃-တရားခံ) မနီလာမြတို့ကမူ ၎င်းတို့သုံးယောက်လုံးတွင် ထိုနေ့က လက်ကိုင်အိတ်ကိုယ်စီ ပါသွားခဲ့သည်။

မသိင်္ဂီဝေထံတွင် ပိုက်ဆံအိတ်ငယ် မတွေ့မိပါဟုဆိုကြသည်။ အမှုစစ်အရာရှိ၏ မူလထွက်ဆိုချက်တွင်လည်း မသိင်္ဂီဝေကို ပါတိတ် ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ခေါင်းတွင် သဇင်ပန်းများပန်လျက် တွေ့ရသည်ဟုသာ ဆိုသည်။ လက်ကိုင်အိတ်သော်လည်းကောင်း၊ ပိုက်ဆံ အိတ်သေးသေးသော်လည်းကောင်း ပါလာသည်ဟုမဆို။ မသိင်္ဂီဝေ၏ ရှေ့နေက ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်သောအခါမှ မသိင်္ဂီဝေ၏ အိပ်ခန်းခုတင် ပေါ်တွင် လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး တွေ့ရသည်ဟု မရေမရာဖြေဆိုသည်။

အထက်ပါထွက်ဆိုချက်များမှ မခင်မူ၏ ထွက်ချက်ကို အမှန် ယူ၍ ဒေါ်အမာသန်း၏ ထွက်ချက်နှင့် ဆက်စပ်လိုက်မည်ဆိုပါက အချင်း ဖြစ်ညနေက ခင်မောင်ထွန်းအိမ်ခန်းဘက်မှ ကမ်းကတန်း ပြေးထွက် သွားသော မိန်းမပျိုမှာ မသိင်္ဂီဝေဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

အကယ်၍ မကြည်ကြည်မာနှင့် မနီလာမြတို့၏ ထွက်ဆိုချက် များကို အမှန်ယူ၍ မခင်မူနှင့် ဒေါ်အမာသန်းတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များ နှင့် ဆက်စပ်ကြည့်မည်ဆိုပါက ခင်မောင်ထွန်းအိမ်နှင့် သမ္မတဟိုတယ် အကြားတွင် မသိင်္ဂီဝေ၏လက်ကိုင်အိတ် အစပျောက်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖော်ပြပါ အငြင်းထွက် အကြောင်းချင်းရာ နှစ်ရပ်အပေါ် အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ အနုစိတ်စိစစ်၍ တရားခံအစစ် ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် သုံးသပ်ဝေဖန်ကြည့်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်၏။ စစ်ဆေးပေါ် ပေါက်ချက်များအရ ခင်မောင်ထွန်းကိုသတ်သူမှာ မိန်းမပျိုသုံးယောက် လုံးပင် ဖြစ်နိုင်ပါသော်လည်း သက်သေခံထွက်ဆိုချက်များအရ မကြည် ကြည်မာအားလည်းကောင်း၊ မသိင်္ဂီဝေအားလည်းကောင်း၊ မနီလာမြ အားလည်းကောင်း လူသတ်တရားခံအဖြစ် တထစ်ချကောက်ယူရန် ခိုင်လုံသည့် အထောက်အထားများကိုကား မတွေ့ရပေ။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ တရားခံအမျိုးသမီးနှင့် ပါလာသောပစ္စည်း ကိုမဖော်ထုတ်နိုင်၍ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဤအမှုကို စုံစမ်းစစ် ဆေးခဲ့ခြင်းသည် မူလကပင် ပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိဘဲ သက်သေခံချက်များ ကို ရေဆုံးရေဖျားထိ မလိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကွင်းဆက်များ ပြတ်နေခဲ့ သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုပြတ်နေသော ကွင်းဆက်များကို ထင်မြင်ချက်ဖြင့်ဆက် ကာ တရားခံတစ်ဦးဦးအား အပြစ်ပေးမည်ဆိုလျှင် တရားမျှတမှုရှိမည်

မဟုတ်ပေ။ တရားခံများအား သံသယအကျိုးစီးစီးစွာခွင့်ကာ အမှုမှ လွတ်ပစ်လိုက်မည်ဆိုပါကလည်း ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခင်မောင်ထွန်းဆိုသော လူရွယ်တစ်ဦးသည် တရားခံ မိန်းမပျိုတစ်ဦးဦး၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းမှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိ၍ ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အကယ်၍သာ တရားခံများကို သံသယအကျိုးခံစားပြီး အမှုမှ လွတ်ပစ်လိုက်ပါက တရားဥပဒေသည် အမှန်တရားကိုဖော်ထုတ်ခြင်းငှာ မတတ်စွမ်းနိုင်သောအဖြစ်သို့ ကျရောက်ရပေလိမ့်မည်။ တရားရုံး၏ အခန်းကဏ္ဍကိုလည်း မှေးမှိန်သေးသိမ်စေကာ တရားဥပဒေအပေါ် အများပြည်သူတို့၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုသည်လည်း လျော့နည်းကျဆင်းလာပေလိမ့်မည်။

ထိုအကြောင်းတရားများကို အလေးအနက် ဆင်ခြင်ထောက်ရှု၍ အမှန်တရား ဖော်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် အထူးကိစ္စတစ်ရပ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အရ ယမန်နေ့ နံနက်ပိုင်းက အမှုစစ်ရဲအရာရှိနှင့်တကွ နှစ်ဖက်သော ရှေ့နေကြီးများကို တရားရုံးတော်သို့ လာရောက်ရန် ချိန်းဆိုခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် (၃-တရားခံ) မနီလာမြို့က မင်္ဂလာလက်ဆောင်အဖြစ် လက်ဖွဲ့ခဲ့သည်ဆိုသော တရုတ်လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်စုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဘဝင်မကျဖြစ်မိသည်။ ထိုလက်ဖွဲ့ကို ကွင်းဆက်ပြတ်နေသော ပစ္စည်းအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နေသည်။

ချိန်းဆိုထားသူများ စုံညီစွာ ရောက်ရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် ကြိုတင်စုံစမ်းထားသော လိပ်စာအရ ပြည်သူ့မှန်တိုက်တွင်

မင်္ဂလာလက်ဆောင်ပွဲကျင်းပခဲ့သော မောင်ဘထွန်းနှင့် မောင်ဘိတ်တို့အိမ်သို့သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြ၍ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့စာရင်းကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြရာ မနီလာမြို့သည် အမှန်ပင် တရုတ်လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်စုံ လက်ဖွဲ့ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ လက်ဖွဲ့ခဲ့သော တရုတ်လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်များကို စက္ကူဘူးနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် မနီလာမြို့သည် အမှန်အတိုင်း အစစ်ဆုံးထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း သိရှိကြရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် ဆက်လက်၍ စထရင်းဟိုတယ်တွင် မင်္ဂလာလက်ဆောင်ပွဲကျင်းပခဲ့သော ဒေါက်တာတင်ဝင်းနှင့် မိမိသော်တို့နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး လက်ဖွဲ့လက်ခံသော ငွေစာရင်းစာအုပ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြရာ (၂-တရားခံ) မကြည်ကြည်မာမာ ငွေ ၅၀၀ ကျပ် လက်ဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

သို့ဖြစ်၍ မကြည်ကြည်မာမာ ငွေလက်ဖွဲ့ခဲ့သည်ဟု ထွက်ဆိုထားခြင်းမှာ အမှန်အတိုင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် သမ္မတဟိုတယ်၌ မင်္ဂလာလက်ဆောင်ပွဲ ကျင်းပခဲ့သော မောင်သိန်းဝင်းနှင့် မတင်မိုးဖြူတို့၏နေအိမ်သို့ သွားရောက်၍ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ငွေစာရင်းကို စစ်ဆေးရာ (၁-တရားခံ) မသိင်္ဂီဝေ၏ အမည်စာရင်းကို မတွေ့ရပေ။

မသိင်္ဂီဝေက ပိုက်ဆံလက်ဖွဲ့ခဲ့သည်ဟု ထွက်ဆိုထားပါလျက် သူမ၏နာမည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြ၍ အကူအညီတောင်းခံခဲ့ရာ မတင်မိုးဖြူက လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းစာရင်းစာအုပ်မှ မသိင်္ဂီဝေသည် ငွေလက်ဖွဲ့ဘဲ မည်သည့်ပစ္စည်းကို လက်ဖွဲ့ခဲ့သနည်းဟု ကြည့်ရှုခဲ့ကြသောအခါ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ကြရ

သည်။ မသိကီလက်ဖွဲထားသော ပစ္စည်းမှာ အခြားမဟုတ် (Golden Duck) အမည်ရှိ အညိုရောင် လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး ဖြစ်နေ၍ပင် တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့က အဆိုပါပစ္စည်းကို ကြည့်ရှုလို၍ တောင်းသော အခါ မတင်မိုးဖြူက ရှိုးကွေ့မုန်မိမိအတွင်း တရှိတသေသိမ်းထားသော (Golden Duck) အမည်ပါ အညိုရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကို ထုတ်ပြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ထိုလက်ကိုင်အိတ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် တအံ့တဩ ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလက်ကိုင်အိတ်မှာ အသစ်စက်စက်ဖြစ်ကာ ပလတ်စတစ်အကြည်အထူစဖြင့် စနစ်တကျထုပ်ထားပြီး အိတ်၏ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာတွင် ပလတ်စတစ် အနည်းငယ်စုတ်ပြ၍ ဂွာလန်ကြနဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုလက်ကိုင်အိတ်ကို ရှာဖွေပုံစံဖြင့် စနစ်တကျ သိမ်းယူခဲ့ပြီး ရှိုးတော်တွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားသော သေသူခင်မောင်ထွန်း၏ ညာလက်ချောင်းဖျားအတွင်းမှ ရရှိသည့် ပလတ်စတစ်အကြည်စထူထူပိုင်းဆိုင်ဖြင့် ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ကိုင်အိတ်ထောင့်စွန်းရှိ ဂွာလန်၍ စုတ်ပြနေသောနေရာနှင့် အဝင်ခွင်ကျဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိကြရသည်။

ထို့ပြင် လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းဘက်ကို ဆက်လက်ရှာဖွေရာ အတွင်းအိတ်ကပ်ထဲ၌ ဖြူဖန်ဖန်အမှုန့်များ တွေ့ရှိရသဖြင့် ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်စေခဲ့ရာ (Arsenic) ခေါ် ဝိနီဓာတ်ပါသော အဆိပ်မှုန့်များဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်။

အထက်ပါ အထောက်အထားများအရ သေသူခင်မောင်ထွန်း

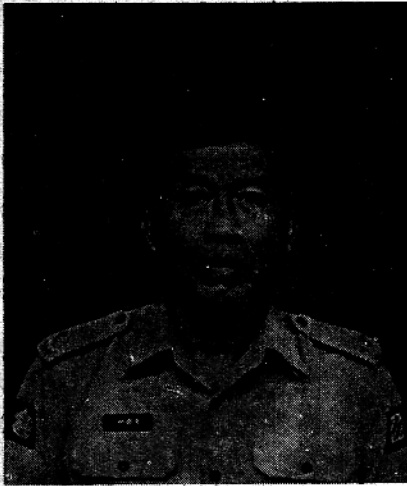
ကို ဝိနီအဆိပ်ခတ်၍ လုပ်ကြံခဲ့သော လူသတ်တရားခံအစစ်မှာ မသိကီလက်ဖွဲထားပါ။ အခြားမရှိနိုင်တော့ပါ။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ကို ချမှတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်”

အဘ ဦးကျော်စွာဝေ၏သမီး (၁-တရားခံ) မသိကီထေသည် ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ)ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် ချမှတ်လိုက်သည်။

အဘ ဦးမောင်မောင်၏သမီး (၂-တရားခံ) မကြည်ကြည်မာနှင့် အဘ ဦးထွန်းမြင့်၏သမီး (၃-တရားခံ) မနီလာမြတို့နှစ်ဦးအား ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်သမျှ တရားသေလွှတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

တင်မိုး (ဥပဒေ)

စာရေးသူ တင်မိုး (ဥပဒေ)။ အမည်ရင်း ဦးတင်မြင့်ကိုအား အဖ ဦးဘသန်း၊ အမိ ဒေါ်ဖွားငြိမ်းတို့မှ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂၆) ရက်နေ့တွင် မိတ္ထီလာခရိုင်၊ သာစည်မြို့၌ ဖွားမြင်သည်။ မိတ္ထီလာမြို့ အမှတ် (၂) အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် နဝမတန်းအောင်မြင်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် မလှိုင်မြို့၊ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၂၅-၁-၆၇ မှ ၂၅-၁-၆၈ ထိ ဖောင်ကြီး၊ ဗဟိုပြည်သူ့ဝန်ထမ်းကျောင်းတွင် ပြည်သူ့ရဲအရာရှိဇယ့် သင်တန်းအမှတ်စဉ် (၄) နှင့် ထောင်မှူးသင်တန်း အမှတ်စဉ် (၁) ကို တက်ရောက်သည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် စာပေစာယူသင်တန်းတွင် ဥပဒေအဓိကဘာသာဖြင့် ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် ဥပဒေဘွဲ့ရရှိသည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် အထက်တန်းရှေ့နေ (အလုပ်သင်) ပြီးဆုံး၍ အထက်တန်းရှေ့နေလိုင်စင်ရရှိသည်။

သူရိန်စာပေ

အကျဉ်းဦးစီးဌာနတွင် ၂၆-၁-၆၈ တွင် ထောင်မှူးအဆင့်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် ထောင်မှူးကြီးအဆင့်သို့လည်းကောင်း၊ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယထောင်ပိုင်အဆင့်သို့လည်းကောင်း၊ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ထောင်ပိုင်အဆင့် (၁)အဆင့်သို့လည်းကောင်း တိုးမြှင့်တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးအဆင့်ဖြင့် လုပ်သက်ပြည် ပင်စင်အငြိမ်းစားယူသည်။

တစ်ဖန်(၃၀၆၃)
အမေရိကန်

| ၁ |

“ဒေါက် ...”

“ဒေါက် ...”

“ဒေါက် ...”

“လာပြီ ခင်ဗျာ”

တံခါးကြီးတာဝန်ကျကာ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီး ...

“ဂလောက်”

“ဂေါက်”

သုဒ္ဓိန်စာပေ

ပုသိမ်ထောင်ဘူးဝ တံခါးမကြီး တာဝန်ကျက ရုံးပြန်အမှန် အကန်ဟု ယုံကြည်မှုဖြင့် လူဝင်ပေါက် (တံခါးလေး) ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ငုံဝင်ပေါက်မှ ရှေ့ဆုံးကဝင်လာသူက ရုံးထုတ်ရဲတပ်ကြပ်ကြီး တင့်ထူးဖြစ်သည်။ ၎င်း၏လက်မှာက စာရွက်စာတမ်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်။

ထောင်တံခါးမကြီးတစ်ချပ် တပ်ကြပ်လှမ်းက ရုံးပြန်ဝင်လာသော အချုပ်သားများကို

“နှစ်”

“လေး”

“ခြောက်”

“ရှစ်”

“တစ်ဆယ်”

“ဆယ့်နှစ်”

“ပေါင်း ကျားဆယ့်နှစ်”

နှစ်ယောက်တွဲရေတွက်ပြီး ထောင်ဘူးဝအတွင်းသို့ သွင်းနေသည်။

“ရှေ့ဆုံးအတွဲက ရှေ့ကို သုံးလှမ်းတိုး ... နောက်ငါးတွဲက လည်း ဆက်လိုက်”

ဆရာလှမ်းက ရုံးပြန်အချုပ်များအား စနစ်တကျ နေရာချထားပေးနေသည်။

ရုံးထုတ်ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတင့်ထူးက ဦးစီးပြီး သူ့တပည့် ရဲတပ်သား (၂) ဦးနှင့်အတူ အချုပ်တရားခံနှစ်ဦးစီ တွဲခတ်လာသော လက်ထိပ်များကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လိုက်လံဖြုတ်ပေးနေသည်။

“ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းထုပ်တွေ ကိုယ့်ရှေ့တည်တည်မှာ ချထားကြ။ ငွေခွဲ အစိုးတန်ပစ္စည်းတွေပါရင်လည်း ထုတ်အပ်ပါ။ စာရင်းနဲ့ လက်ခံပေးမယ်”

တံခါးတာဝန်ကျ တပ်ကြပ်လှမ်း၏ စကားအဆုံးတွင် အချုပ်သားများက မိမိတို့တွင်ပါလာသော ပစ္စည်းထုပ်လေးများကို ရှေ့တွင် ကိုယ်စီချထားကြသည်။ ပစ္စည်းထုတ်လေးများကတော့ အများအားဖြင့် ဆေးလိပ်ထုပ်ကလေးများနှင့် မုန့်ပဲသရေစာထုပ်လေးများသာ။

ထိုအတောအတွင်း ထောင်တွင်း မိန်းဂျေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ထောင်ဘူးဝဆီသို့ ဦးတည်၍ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လှမ်းလာနေသူက အချုပ်ရုံးထောင်မှူးရဲလတ်၊ သူ့နောက်က ထောင်ဘူးဝဆုံးတံခါးဘာယာမောင်မောင်ဦး၊ ထောင်ဘူးဝရှေ့သို့ ရုံးပြန် အချုပ်ကားဆိုက်သံကြားကတည်းက လေးတံခါးရှိ အချုပ်ရုံးသို့ အပြေးသွားပြီး အချုပ်ရုံး တာဝန်ခံထောင်မှူးအား ရုံးပြန်ကားရောက်ကြောင်း သွားရောက်သတင်းပို့ခဲ့သည်။

ထိုအတူတံခါး Incharge ကလည်း အချုပ်ရုံးသို့ Inter-com ဖြင့် ရုံးပြန်ကားရောက်လာကြောင်း အကြောင်းကြားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အချုပ်ရုံးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးအား တံခါးသမားက ထောင်တွင်းသံတံခါးကြီးတစ်ဘက်ကို ဖွင့်ပေးပြီးတစ်ပြိုင်နက် ...

“အလေးပြု ...”

ထောင်ဘူးဝတံခါး Incharge တပ်ကြပ်လှမ်း၏ ကြိုဆိုအလေးပြုခြင်းကို ထောင်မှူးရဲလတ်က ပြန်လှန်အလေးပြုရင်း ထောင်ဘူးဝစားပွဲဆီသို့ သွားရောက်ပြီး ရုံးပြန်လက်ခံရန် ပြင်ဆင်သည်။

အချုပ်ရုံးထောင်မှူး ရဲလတ်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ရုံးပြန်

ရဲတပ် ကြပ်ကြီးတင့်ထူးက ရုံးပြန်လက်ခံရန်အသင့်ဖြစ်နေသူ ထောင်မှူး
ရဲလတ်ရှိရာ ရောက်လာပြီး အလေးပြုရင်း ...

“ဗြူးရုံးပြန်ချုပ်ဟောင်း ကျား (၁၁)၊ ချုပ်သစ် ကျား (၁)
ယောက် လာအပ်တာပါဆရာ။ ကျန်တဲ့အချုပ်တွေကိုတော့ (၄) နာရီခွဲ
မှ ရုံးကထွက်လာနိုင်မှာမို့ ဆရာနည်းနည်းသည်းခံပေးပါလို့ ဒု-ရဲအုပ်
ကိုကိုမောင်က မှာလိုက်ပါတယ်ဆရာ”

ထောင်မှူးရဲလတ်က ရုံးထုတ်ရဲတပ်ကြပ်ကြီး တင့်ထူး၏ တင်ပြ
ချက်ကို လက်ခံအသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းကိုတစ်ချက်
ငြိမ့်လိုက်ရင်း ...

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတင့်ထူး ကမ်းပေးလာသော ရုံးပြန်ရိယာများ
ကို လှမ်းယူသည်။

“ကဲ ... နားထောင် ... အမည်ခေါ်ရင် အဖေနာမည်ပြော
ပြီး မတ်တတ်ရပ်မယ်နော်”

“၁၂၇၆ / ချုပ် - လှဦး”

“အဘ ... ဦးဝင်း”

“၃၁၂၅ / ချုပ် - ထွန်းထွန်း”

“အဘ ... ဦးလှမြင့်”

ရှေ့ဆုံးတန်းမှ အချုပ် (၂) ဦးက မိမိတို့အဘအမည်များကို
ထုတ်ဖော်ပြောရင်း မတ်တတ်ရပ်လာသည်။ ရုံးထုတ်ရဲတပ်ကြပ်ကြီး
တင့်ထူးက စနစ်ကျသည်။

ထောင်သို့ ရုံးပြန်အချုပ်သားများအပ်ရာတွင် တန်းစီထားသည့်
အချုပ်သားများနှင့် အချုပ်ထောင်မှူးထံအပ်နံ့သည့် ရီမန်များမှာ အစဉ်
အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ဆရာကြီးတင့်ထူး၏ စနစ်ကျမှုပင် ...

ထောင်မှူးရဲလတ်က ဆက်၍ ...

“၂၁၃၆ / ချုပ် - မောင်စိန်”

“အဘ ... ဦးလှထွန်း”

နောက်တစ်ယောက် ...

“၈၁၇၂ / ချုပ် - ဝင်းအောင်”

“အဘ ... ဦးကြည်”

“၆၅၆၅ / ချုပ် - ခင်ဇော်ဦး”

“အဘ ... ဦးကြည်ဝင်း”

“ခင်ဇော်ဦး မတ်တတ်ရပ်လေ”

အဘအမည်ပြောပြီး မတ်တတ်ရပ်ရန် မေ့လျော့နေဟန်ရှိ
သော ခင်ဇော်ဦးအား တပ်ကြပ်လှမင်းက သတိပေးလိုက်ရသည်။

ထောင်မှူးရဲလတ်က ခေတ္တနားပြီးမှ ...

“၂၂၂၈ / ချုပ် - မင်းနိုင်”

“အဘ ... ဦးရွှေသိန်း”

“၂၀၈၉ / ချုပ် - ကိုကိုလတ်”

“အဘ ... ဦးတင်စိန်”

“၀၃၂၆ / ချုပ် - ငြိမ်းဝင်း”

“အဘ ... ဦးဇော်မင်း”

“၁၆၁၆ / ချုပ် - မောင်မျိုး”

“အဘ ... ဦးကျော်မြင့်”

“၀၈၂၁ / ချုပ် - ဖြတ်ကို”

“အဘ ... ဦးခင်မောင်”

“၁၃၂၀ / ချုပ် - မောင်မောင်မြင့်”

“အဘ ... ဦးတင်ဦး”

“၁၃၂၆ / ချုပ် - လှအောင်”

“အဘ ... ဦးဝင်းလှိုင်”

“နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ချုပ်သစ်ပါလား”

ထောင်မှူးဦးရဲလတ်က ...

“ခင်းများနာမည်”

“လှမိုးပါခင်ဗျာ”

“အဘနာမည်”

“ဦးခင်ဦး”

“ဘာမူဖြစ်လဲ”

“လူသတ်မှုလို့ ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ”

ချုပ်ဟောင်းကျား (၁၁) ဦးနှင့် ချုပ်သစ်ကျား (၁) ဦး။

စုစုပေါင်း အချုပ်ကျား (၁၂) ဦးနှင့် အချုပ်ရီမန် (၁၂)

စောင်ကို ရုံးထုတ်ရဲတပ်ကြီးက စုံစုံစေ့စေ့ အပ်နှံသည်။

ထောင်ဘူးဝအတွင်း ရောက်လာသည့် အချုပ်ဟောင်းနှင့် အချုပ်သစ် (၁၂) ဦးအား တံခါးတာဝန်ကျများက စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေသည်။ ပထမဆုံး ခန္ဓာကိုယ်ကိုရှာဖွေပြီး လူကိုယ်တွင် တားမြစ်ပိတ်ပင် ပစ္စည်းများမတွေ့လျှင် ထောင်တွင်းဘူးတံခါးအတွင်းသို့ သွင်းရန်ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်”

“ဂလောက်”

တံခါးသမားက ထောင်တွင်း လူဝင်ပေါက်သံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ...

သူရိန်စာပေ

“နှစ်”

“လေး”

“ခြောက်”

“ရှစ်”

“တစ်ဆယ်”

“ဆယ့်နှစ်”

“ပေါင်း ကျားဆယ့်နှစ်ယောက်ပါခင်ဗျာ”

အတွင်းဆူးတံခါးဘာယာက လူရေတွက်၍ အချုပ်သားများအား ဆူးတံခါးအတွင်း တန်းစီထိုင်ခိုင်းသည်။

ထောင်ဘူးဝအတွင်း ရုံးပြန်အချုပ်များ၏ ပါလာသော ဆေးလိပ်၊ စားစရာအထုပ်များကို တလာစီ (ရှာဖွေရေး) ကိစ္စပြီးသွားသည့် ဘူးဝတံခါးကြီးအင်ချပ်က ...

“သူတို့ပါဆယ်တွေ မှန်အောင် ပေးလိုက်”

ဟု ဘူးတံခါးဘာယာကို လှမ်းပြောလိုက်တော့ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဘူးတံခါးဘာယာက ထောင်ဘူးဝတံခါး အရန်တပ်သားများကမ်းပေးလာသည့် ပစ္စည်းထုပ်လေးများအား ရုံးပြန်အချုပ်သားများကို မှန်ကန်စွာ စိစစ်ပေးလိုက်သည်။

ယခုရုံးပြန်တွင် အချုပ်သစ် (၁) ဦးပါသာသဖြင့် ၎င်းအား မိန်းကျေးသို့ ပို့ဆောင်ပြီး မိန်းကျေးတွင် လူသစ်ခန်း (ပုံစံခန်း) သို့ပေးရန် ကိစ္စကို အချုပ်ရုံးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးက စီစဉ်ပေးရပေတော့မယ်။ ထောင်မှူးရဲလတ်က ...

“ဒီမှာ ရုံးထွက်စာအုပ် လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ”

သူရိန်စာပေ

ရုံးထုတ်ချက်ကြပ်ကြီးက အချုပ်ရုံးထောင်မှူး လက်မှတ်ရေး
ထိုးပြီးဖြစ်သည့် သူ့ရုံးထုတ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုယူကာ အချုပ်ထောင်မှူး
အား အလေးပြုပြီး ...

“ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

ဟုနှုတ်ဆက်ကာ ရုံးပြန်အချုပ်ကား ဒုတိယအခေါက်ကို စီစဉ်
ရန် ပုသိမ်ခရိုင်တရားရုံးရှိရာသို့ အချုပ်ကားနှင့် ထွက်ခွာသွားတော့
သည်။

အချုပ်ရုံးထောင်မှူး ရဲလတ်ကတော့ ရုံးပြန်လက်ခံပြီးပြီးမှ
ထောင်တွင်းမိန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း မိန်းဂျေးရှိရာသို့ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဟန်
အတိုင်း ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် ထွက်ခွာသွားပေပြီ။ သူ့နောက်က အချုပ်
ရုံးက ဒုတိယကြပ်နှင့် အချုပ်ဟောင်း/သစ် ကျား(၁၂)ယောက်က တန်း
စီပြီး ထောင်မှူးရဲလတ်၏ ခြေလှမ်းကျဲကြီးကိုမိရန် မနည်းလိုက်
သွားကြရတော့၏။

“ဟေ့ ... လူသစ် ကိုယ့်အတွဲနဲ့ကိုယ် ညီညီလျှောက်”

အချုပ်ရုံးဒုတိယကြပ်က လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်သည်။

မိန်းလမ်းမကြီးအဆုံးရောက်တော့ ဘယ်ကွေ့လိုက်ကြရသည်။
သည်မှာက သွပ်မိုးနှင့်စောင်းတန်းကလေး။ စောင်းတန်းကလေးအရှည်
ကိုက်တစ်ရာခန့်ကိုဆုံးတော့ မိန်းဂျေး (ထောင်ဗဟို) ကိုရောက်တော့
သည်။

မိန်းဂျေးရောက်ပေမဲ့ သွားစရာခရီးက မဆုံးသေး။ မိန်းဂျေး
မှာက ထောင်မှူးကြီး ရုံးထိုင်တာမို့ ရုံးဘေးဘက်အခန်းတွင် ရုံးပြန်
အချုပ်များအား ခေတ္တထိုင်စေပြီး လိုအပ်သလို စီမံခန့်ခွဲကြတော့သည်။
ပထမဆုံး (၁) ဆောင်ကြီးတွင် အခန်းခွဲ (၃) ခန်းရှိသလို အခြား (၂/
၃/၄) ဆောင်များတွင်လည်း အခန်းခွဲ (၃) ခုစီရှိသည်။ ပေါင်း (၁၂)
ခန်း ရှိသည်။

“အဆောင်မှူးတွေနဲ့ အခန်းလူကြီးတွေ စုံပြီလား”

မိန်းဂျေးရုံးမှ တပ်ကြပ်ကြီးက မေးလိုက်သည်။

“စုံပါပြီ ... ဆရာကြီး”

အခန်းလူကြီးတစ်ယောက်ဖြေတော့ ...

“ဒီလိုဆို စမယ်”

မိန်းဂျေးတပ်ကြပ်ကြီးက ပြောသည်။

ချုပ်ဟောင်းတွေက ထုံးစံသိပြီးမို့ သူတို့အခန်းလူကြီးများအနီး
သို့ မိမိတို့ပါလာသော ပစ္စည်းထုပ်လေးများကို ကိုင်လျက်သား တိုး
ကပ်သွားကြသည်။

အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသော မိန်းဂျေးတပ်ကြပ်ကြီးက-

“ခင်များက လူသစ်လား”

ချုပ်သစ်လှဦးကိုမေးတော့ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“နာမည် ... ပြော”

“လှဦး”

“အဘနာမည်”

“ဦးခင်ဦး”

“ဘာမှဖြစ်လဲ”

“လူသစ်မှုလို့ပြောပါတယ် ဆရာကြီး”

မိန်းဂျေးတပ်ကြပ်ကြီး မေးသမျှကို ချုပ်သစ် ဦးလှဦးက ဖြေ
သည်။

“အောင်လှ ဒီကိုလာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

အောင်လှက (၄) ဆောင်အခန်း (၃) က အခန်းလူကြီး (၄)
ဆောင်အခန်း (၃) ကို လူသစ်ခန်း သတ်မှတ်ပေးထားသည်။ လူသစ်
များအား ထောင်တွင် နေနည်း၊ ထိုင်နည်း၊ ဝန်ထမ်းများနှင့် ဆက်ဆံ
ရေး၊ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးတို့ကို ပုံစံခန်း အခန်းလူ
ကြီးက သင်ပေးရသည်။ ဦးလှဦးက အချုပ်လူသစ်ဆိုတော့ ပုံစံခန်းမှာ
နေပြီး ပုံစံအခန်းလူကြီး၏ သင်ပြမှုများကို ခံယူရပေမည်။

ပုသိမ်ထောခံစားဝက် ရောက်သည်မှစ၍ ဦးလှဦးအတွက်က
တော့ အားလုံး အသစ်အဆန်းများချည်း ကြုံနေရသည်။ ထောင်ကြီး
ရှေ့သို့ အချုပ်ကားဆိုက်ရောက်သည်နှင့် ရေနံချေးဝပြီး ညှို့မှောင်နေ
သော ထောင်အဝင်ကျွန်းတံခါးကြီး၊ မိမိတို့အား ဦးဆောင်ခေါ်လာသော
ရုံးထုတ်ရဲတပ်ကြပ်ကြီး တင့်ထူးနောက်က ဝင်လိုက်ရာမှ ခြေကျော်
ဝင်ပေါက် (တံခါးလေး) ကိုကျော်လိုက်ရာ ၄ ပေခန့်ထူရှိသော ထောင်
အဝင်တံခါးကြီးကို ကြီးကျယ်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်းတံခါးကြီးအလွန် ပေ(၃၀) ခန့်အကွာလောက် ရှိမည်
ထင်သည်။ ခိုင်ခန့်သော သံတိုင်တံခါးကြီးမှ ထောင်တွင်းကို မြင်ရ
သည်ကတော့ ဖြောင့်တန်းနေသောလမ်းမကြီးက ဘယ်ညာရွက်လှပန်း
ကလေးများ အစီအစဉ်ဖြင့် တင့်တယ်နေပေသည်။

ထောင်တွင်းမိန်းလမ်းအလွန် ဝဲဘက်ကျွန်း အပိုပါစောင်း
တန်းကလေးများပြီးတော့ မိန်းကျေး (ထောင်ဗဟို) ကို ရောက်သည်အထိ
မြေနှိလမ်းကလေးတစ်ခုလုံးက အမှိုက်တမျှင်မှ မရှိသည်ကတော့ ဦးလှဦး
အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်ရသည်။

“ချုပ်သစ် ဦးလှဦး”

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

မိန်းကျေးတပ်ကြပ်ကြီးက ဦးလှဦးကိုကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့
လှဦးက အလိုက်သင့်ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ပုံစံခန်း အခန်းလူကြီးနဲ့ လိုက်သွား”

တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောတော့ ...

ပုံစံအကျိုးအမြူ၏ လက်ျာဘက်ရင်အုံတွင် အနီရောင်လက်
သန်းခန့်အရွယ် အတန်းအရပ် (၂) ရပ်တံဆိပ်ကို ဆင့်လျက်သား
တပ်ဆင်ထားသည့် ပုံစံခန်းအခန်းလူကြီးဘက် ကပ်သွားရသည်။ ပုံစံ
ခန်း အခန်းလူကြီးဆိုသူ၏ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ရာနောက်ကို လိုက်သွားရာ
မှ မိန်းကျေးဝိုင်းဝိုင်း အဆောက်အဦးကြီးကို တစ်ဝက်ခန့်ပတ်မီတော့
အဆောင် (၄) ကိုရောက်သည်။

အဆောင် (၄) မှာလည်း အခြားအဆောင်များနည်းတူ အခန်း
(၃) ခန်းရှိသည်။ အခန်း (၃) အဝင်မှာတော့ အခန်းအမှတ်ကို ရေး
ထားပြီးအောက်တွင် ‘ပုံစံခန်း’ ဟုလည်း အခြားအခန်းများနှင့်မတူ
ရေး ထားသည်။

[၂]

သည်လိုနှင့် ပုသိမ်အကျဉ်းထောင်ကြီး၏ နံရံလေးဘက်အတွင်း
သို့ ဦးလှဦးတစ်ယောက် ဘေးမသိရန်မခ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဘေးရန်
သိခစရာလည်းမလို။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာက အစောင့်အရှောက်တွေ
တစ်ပုံကြီး။

ယခင်ကဆို ပုသိမ်မြို့၏ ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည့် မရမ်း
ချိုရပ်ကို အမြဲရောက်ဖူးနေသူ။ လူနှစ်ရပ်ကျောင်းခန့်မြင့်သည့် အုတ်ရိုး
မဲမဲကြီးဘေးက ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ကိုလည်း အမြဲလျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။
‘အဝေရာ’ ဆေးတိုက်နှင့် မျက်စောင်းထိုးက သွားဆေးခန်းသည်လည်း
မိမိသွား မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာက သွားရောက်ပြသကုသခဲ့ဖူး
ရာဆေးခန်း။

အဝေရာဆေးတိုက်နှင့် သွားဆေးခန်းတည်ရာ ကတ္တရာ လမ်းမကြီးထိပ်ရောက်တော့ ပုသိမ်ထောင်ကြီး၏ အုတ်ရိုးကပိတ်လျက် သား။ အနီးရောက်မှ ထောင်အုတ်ရိုးဘေးက ကတ္တရာလမ်းမကြီးနှင့် ဆက်သွားသည်။ ပြင်ပမှ လွတ်လပ်သောကမ္ဘာနှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် ချုပ်နှောင်ခံနေရသည့် အကျဉ်းစံကမ္ဘာကတော့ အုတ်ရိုးတစ် ချပ်သာ ခြားသည်။

ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် အုတ်ရိုးလေးဘက်တွင်း ခြားနားချက်ကား ကြီးမားလှသည်။ မိမိသွားချင်ရာ သွား၍မရ၊ စားချင်စရာ စား၍မရ။ မိမိစိတ်ဆန္ဒ အရာအားလုံးကို အုတ်ရိုးလေးဘက်အတွင်းမှာ ထိန်းချုပ် ထားခြင်းခံနေရသည်။

ထောင်နံရံဘေးက ကပ်လျက် မရမ်းချိုကတ္တရာလမ်းမကြီး ပေါ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်နေရသည့် အချိန်တုန်းကတော့ လွတ် လပ်ခြင်း၏အရသာကို နားမလည်ခဲ့။ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်မှ လွတ် လွတ်လပ်လပ် သွားလာလှုပ်ရှားခွင့်သည် လွန်စွာကြီးမားသော အခွင့် အရေးကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ကို ဦးလှမိုးတစ်ယောက် ကောင်းကောင်း ကြီး သဘောပေါက်ခဲ့ရပေပြီ။

ဪ... မိမိ မည်သည့်ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာမှ ကျူးလွန်ခဲ့ ခြင်းမရှိပဲ အုတ်ရိုးလေးဘက်အတွင်းရှိ ကမ္ဘာကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲ ရောက်နေရသလို၊ အုတ်ရိုးတစ်ချပ်သာခြားသည့် ပြင်ပကမ္ဘာကျယ်ကြီး ထဲတွင်လည်း ဥပဒေက တားမြစ်ထားသော စည်းကမ်းအမျိုးမျိုးကို ချိုးဖောက်ကျူးလွန်ထားပြီး အဖမ်းမခံရပဲ လွတ်မြောက်နေသူ များစွာ ထည်း ရှိနေပေဦးမည်ဟု ဦးလှမိုးအတွေးထဲ ပေါ်လာမိသည်။

အတွေးမျှင်များ မဆုံးသေးမီ ...

“ချုပ်သစ် ဦးလှမိုး (ဘ) ဦးခင်ဦး”
တာဝန်ကျဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ ခေါ်သံကြားရတော့ ...
“ရှိပါတယ် ... ခင်ဗျာ”

ဦးလှမိုး ကမန်းကတန်း ဖြေလိုက်သည်။
“အချုပ်ရုံးမှာ မှတ်ပုံတင်မယ်။ နောက်ကလိုက်ခဲ့”

လာရောက်ခေါ်ငင်သူ ဝန်ထမ်းခေါ်ရာသို့ ဦးလှမိုးသွက်သွက် လက်လက် လိုက်သွားရသည်။

ဝန်ထမ်းက မိန်းမဈေးအိပ်ဆောင်များကိုဖြတ်လျက် ထမင်း စားဆောင်နံဘေးကို ကပ်လျက်သွားတော့ ကိုက်တစ်ရာခန့်သာဝေးသည့် ဂိတ်ဝကြီးတစ်ခုဆီ ရောက်သွားသည်။ ထိုတံခါးကြီးကို ‘လေးတံခါး’ ဟုခေါ်ကြောင်း ဦးလှမိုးနောက်မှ သိရသည်။ ပုသိမ်ထောင်၏ ‘လေးတံ ခါး’ သည်လည်း ထောင်ငယ်လေးတစ်ခု၏ မိန်းဂိတ်သဖွယ် ဖွဲ့စည်းပုံ ပြည့်စုံသည်။

‘လေးတံခါး’ သံတိုင်ဂိတ်ခံတံခါးကြီးမှ ဝင်သွားပါက ဘယ်ညာ နှစ်ဘက်ရှိ အဆောက်အဦများက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိလှသည်။ ဂိတ်မှ အဝင်လက်ျာဘက်ခြမ်းတွင် ထောင်ကျရုံးထောင်မှူးရုံး ဖွင့်ထားသည်။ ရုံးခန်းအဝင်းအဝင်တွင် [ထောင်ကျ ‘ဦး’ ရုံး] ဟု လည်းကောင်း၊ လက်ဝဲဘက်ရုံးခန်းကိုတော့ [အချုပ် ‘ဦး’ ရုံး] ဟု လည်းကောင်း ဆိုင်းဘုတ်ငယ်လေးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အချုပ်ရုံးနှင့်ကပ်လျက် အခန်းလွတ်မှာတော့ ချုပ်သစ်မှတ်ပုံ တင်ရန် လူသစ်များ နှစ်ယောက်တွဲစီ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ အချုပ်လူသစ် တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးလှမိုးကတော့ ပုံစံခန်းတွင် ကြာကြာမစောင့်ရ၊ ယခင်ရှိနှင့်ပြီး အချုပ်သစ် (၅) ဦးနှင့်အတူ ယနေ့ အချုပ်လူသစ်

မှတ်ပုံတင်ရပေတော့မည်။

“ကဲ ... ချုပ်သစ်စုံရင် အင်္ကျီတွေချွတ်ကြ”

အချုပ်ရုံးမှ ဒု-တပ်ကြပ်တစ်ဦးရောက်ပြီး ချုပ်သစ်များအား မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးတွင် မှတ်ပုံတင်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်တော့သည်။

“မတ်တပ်ရပ်ကြပါ”

အချုပ်ရုံး ဒု-တပ်ကြပ်က အားလုံးကို မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းပြီး-

“လက်နှစ်ဖက် စုံအုပ်ပြီး ရှေ့မှာထားပါ”

“ဟုတ်ပြီ ...။ အဲဒီလို မိမိလက်ကို ရှေ့မှာ စုံအုပ်ထားခြင်း သည် မိမိမှာ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာမပါကြောင်း ပြသတဲ့သဘောပဲ။ အချုပ်ရုံးမှာ အဲဒီပုံစံအတိုင်း နေပေးရမှာဖြစ်တယ်။ အချုပ်ထောင်မှူး မေးတာကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေကြရမယ်။ အားလုံး နား လည်ကြပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ချုပ်သစ်အားလုံးက ဖြိုင့်တူဖြေကြသည်။

ဦးလှဦးရှေ့က ချုပ်သစ်(၅)ဦးရှိပြီး ယင်းတို့အနက်မှ အချို့မှာ လူယက်မှု၊ အချို့မှာ ချဲမှု၊ အချို့မှာ ခိုးမှု စသည်ဖြင့် အမှုမျိုးစုံပါဝင် ကြသည်။ ယင်းတို့မှာ ယခုအပတ်ထဲတွင် ထောင်ကြီးချုပ်သို့ ရောက်နှင့် ကြပြီး ဤရက်သတ္တပတ်အတွင်း မိမိထက်စောစီးစွာ ရောက်နှင့်ကြသူ များပင်။ မနေ့ကမှဝင်လာသူ ဦးလှဦးကတော့ ဒီနေ့တွင်ပင် မှတ်ပုံတင်ရ သူဖြစ်သည်။

“ဦးလှဦး ... ဒီဘက်လာ ... အရပ်တိုင်းမယ်”

ချုပ်ရုံးမှ ဒု-တပ်ကြပ်က ဦးလှဦးအား အရပ်အမြင့်မှတ်ထား သည့် နံရံဘက်ကို တပ်လိုက်သည်။ နံရံကိုကပ်နေသော ခေါင်းပေါ်ကို

ပေတံဖြင့် နံရံရှိ ပေတိုင်းအမှတ်အသားကို ထောင်တော့ ...

“ဦးလှဦး ... အရပ်အမြင့် (၅) ပေ (၅) လက်မ”

အချုပ်ရုံးဝန်ထမ်းက စာရွက်တွင် ရေးမှတ်သည်။

“ကဲ ... ဦးလှဦး ... ခင်များမှာ ထင်ရှားတဲ့ အမှတ်အသား ရှာမယ်”

ပထမ ... မျက်နှာပေါ်တွင် ရှာကြည့်သည်။

“နဖူးဝဲဘက် အမာရွတ်ကြီး (၁)”

အချုပ်ရုံး ဒု- တပ်ကြပ်ကြီးက ဦးလှဦး၏ စုံကွယ်ရန် မလွယ်သော အမာရွတ်ကြီးကို စတင်တွေ့သည်။

ကိုယ်တွင်မြင်သာသော အမှတ်အသား (၁) ခုလိုသဖြင့် ဒုတိယ အမှတ်အသားကို ဆက်လက်ရှာဖွေရာ ဦးလှဦး၏ လည်တိုင်ဝဲဘက်မှ မွဲကြီး (၁) လုံးကို တွေ့ရသည်။

“လည်တိုင်ဝဲဘက် မွဲနှက်ကြီး (၁)လုံးကို တွေ့ရသည်။

“လည်တိုင်ဝဲဘက် မွဲနှက်ကြီး (၁)”

အချုပ်ရုံးဝန်ထမ်း ဒု-တပ်ကြပ်က တွေ့ရှိပြီးဖြစ်သည့် ဦးလှ ဦး၏ မြင်သာသော အမှတ်အသား (၂) ခုကို ရေးမှတ်ပြီး နောက်ဆုံး အမှတ်အသားကို ရှာရတော့ ရင်အုံနှစ်ခုကြားမှ အမာရွတ်ကြီးကို တွေ့ ရှိ မှတ်တမ်းယူနိုင်ခဲ့သည်။

“ကဲ ... ကိုယ်အလေးချိန်ယူမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အချုပ်ရုံး ဒု- တပ်ကြပ် ဦးလှဦးအား အနီးရှိ ပေါင်ချိန်ပေါ်ကို တက်စေတော့ ပေါ်ချိန်ခွင်၏ မြားတံကလေး က (၁၃၈) ဂရမ်သို့ ညွှန်ပြနေသဖြင့် (၁၃၈) ပေါင်ကို စာရင်းမှာ မှတ်သားလိုက်သည်။

ဤတွင် အချုပ်ရုံးဘေးခန်းကလေးထဲတွင် အချုပ်သစ်ထံမှ တိုင်းတာ၊ ချိန်တွယ်ရန်ကိစ္စများ ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ တစ်ဘက်ရှိ အချုပ်ရုံး ထောင်မှူးရုံးခန်းတွင် မှတ်ပုံတင်ရန် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရပေတော့ သည်။

အချုပ်ရုံးထောင်မှူး စားပွဲရှေ့ရောက်တော့ အချုပ်ရုံးထောင် မှူး၏ ...

“ကဲ ... စကြမယ်”

ဆိုသည်နှင့် အချုပ်ဦးလှိုင်းအား ...

“အမည်”

“လှိုင်းပါ”

“ ‘ပါ’ မထည့်နဲ့လေ။ နာမည်ကိုပဲ ပြော”

အချုပ်ရုံး ဒု - တပ်ကြပ်က ပြောတော့ ...

“လှိုင်း”

“အဘအမည်”

“ဦးခင်ဦး”

“အမိအမည်”

“ဒေါ်အုန်းမြိုင်”

“ခင်ဗျားအသက်”

“(၄၉) နှစ်”

အချုပ်ထောင်မှူးရဲသတ်က ၎င်းရှေ့ရှိ အချုပ်မှတ်ပုံတင်စာ အုပ်ကြီးတွင် တစ်ချက်ချင်း ရေးမှတ်နေသည်။

အချုပ်ရုံးထဲကို မသွင်းမီ တစ်ဘက်ခန်းတွင် တိုင်းတာချိန် တွယ်လာသော ကိုယ်အလေးချိန် (၁၃၈)ပေါင်နှင့် အရပ်အမြင့် (၅' ၅")

တို့ကို အချုပ်မှတ်ပုံတင်၏။ ဇယားကွက်များတွင် ရုံးဒု - တပ်ကြပ်မှတ် သားလာသည့် စာရွက်ထဲပါ ဂဏန်းများအတိုင်း ထည့်သွင်းလိုက်သည်။

“အိမ်ထောင်ရှိလား”

အချုပ်ထောင်မှူး၏ အမေးကို ...

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဦးလှိုင်းက ဖြေတော့ ...

“အမည်ပြော”

“မသိန်းရင်”

ဦးလှိုင်းက ဒီတစ်ခါတော့ အမည်နောက်က ‘ပါ’ ကို ထည့် မပြောတော့။

ဆက်လက်၍ ...

“ဘာအမှုဖြစ်လဲ”

“လူသတ်မှုလို့ ပြောပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်မသတ် ခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဦးလှိုင်း သူ အမှန်တကယ် မသတ်ရကြောင်းပြောတာကို အချုပ်ထောင်မှူးက ...

“အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ။ ခင်ဗျားမပြောခင် သိထားစရာ လေးတွေ ပြောမယ်။ သေချာနားထောင်ပါ”

အချုပ်ထောင်မှူး၏ ပြောစကားကို ဦးလှိုင်းက အာရုံစိုက် သည်။

“ကျွန်တော်တို့ထောင်က အမှုအကြောင်းအရာကို မေးတာ ကို မှန်မှန်ဖြေပါ။ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရင် ကျူးလွန်တယ်။ မကျူးလွန် ရင် မကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း။ ထောင်အနေနဲ့ ထောင်ထဲဝင်လာတဲ့သူတွေ

ရဲ့ ပြောဆိုချက်၊ ဖွင့်ဟချက်တွေကို ဘယ်တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်းကိုမဆို ဖို့မှမဟုတ်လို့ပဲ။ တရားရုံးမှာလည်း ဒီဖွင့်ဟပြောဆိုချက်တွေက အရေး မပါသလို၊ တရားရုံးမှာ သက်သေခံလည်း မဝင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဖြစ် အပျက်အမှန်ကိုသာ ပြောဖို့ ပြောရတာပါ”

အချုပ်ထောင်မှူးက ရှည်းလျားစွာ ရှင်းပြလာတော့ ဦးလှမိုး ရင်ထဲမှာ ဖွင့်လင်းပြီး ပေါ့ပါးသွားသည်။ မိမိတရားခံခဲ့ရသော ယခု အမှုကို ရင်ဖွင့်ရပေတော့မည်။

“ကျွန်တော်လည်း အမှန်ကို မကွယ်မဝှက်တင်ပြပါမယ် ... ဆရာ”

ဦးလှမိုးက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလာတော့ ...

အချုပ်ထောင်မှူး ရဲလတ်ကလည်း မိမိတာဝန်အရဆိုလျှင် အချုပ်မှတ်ပုံတင် (ထောင်ပုံစံအမှတ်- ၂၆) တွင် နောက်ဆုံး စာတိုင်း၌ အမှုကြောင်းအကျဉ်းချုပ် (ဥပမာ ... တစ်ရွာတည်းနေ မောင်ဖြူအား သတ်မှု) စသည်ဖြင့် ဈေးလျှင် လုံလောက်ပြီး

ဦးလှမိုးက သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းအမှန်ကို အောက်ပါအတိုင်း တင်ပြလာသည်။ ဖခင်ကြီးနှင့် အတူရှိစဉ်က ...

“မောင်လှမိုးရေ ... မောင်လှမိုး ... ခဏလာဦးဟေ့”

ဖခင်ကြီး ဦးခင်ဦးကခေါ်တော့ ...

“လာပြီအဖေ ...။ ကျွန်တော်လည်း လက်စသတ်ပါပြီ”

စားလက်စ ထမင်းပန်းကန်ကို အိမ်နောက်ခန်းလက်ဆေးခွက် တွင် ဆေးကြောရင်း မောင်လှမိုးက ဖြေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက အိမ်နှင့်ကပ်လျက် အဖီလေးထဲတွင် ဆင်ထား သော တွင်းခုံရုံရာမှ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် မိမိကိုလိုအပ်၍ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို မောင်လှမိုး သိလိုက်သည်။ မနေ့က လေးထောင့်ကန်မှ ‘လှအုံးမယ်’ ဘတ်စ်ကားကြီးက ကားအောက်ပိုင်း၍င်းနှင့် နောက်က ရောင်းကို ဆက်သွယ်သည့် Inner နှင့် Outer လဲလှယ်ရန် ဖခင်ကြီး အားအပ်နှံသည်ကို လက်ခံထားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကေန္တ မိမိ အကူအညီ လိုနေဟန်တူသည်။

“လာဦး ... သားရယ်၊ ဂျိုင်းကို ကိုင်ပေးဦး”

အဖေက ပြောတော့ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖေ၊ ထိပ်ပိုင်းကို စိတ်ချလက်ချလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် အပိုင်ကိုင်ထားပါ့မယ်”

ကျွန်တော် တစ်ဖက်က ကိုင်ပေးခြင်းကြောင့် ဂျိုးမာ ဟန် ချက်ညီသွား၍ လုပ်ကိုင်ရန် လွယ်သွားသည်။

“စပယ်ဖူးထိပ်က Outter ကိုတော့ ကျွန်တော်ပဲ ဖြုတ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဖြုတ်ပေးလိုက်တော့ အဖေက တွင်ခုံပေါ်တွင် Inner လဲလှယ် တပ်ဆင်ခြင်းကိစ္စ မပြီးခင် ကျွန်တော်က အရင်ပြီးသွားသည်။

သားဖြစ်သူ မောင်လှမိုး၏ စက်ပစ္စည်းကိုင်အထာကို သတိထားမိသော ဖခင်ဖြစ်သူက သားအား စက်ပြင်ကျွမ်းကျင်သူ ဆရာကောင်းထံတွင် အပ်နှံပေးလိုသည်။

မိမိတို့မှာ ရန်ကုန်နှင့် လေးထောင့်ကန် လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ရွာသာကြီးရွာတွင် နေထိုင်ကြပြီး ကုန်တင်ကား ပက်လက်ကြီးတစ်စီး ထောင်ထားသလို အိမ်ဘေးတွင် (၈) ပေ တွင်ခုံတစ်လုံးကိုလည်း ထောင်ထားသည်။ သားဖြစ်သူ မောင်လှမိုးကတော့ ဖခင်ကိုကူညီရင်း တွင်ခုံအတတ်ပညာကို အတော်အသင့်ရနေပေပြီ။

“အဖေပြောထားတဲ့ မိုးဒီဇယ်သင်တန်း၊ စုံစမ်းပြီးပြီလား”

ဖခင်က မေးတော့ ...

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်သင်တန်းရက် အတိအကျသိရမှ အဖေ့ကိုပြောပါ့မယ်”

မောင်လှမိုးက ဖခင်အမေးကို ဖြေလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မောင်လှမိုးတစ်ယောက် မိမိနေထိုင်ရာ ရွာသာကြီးမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ‘မိုးဒီဇယ်’ သင်တန်းကိစ္စ စုံစမ်းရေးအတွက် ထွက်ခဲ့ရသည်။ သူတို့တွင်ခုံမှာ အောင်ပိုင်ပြုပြင်သွားသော

‘လှအုံးမယ်’ ဘတ်စ်ကားကြီးဖြင့် ဖြစ်သည်။

ယဉ်မောင်း ဦးဖက်တီးက ...

“မောင်လှမိုး ... ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ‘မိုးဒီဇယ်’ သင်တန်း စုံစမ်းဖို့ တာမွေကိုသွားရမှာပါ”

မောင်လှမိုးက ဖြေတော့ ...

“အဲဒီလိုဆို သယ်နံကျွန်းဘုရားလမ်းမှာ ဆင်းပြီး တာမွေအပိုင်းရောက်တဲ့ကားတွေ မေးပြီးသွားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးဖက်တီး။ ဘယ်အချိန် လေးထောင့်ကန် ပြန်ဖြစ်မလဲမသိဘူး”

မောင်လှမိုး၏အမေးကို ယာဉ်မောင်းဦးဖက်တီးက ...

“ညနေ (၄) နာရီလောက်မှာ စံပြဈေးကစောင့်။ အဲဒီထက်တော့ နောက်မကျနဲ့နော်”

ညနေ (၄) နာရီဆိုတော့ ‘မိုးဒီဇယ်’ သင်တန်းတက်ရေးကိစ္စ အားလုံး စုံစမ်းရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်လောက်ပေပြီ။ ထိုနေ့က မောင်လှမိုးက မိုးဒီဇယ် (၆) လသင်တန်း တက်ရောက်ရေးအတွက် စုံစမ်းရရှိခဲ့ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ခွင့်ပြုချက်နှင့် အစီအစဉ်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့၍ အသက် (၂၀) မပြည့်ခင် မောင်လှမိုးတစ်ယောက် မိုးဒီဇယ်သင်တန်း ဆင်း ဒီဇယ်ပြုပြင်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရွာသာကြီး နေအိမ်တွင် ဖခင်၏ တွင်ခုံလုပ်ငန်းသာမက မောင်လှမိုး၏ ဒီဇယ်အင်ဂျင်များပြုပြင်သည့် ဝပ်ရှောလည်း ပူးတွဲလုပ်ကိုင်လာသည်။

ဝပ်ရှောက မောင်လှမိုး၏ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်သဖြင့် အိမ်၏ဝင်ငွေ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်လာခဲ့သည်။ အသက် (၂၂) နှစ်တွင်

ရွာသာကြီး မူလတန်းကျောင်းအုပ် ဆရာကြီး၏သမီး မသိန်းရင်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်သက် (၂) နှစ်တွင် သားတစ်ယောက် နှင့် အိမ်ထောင်သက်(၄)နှစ်တွင် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က ဒီဇယ်အင်ဂျင်ကျွမ်းတော့ တော်ရုံတန်ရုံ အင်ဂျင်အဟောင်းလေးတွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ရရင် ဝယ်ပါတယ်။ ပြုပြင်ရောင်းတော့ (၂) ဆလောက်ရပါတယ်။ ဒုတိယကလေးရပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ ငွေပိုငွေလျှံလေး တော်တော်စုမိခဲ့ပါတယ်ဆရာ”

“ခုဆိုရင် ခင်ဗျားဖခင်က ခိုသေးသလား”

ကျွန်တော်က ဖြတ်မေးလိုက်မိသည်။

သူက ...

“ကျွန်တော် အသက် (၃၀) မှာ အဖေပိုးထိလို့ ဆုံးပါတယ်။ အဲဒီကစပြီး တပည့်လေး(၂)ယောက်မွေးပြီး တွင်ခုံလုပ်ငန်းကိုပါ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ရပါတယ် ဆရာ”

ဦးလှဦး၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို သိရတော့ ကျွန်တော်က ...

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား တွင်ခုံလုပ်ငန်းရယ်၊ ဒီဇယ်စက်ပြင်ရယ် ကျွမ်းမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြစ်လို့ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီးဗျာ ...။ ထောင်ထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကိုက်ညီတဲ့ အလုပ်တာဝန်တစ်ခုပေးဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

တာဝန်မှူးတာဝန်ကို တစ်ရက်စီတာဝန်ယူကြရသည်။ တာဝန်

မှူးသည် သည်အချိန် လျှပ်စစ်မီးပျက်လျှင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ထောင်တွင်းနှင့် အုပ်ရုံးမီးများလင်းအောင် ထွန်းပေးရမည်။ ထိုအခါတွင် မီးစက်ကြီးကို အမြန်ဆုံးလည်ပတ်နိုင်မှာ အဆင်ပြေမည်။ ထိုစက်ကြီးမှန်မှန်လည်ပတ်နိုင်ရန် မီးစက်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြင်ဆင်နိုင်သူတစ်ဦးလိုအပ်သည်။ ဦးလှဦးက ဒီဇယ်အင်ဂျင်ကျွမ်းသူဖြစ်၍ ...

“ထောင်ပိုင်လေးကို လူသစ်ပြရင် တင်ပြရမယ်”

ဟု ထောင်မှူးရဲလတ်တစ်ယောက် တွေးရင်း ကျေနပ်နေမိသည်။

“ကဲ ... ဆက်ပါဦး ဦးလှဦး”

ထောင်မှူးရဲလတ်က ထောက်ပေးလိုက်တော့ ...

“အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရွာနဲ့ ရန်ကုန်ကြားမှာ တစ်ရင်း (၃)၊ တစ်သစ်လာဖွင့်ပြီး တစ်သစ်တည်စဉ် ကျွန်တော့်ဝပ်ရှော့မှာပဲ ပြင်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တပည့်(၂)ယောက်အပြင် ကျွန်တော့်သားကြီးပါ မအားလပ်ကြပါဘူး ဆရာ”

“ဒါနဲ့ ဒီအမှုဘယ်လို စခဲ့သလဲ”

ထောင်မှူးရဲလတ်က ဖြတ်မေးလိုက်တော့ ...

“ကျွန်တော် ဒီတစ်ခေါက် ပုသိမ်လာတာ ငပုတောဘက်မှာ ဒီဇယ်အင်ဂျင်ဟောင်းတွေ လာဝယ်ဖို့ပါ ဆရာ”

“အဲဒီ အက်ဂျင်ဟောင်းတွေဝယ်ပြီး ပြန်ပြင်ရောင်းရင် (၂) ဆလောက် ဖြတ်နိုင်မလား”

ဦးရဲလတ် အမေးကို ...

“ကျွန်တော် ဒီအခေါက်အိမ်ကငွေ (၁) သိန်းခွဲ ပါပါတယ်။ ပစ္စည်းနည်းနည်းထည့်ပြီး ပြန်ရောင်းရင် ကျွန်တော် (၃) သိန်းထောက်

ပြန်ရနိုင်ပါတယ်”

ဦးလှဦးက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီခရီးအစကို ပြောပါဦးဗျာ”

ဦးရဲလတ်က လိုရင်းကို မေးလာတော့ ...

“ကျွန်တော် ငပုတောသွားရင် တည်ဆဲမိဖြစ်တဲ့ ထမင်းဆိုင် ပိုင်ရှင် ကိုလှသိန်းက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လိုဖြစ်နေတော့ ငပုတောမှာ ဒီဇယ်အင်ဂျင် (၅) လုံးလောက် ရှိတယ်ပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း သယ်နိုးကျွန်းဘဏ်မှာ ငွေစုစာအုပ်ထဲ ထည့်ထားတဲ့အထဲက ငွေ (၁) သိန်းခွဲကို သွားထုတ်ပြီး ဒီလာဖို့ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

ဦးလှဦးပြောလက်စ စကားကို ခေတ္တနားဖို့ ...

“ဒါပေမဲ့ ငွေထုတ်လာတဲ့နောက်နဲ့ အိပ်ရာထမှာ ကျွန်တော် မိန်းမ မသိန်းရင်က သူညီက အိပ်မက်မက်တဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်။ သူ့အိပ်မက်က ...

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ရွာသာကြီးရွာက ‘လေးထောင့်ကန်’ဘက် ဆက်အသွား၊ အလယ်လောက်မှာ မီးရထားဘူတာရုံကြီးတစ်ခု ပေါ် ပေါက်နေပြီး အဲဒီဘူတာကြီးကို ဆိုက်လာတဲ့ မီးရထားကြီးရဲ့ တွဲတစ် တွဲပေါ်က လူတစ်ယောက် ဆင်းလာကြောင်း၊ ရထားပေါ်ကဆင်းလာ တဲ့သူက အသက်ကြီးကြီး ခါးကိုင်းကိုင်းနဲ့ သူ့ခေါင်းတစ်လုံးက ဆွတ် ဆွတ်ဖြူနေပြီး အနီးအနားရောက်တော့မှ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းပါ ကျိုး နေတယ်။ သေသေချာချာကြည့်မှ အဲဒီလူက ကျွန်တော်ဖြစ်နေတယ် တဲ့”

ကျွန်တော်ခန့်က သူ့အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော် ကို ...

“ကိုလှဦးရယ် ... ဒီအိပ်မက်ကြောင့် ကျွန်မစိတ်တွေ လေး လာတယ်။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ပုသိမ်ဘက်ကို မသွားပါနဲ့ဦးနော်”

လို့ ပြောလာပါတယ်။

ထောင်မှူးရဲလတ်က ...

“ခင်ဗျားက ပုသိမ်လာဖို့ ရက်မရွှေ့ခဲ့ဘူးလား”

ဆိုတော့ ဦးလှဦးက ...

“ကျွန်တော်နဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ဒီဇယ်အင်ဂျင်ဟောင်းတွေကို ဈေးကောင်းပေးဝယ်တဲ့ ပုသိမ်က စက်ပြင်တစ်ယောက်ရှိနေလို့ ကျွန် တော် မရလိုက်မှာမို့လို့ ခရီးသွားရက် မဖျက်ခဲ့တာပါ ဆရာ”

လို့ ပြောပါတယ်။

ထောင်မှူးရဲလတ်သည် ပုသိမ်ထောင်ဘူးကြီး၏ ဗဟိုကင်းမှ မနက် (၁၁)နာရီသံချောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ့ဝဲဘက် လက်တွင် ပတ်ထားခဲ့သောနာရီလို့ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ဦးလှဦး ပုသိမ်ကိုရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီးပဲ ပြော တော့ဗျာ”

“ကျွန်တော်စီးလာတဲ့သင်္ဘော ပုသိမ်ဆိပ်ကမ်းကပ်တော့ ညနေ (၅) နာရီကျော်နေပါပြီ။ သင်္ဘောဆိပ်က လူလူရီထမင်းဆိုင်ကို အရင် ဆုံးဝင်ပြီး ငါးသလောက်ပေါင်းနဲ့ ထမင်းစားလိုက်ပါတယ်။ ထမင်းစား ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း မြို့တော်ခန်းမဘေးက လမ်းအတိုင်း ထွက်ခဲ့ပါ တယ်။

ကျွန်တော်မှာ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးပဲပါတော့ ဆိုက်ကားမစီး ဘဲ ခြေလျင်ပဲ လျှောက်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ဒီရောက်ရင် တည်းနေကျ ဈေးချောင်းလမ်း ‘ငဝါ’ တည်းခိုခန်းကို ရောက်တော့ မှောင်စပျိုးနေ

ပါပြီး တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီမို့ (၁) ယောက်ခန်းအားလုံး ကုန်နေပေမဲ့ (၁) ယောက်ခန်းအမှတ် (A-4) နဲ့ကပ်လျက် နှစ်ယောက်ခန်း (A-5) ရှိကြောင်း၊ ဒီတစ်ညတည်း တည်းပြီး မနက်စောစော ငပုတောသင်္ဘောနဲ့ သွားမှာမို့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်စာပဲယူပါတယ်။

ကျွန်တော် မန်နေဂျာစားပွဲမှာ မှတ်ပုံတင်ပေးပြီး တည်းခိုအခန်းခရင်းနေတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး မန်နေဂျာကို ပြောစာလေးတစ်စောင် ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မန်နေဂျာက သူ့နောက်က မီးခံသတ္တုကြိုးဖွင့်လိုက်ပြီး ငွေစက္ကူအသစ်အုပ်တွေ အထပ်လိုက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။

မန်နေဂျာက ...

“မနက် (၄) နာရီ Check Out ဆိုတော့ ဒီည အပြင်ထွက်စရာ မရှိတော့ရင် ညထဲကထုပ်ထားတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော့်ဘေးကလူကို ငါးရာကျပ်တန် ငွေစက္ကူအသစ် (၆) အုပ်ကို ထုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ Register စာအုပ်မှာ လက်မှတ်တစ်ချက်ထိုးပေးပြီး ကျွန်တော့်ဘေးကလူက ငွေစက္ကူအုပ်တွေယူပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အခန်းရှိရာ (A-5) ကိုသွားတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့က ငွေစက္ကူအုပ်တွေယူသွားတဲ့ သူကလည်း ကျွန်တော့်အခန်းနဲ့ကပ်လျက် တစ်ယောက်ခန်း (A-4) ကို အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အခန်းကို ဝင်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကိုဖွင့်၊ အိတ်ထဲက အဝတ်အစားတစ်စုံ ထုပ်လိုက်ပါတယ်။

အိပ်အောက်ခြေမှာက ကျွန်တော် ရန်ကုန်- သယ်န်းကျွန်း

ဘဏ်က ထုပ်လာတဲ့ ငါးရာတန် ငွေစက္ကူအသစ်(၃)အုပ်က ငပုတောတွင် အင်ဂျင်ဝယ်ရန်ဖြစ်သည်။ မနက်စောစော တည်းခိုခန်းက Check Out လုပ်မှာဆိုတော့ မန်နေဂျာကို အပ်မနေတော့။ ဒီတစ်ည ဘယ်ကိုမှထွက်မှာမဟုတ်တော့ ငွေအပျောက်အရှုဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ။

ကျွန်တော် (A-5) မှအထွက် အခန်းထောင့်ရှိ ရေချိုးခန်းဆီ အပြန်သွား။ ကမန်းကတန်းရေချိုးပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲဝင် အဝတ်အစားလဲပြီး အိပ်ရာပေါ်ပက်လှန်လိုက်တာ တစ်နေ့လုံး သင်္ဘောစီဆွဲတာရယ်၊ ငါးသလောက်ပေါင်းနဲ့ ထမင်းစားခဲ့တာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ် ခေါင်းချမိတာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

ဦးလှမိုးက ဆက်၍ ...

“ကျွန်တော် ရုတ်တရက်နိုးလာတော့ အိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်လက်ပက်နာရီက မနက် (၃) နာရီဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့စင်ခန်းဝင် အပေါ့သွားပြီး အိပ်ရာပြန်အိပ်ခဲ့တာ ဘယ်အချိန်မိုးလင်းခဲ့မှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။”

“ဒေါက်”

“ဒေါက်”

“ဒေါက်”

“အခန်းတံခါးကို အဆက်မပြတ်ခေါက်သံကြားမှ ကျွန်တော် အိပ်ရာကထပြီး တံခါးဖွင့်ပေး လိုက်ပါတယ်။”

ဦးလှမိုးက ...

“ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပေးတော့ အခန်းထဲမှာ ရဲဝတ်စုံအပြည့်ဝတ်ထားတဲ့ ဒုရဲအုပ်တစ်ဦး၊ သူနဲ့အတူ ရဲအကြံ၊ တပ်သား (၂) ဦး၊ အဲဒီနောက်မှာက တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာနှင့် အခြား (၂) ဦးကိုတွေ့ရ

တယ်”

ရှေ့ဆုံးက ရဲအရာရှိက ကျွန်တော့်ကို ...

“ခင်ဗျားက ဦးလှဦးပါနော်”

ကျွန်တော် ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် လှဦးပါ”

ဆိုတော့ ထိုအရာရှိကပင် ...

“ကျွန်တော်အခန်းကို တာဝန်အရ ရှာချင်ပါတယ် ဦးလှဦး”

ဆိုပြီး တစ်ဆက်တည်း သူ့နောက်က ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် (၂) ဦးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပါတယ်။

ရဲအရာရှိက ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးကို အရင်လှန်လိုက်တာ ခေါင်းအုံးတစ်ဖက်မှာ အသွား (၈) လက်မ ခန့်ခွေးမြှောင်တစ်ချောင်းနဲ့ ငါးရာကျပ်တန် ငွေစက္ကူ အသစ်စက်စက်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ပါလာတဲ့ ကျွန်တော့်ငွေတွေက ကျွန်တော့်အိတ်အောက်ခြေမှာမို့ အခုခေါင်းအုံးအောက်က ငွေစက္ကူအသစ်အုပ်ကို တွေ့ရတော့ တအံ့တဩဖြစ်မိပါတယ်။

ဒါနဲ့ ချက်ချင်း ကျွန်တော် ကျွန်တော့်အိတ်ကိုယူပြီး ကမန်းကတန်းဖွင့်ရှာတော့ လက်ဆွဲအိတ်အောက်ခြေက ငါးရာတန်ငွေစက္ကူ အသစ်(၃)အုပ် ထွက်လာပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ခေါင်းအုံးအောက်က ငါးရာတန်အုပ် ဘယ်လိုလဲ။

ကျွန်တော် အတွေးမဆုံးခင် ကျွန်တော့်လက်ထဲက အိတ်ကို ရဲအရာရှိက ဆွဲယူလိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာလည်း ငါးရာတန် (၃) အုပ်၊ ခေါင်းအုံးအောက်က (၁) အုပ် နဲ့ဆိုတော့ စုစုပေါင်း (၄) အုပ်ပေါ့”

သူရိန်စာပေ

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အကြပ်ကြီးမှာပါတဲ့ ရှာဖွေပုံစံမှာ ငါးရာတန်ငွေစက္ကူ(၄)အုပ်နဲ့ အသွား (၈) လက်မ ခွေးမြှောင်တစ်ချောင်းကို စာရင်းတင်ပြီး အသင့်ပါလာတဲ့ ရုပ်ကွက်လူကြီး (၂) ဦးနဲ့ တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာကို အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း ချက်ချင်းလက်ထိပ်ခတ်ပြီး အသည်ကြီးရဲစခန်းဆီ ခေါ်သွားပါတယ်။ စခန်းရောက်ပြီးမှ ‘ငဝါ’ တည်းခိုခန်းက ကျွန်တော်တည်းတဲ့ အခန်းအမှတ် (A-5) နဲ့ကပ်လျက်သား အခန်းအမှတ် (A-4) မှာတည်းပြီး မနက်စောစောခရီးထွက်မယ့် ဦးစော်လင်းဆိုသူ ဓားဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေပြီး သူမန်နေဂျာဆီက မနက်အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ထုပ်ထားတဲ့ ငါးရာကျပ်တန်ငွေစက္ကူ (၆) အုပ်မှာလည်း ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း တစ်ဘက်ခန်းကလူ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ သေဆုံးနေတာရယ်၊ ငွေ (၃) သိန်းပျောက်ဆုံးနေတာရယ်၊ ကျွန်တော့်အခန်းကို ရှာတော့ ငါးရာကျပ်တန်ငွေစက္ကူ (၄) အုပ်နဲ့ သက်သေခံစာကို တွေ့ရတာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆီးကြောင်း သိရပါတော့တယ်”

ချုပ်သစ်ဦးလုမိုးက သူ၏ဘဝအစနှင့် ယခုထိအမှုဖြစ်စဉ် အသေးစိတ်ကို ပြောပြတော့ ထောင်မှူးရဲလတ်က ၎င်းရှေ့က အချုပ်မှတ်ပုံစာအုပ် (ထောင်ပုံစံအမှတ် - ၂၆) နောက်ဆုံးစာတိုက်တွင် (၄၀) တည်းဆိုခန်းတွင် တစ်ဘက်ခန်းမှ ဦးဇော်လင်းဆိုသူအား သတ်၍ ငွေ (၃) သိန်းယူသည်ဟု စွပ်စွဲခံရမှု)ဟူ၍ ရေးလိုက်သည်။

ဦးလုမိုးတစ်ယောက် ယခုတင်ပြသည့်အတိုင်း မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲခံရသည်က တစ်ကဏ္ဍ၊ ပုသိမ်ထောင်အတွက်တော့ ဒီဇယ်အင်ဂျင် ကျွမ်းသော စက်ဆရာနှင့် တွင်ခုံပညာရှင်တစ်ယောက် ရလိုက်ပေပြီ။

ထောင်မှူးရဲလတ်က ...

“ကဲ ... မောင်မောင်ဦး၊ ချုပ်သစ် (၆) ယောက်ရှိပြီဆိုတော့ မနက်ဖြန်မနက် (၈) နာရီထောင်ပိုင်လေးမှာ လူသစ်ပြရမှာပဲ ထောင်ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်ဆေးမှတ်ချက်အသင့်ယူထားပါ”

အချုပ်ရုံးမှ ဒု-တပ်ကြပ် မောင်မောင်ဦးက ...

“ကျွန်တော်အခုပဲ ဆောင်ရွက်လိုက်ပါမယ်၊ ဒေါက်တာဦးဌေးဝင်း ခုလေးတင်ပဲ ဆေးရုံဆောင်ကို ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

‘လေးတံခါး’ ဘက်ခြမ်းတွင် မိန်းမထောင်တံခါး၊ တောင်ယာတံခါး၊ ဆေးရုံတံခါးနှင့် ကြိုးတိုက်တံခါးဟု သံတိုင်ဝင်းတံခါး (၄)မျိုးရှိသည်။ ချုပ်သစ် (၆) ဦးကို ဆေးရုံဝင်းထဲဝင်ပြီး ဆေးရုံအောက်ထပ်ရှိ ဆရာဝန်ရုံးခန်းအဝသို့ သွား၍ ဒု-တပ်ကြပ်မောင်မောင်ဦးက ...

“ဆရာ ... ချုပ်သစ် (၆) ဦး ဆရာမှတ်ချက် လာယူတာပါ”

ဆိုတော့ ...

“ကောင်းပြီ ... ဆရာ မောင်မောင်ဦး အပေါ်ထပ် လူသစ်ဆောင်မှာ စောင့်နေပါ”

ဒေါက်တာဌေးဝင်းက ပြောလိုက်သည်။

ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဒု-တပ်ကြပ်မောင်မောင်ဦး ဦးဆောင်ပြီး ဆေးရုံအပေါ်ထပ်လေ့ကား တက်တက်ချင်းအခန်းက စောင့်သည်။

ချုပ်သစ် (၆) ဦးစလုံး ကျန်းမာရေးကောင်းသဖြင့် ဆရာဝန်က အချုပ်မှတ်ပုံစာအုပ်စာတိုင် (၄) တွင် Fit ဟု မှတ်ချက်ရေး

ပြီး စာတိုင်အောက်ခြေက သူ့လက်မှတ်တိုလေး ထိုးပေးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ... ထောင်ပိုင်လေးမှာ လူသစ်ပြဖြစ်သလား”

ဟု ထောင်ဆရာဝန်က မေးသည်ကို ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်ဆရာ”

ဒု- တပ်ကြပ် မောင်မောင်ဦးက ပြန်ဖြေပြီး ချုပ်သစ်(၆)ဦး နှင့်အတူ (၄) ဆောင်ပုံစံခန်းတွင် အချုပ်သစ်များအား ပြန်ပို့လိုက်သည်။ ပုံစံခန်း အခန်းလူကြီး (တန်းစီး) က ...

ထောင်မှူးရဲလတ် မှာသည့်အတိုင်း ...

“ကဲ ... ချုပ်သစ်တွေ လောလောဆယ် တာဝန်မချသေးခင် (၄) ဆောင် ဆောင်ယာမှာပဲ လုပ်အားပေးကြရမယ်”

ဟုပြောသည်။

မှယိမ်ထောင်တွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သည် ထောင်ပိုင်လေး (ဒုတိယတာဝန်ခံအရာရှိ) အား အချုပ်လူသစ်ပြသည့် နေ့ဖြစ်သည်။ အချုပ်ထောင်မှူး ရဲလတ်က အချုပ်သစ်များအား အသင့်မှတ်ပုံတင်ပြီးဖြစ်၍ ထောင်ပိုင်လေးရှုံးသို့သွား၍ သတင်းပို့သည်။

“ဆရာကြီး ... ဒီတစ်ပတ်ထဲဝင်တဲ့ ချုပ်သစ်ပြပို့ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

ထောင်ပိုင်လေးက ဖတ်လက်စ သတင်းစာကိုချ၍ ...

“ဘယ်နှယောက်လောက်ရှိလဲ”

“(၆) ယောက်ရှိပါတယ်ဆရာကြီး”

“ခေါ်ခဲပါ ... ဦးရဲလတ်”

ထောင်ပိုင်လေးအမိန့်ရတော့ ဒုတပ်ကြပ်မောင်မောင်ဦးက ချုပ်ခုံပြန်၍ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော အချုပ်သစ်များကို ခေါ်ခဲသည်။

အားလုံး အင်္ကျီချွတ်ပြီး ရုံးခန်းသားက အခန်းတွင် ပုံစံထိုင်နေကြသည်။

ပထမချုပ်သစ် (၅) ဦးအား ထောင်ပိုင်လေးက ကြည့်အပြီး နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် ချုပ်သစ်ဦးလှဦးအား ဒုတပ်ကြပ်မောင်မောင်ဦးက ...

“ကဲ ... ဦးလှဦး အလှည့်ရောက်ပြီ။ ကိုယ့်အချုပ်နံပါတ်မှတ်မိရဲ့လား။ ပြောကြည့်ပါဦး”

“၁၄၆၇ / ချုပ် - လှဦးပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ ... ထောင်ပိုင်လေးရှေ့မှာ ပုံစံရပ်ပါ”

ချုပ်သစ်ဦးလှဦး ထောင်ပိုင်လေးရှေ့ လူသစ်ရပ်ရန် သတ်မှတ်ထားသော (အချင်းနှစ်ပေခန့် စက်ဝိုင်းပုံစံပြထားသည်) နေရာတွင် နှစ်ဘက်ယှက်၍ ချိတ်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

ဒုတပ်ကြပ်မောင်မောင်ဦးက စပြီး ...

“နာမည်”

“လှဦး”

“အဘအမည်”

“ဦးခင်ဦး”

“အမိအမည်”

ဒေါ်အုန်းမြိုင်

“ခင်ဗျားအသက်”

“(၄၉) နှစ်”

ဤအမေး (၆)မျိုးကို ဒု- တပ်ကြပ်မောင်မောင်ဦးက ဆက်တိုက်မေးရာမှ ခေတ္တနားလိုက်သည်။ နောက်မှ ...

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“ရွာသာကြီးရွာ၊ ရန်ကုန် ... တွင်ခုံဝင်ရှောနဲ့ ဒီဇယ်စက် ပြင်ပါတယ်”

“ဘာမှဖြစ်လဲ”

“လူသတ်မှုနဲ့ လုယက်မှု”

ဒုတိယကြိမ်မောင်မောင်ဦးက ဆက်လက်၍ ...

“အိမ်ထောင်ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်”

“နည်မည်က ...”

“မသိန်းရင်”

ထောင်ပိုင်းလေးက ...

“ထင်ရှားတဲ့ အမှတ်အသားပြမယ်”

ဆိုတော့ အချုပ်ရုံးတွင် မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် အမှတ် အသား (၃)ခုကို ဒုတိယကြိမ်မောင်မောင်ဦးက ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဘာမှဖြစ်လဲ”

လို့ ထောင်ပိုင်းလေးက မေးတော့ ...

“ငှါတည်းခိုခန်းတွင် တည်းခိုနေသော ဇော်လင်းဆိုသူအား သတ်၍ ငွေ (၃) သိန်းလုယူသည်ဟု စွပ်စွဲခံရမှု”

ဟု အချုပ်ရုံးတွင် လေ့ကျင့်ခဲ့သည့်အတိုင်း အချုပ်သစ်ဦးလှ မိုးက ဖြေသည်။

ဆက်လက်၍ ဒုတိယကြိမ်မောင်မောင်ဦးက ...

ရုံးချိန်းရက်ပြောပါဆိုတော့ ...

“၁-၁၅-၈၅”

ပါဟု ဦးလှမိုးက သွက်လက်စွာဖြေသည်။

ထောင်ပိုင်းလေးက ...

“ခင်ဗျားက အချုပ်ပဲရှိသေးတာမို့ ထောင်က အလုပ်ချုပ်ပေး ဘူး။ အလုပ်မခိုင်းဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိမိဆန္ဒအရ လုပ်အားပေးမယ်ဆို ရင်တော့ ထိုက်သင့်တဲ့အလုပ် (လုပ်အားပေး) ချပြီး အချုပ်လုပ်အား ပေးစာအုပ်မှာ စနစ်တကျ မှတ်တမ်းတင်ထားမယ်”

ထောင်မှူးရဲလတ်ဘက်လှည့်၍ ထောင်ပိုင်းလေးက ...

“ဦးရဲလတ် ... မနေ့က ခင်ဗျားတင်ပြတဲ့ ဒီဇယ်စက်ပြင် ဆရာအဖြစ် တာဝန်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ဆန္ဒမေးပြီး ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ပေးတော့”

ဦးရဲလတ်အား တာဝန်ပေးလာတော့ ...

“ကျွန်တော် စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

ဟူဦးရဲလတ်က ဖြေသည်။ သည်လိုနှင့် ဦးလှမိုးတစ်ယောက် နေ့ချင်းညချင်း ပုသိမ်အကျဉ်းထောင်တွင် အားထားရသော စက်ပြင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာပါတော့သည်။ အချုပ်ဦးလှမိုးက ပြစ်မှုကို အမှန် တကယ် မကျူးလွန်ရကြောင်း၊ မိမိအား မှားယွင်းစွာစွဲခြင်းသာ ဖြစ် ပါကြောင်း မည်သို့ပင် ငြင်းဆိုပါသော်လည်း သက်သေခံစားမြှောင်နှင့် ငါးရာတန်ငွေစက္ကူ အသစ် (၃) အုပ်က ဦးလှမိုးအနေဖြင့် တစ်ဘက် ခန်းမှ ဇော်လင်းဆိုသူအား ဓားနှင့်ထိုးသက်၍ ငါးရာတန်ငွေစက္ကူထုပ် များအား ယူဆောင်သူဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြနေခဲ့ပြီမို့ ဦးလှမိုးငြင်းဆိုချက် က အရာမရောက်။ (၂) ပတ်တစ်ကြိမ် ရုံးချိန်းလေ့ရှိသော ရမန်ကြီး (၇၈) ပတ်မြောက်တွင် အမှုကို အပြီးစစ်ဆေးပြီး အမိန့်ချရက်သို့ ရောက် ခဲ့ပေပြီ။

အကျဉ်းထောင်တစ်ခုတွင် အချုပ်ရုံးမှ တရားရုံးချုပ်သို့ လစဉ် တင်ပြရသော 'ကြန့်ကြာအချုပ်သားများစာရင်း' သည် အချုပ်ခံရက် (၆) လကျော်သည်အထိ အမှုမပြီးပြတ်သေးသူများ အမည်စာရင်းတွင် ဦးလှမိုးအမည် ပါနေသည်က ကြာချေပြီ။

၂၅-၄-၁၉၈၅ နေ့က ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီး (၇၈) ကြိမ်မြောက် ရုံးချိန်းတွင် ဦးလှမိုးအမှု ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိ ခဲ့ပြီမို့ ဦးလှမိုးတစ်ယောက် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခဲ့ပေ ပြီ။

အမိန့်ပေးမည့်နေ့က ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်းရင်တစ်ယောက် တရားခွင်သို့ အရောက်လာခဲ့ပေမဲ့ တရားရုံးအမိန့်က သူမမျှော်လင့်ချက် နှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ စိရင်ချက်ချအပြီး ဒေါ်သိန်းရင် မေ့မြော သွားသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။

ဦးလှမိုးအား အမိန့်ချပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ၈-၈-၈၈ အရေး ခင်းကြီးဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်ရှိ အကျဉ်းထောင်အသီးသီး တွင်လည်း ထောင်တွင်းဆူပူမှုများ ဖြစ်ခဲ့ပြီး အချို့အကျဉ်းထောင်များ တွင် အဆောက်အဦများ၊ နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်းများအား ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း ကို ခံခဲ့ရသည်။ လုံခြုံရေးကျိုးပေါက်ပြီး အကျဉ်းသားအချုပ်သားအချို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ကြသလို နိုင်ငံတော်မှ တရားဝင်လွှတ်ပေးလိုက်၍ လွတ်မြောက်သည်များလည်း ရှိခဲ့သည်။

၈-၈-၈၈ ရှစ်လေးလုံး အရေးအခင်းအပြီးတွင် မြန်မာနိုင်ငံ အကျဉ်းထောင်အသီးသီးတွင် အပြောင်းအလဲအမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ တာဝန်ခံအရာရှိ အတော်များများ မယူမနေရ ပင်စင်ယူခဲ့ရသည်။ ထိပ် ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဌာနကူးပြောင်းမှုများ ကြုံခဲ့ရသည်။

ပုသိမ်အကျဉ်းထောင်တွင် ၁၉၈၈-၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင် ထောင်ခွဲ အဆင့် (၁) ရာထူးအဆင့်တိုးမြှင့်ခံရပြီး ပုသိမ်အကျဉ်းထောင်၏ တာဝန်ခံ အရာရှိအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ ထောင်ပိုင်အဆင့် (၁) ရာထူး အခေါ်မှသည် လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး အခေါ်အဝေါ်သို့ ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်။

တာဝန်ခံအရာရှိ ဦးတင်ထွန်းအောင် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာ တော့ ပုသိမ်အကျဉ်းထောင်သည် ယခင်အရေးအခင်း မတိုင်ခင်ကလို သစ်သားအဆောင်များမဟုတ်တော့။ အုတ်ခင်းအုတ်ကာ ဘီလပ်မြေ အမိုးပြားများဖြင့် ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။

ရန်ကုန်မှ ဧရာဝတီတိုင်းသို့ သွားရာလမ်းသည်လည်း ရန်ကုန် မှ ဧရာဝတီတိုင်းဘက်အထွက် လှိုင်မြစ်ကိုကူးသည့် ဘုရင့်နောင်တံတား နှင့် ဧရာဝတီမြစ်ကို ညောင်တုန်းအနီးတွင်ကူးသည့် ဒိုလ်မြစ်ထွန်း တံတားကြီး စသည့် တံတားကြီး (၂) စင်းကို ကျော်ဖြတ်၍ ကားဖြင့် တိုက်ရိုက်စောင်းနှင့်ရောက်ရှိနိုင်ပေပြီ။

လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးတင်ထွန်းအောင်၏ အိမ် ထောင်ပြောင်းပစ္စည်းတွေက ဌာနပိုင်ခိုခိုကူးကား (၂) စီးဖြင့် ပုသိမ်ကို ပြောင်းလာခဲ့တာမို့ ခရီးလမ်းက အဆင်ပြေသည်။ ထောင်ဘူးဝအပေါ် ထပ်သည် တစ်ခေါက် ပုသိမ်ထောင်သို့ တာဝန်ခံအရာရှိအဖြစ် ပြောင်း ရွှေ့ရောက်ရှိချိန်မှာတော့ ပြောင်းလဲနေသော အခြေအနေများစွာကို ထောင်ပိုင်ကြီးဦးတင်ထွန်းအောင် တွေ့ခဲ့ရသည်။

အကျဉ်းထောင် ထောင်လယ်များအစပ် ဘူတာဈေးဘက် အသွား ကတ္တရာလမ်းမကြီးတွင် (၅) ခန်းတွဲ တိုက် (၂) လုံးကို တွေ့ရ သည်။ 'ကောင်းတိုက်စံ' ဆောက်လုပ်ရေးမှ တည်ဆောက်နေကြောင်း

တိုက် (၂) လုံကြားတွင် စိုက်ထူထားသော ဆိုင်းဘုတ်အရ သိရသည်။

ဦးတင်ထွန်းအောင်က ရှေ့က တာဝန်ခံအရာရှိ ဦးတင်အုန်းထံမှ တရားဝင်အလုပ်မလွှဲသေးမီ လက်လှမ်းမီသမျှ လေ့လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထောင်လယ်အစပ် ဝန်ထမ်းနေအိမ် လိုင်းတစ်ခုအနီးရောက်တော့ အရပ်ဝတ်ဖြင့်တစ်ဦး ဦးတင်ထွန်းအောင်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အလေးပြုလိုက်သည်။ ထိုသူက ...

“ကျွန်တော်က ထောင်မှူးဝင်းတင်ပါ ဆရာကြီး”

ဟုဆိုသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးတင်ထွန်းအောင်က ...

“ဦးဝင်းတင်က ဘယ်ဆက်ရှင် (Section) မှာ တာဝန်ကျသလဲ”

ဟု မေးတော့ ...

“အလုပ်ဘက်နဲ့ ဝန်ထမ်းဆက်သော တွဲကိုင်ရပါတယ် ဆရာကြီး”

ဦးဝင်းတင်က ဖြေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ...

“ဦးဝင်းတင် ... ကိုယ်နဲ့အတူ မရမ်းချီလမ်းမထိပ်ထိ လိုက်ခဲ့လေ”

ဆိုတော့ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာကြီး ကျွန်တော် ထောင်ရှေ့ထိ လိုက်လာပါ့မယ်”

ဦးဝင်းတင်က ဆက်၍ ...

“ဆရာကြီး ... ဘယ်သူ့မှ မခေါ်ဘဲလာလို့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်နေမိပါတယ်”

ဆိုတော့ ...

“ကိုယ်လည်း လမ်းလျှောက်ရင်း ထောင်လယ်အခြေအနေလေး သိချင်စိတ်ဖြစ်လာတာနဲ့ ဘယ်သူ့မှ မခေါ်ဘဲထွက်လာတာ”

“ဘယ်လိုလဲ ဦးဝင်းတင်က သက်သာထောင်မှူးဆိုတော့ အခု စိုက်ထားတဲ့ စပါးအခြေအနေ ...”

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးတင်ထွန်းအောင်က တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်တော့ ...

“ဒီတစ်သီးကတော့ တစ်ကေ တင်း (၅၀) အနည်းဆုံးထွက်မှာပါ ဆရာကြီး”

ဟု ဦးဝင်းတင်က ဖြေသည်။ စကားတပြောပြောနှင့် မရင်းချိုထောင့်ရောက်တော့ ဝန်ထမ်းနေအိမ်လိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ခန့်မိုး ထရံကာ အဆောက်အဦးကလေးကို ထောင်ပိုင်ကြီးက လက်ညှိုးညွှန်၍ ...

“ဒါက ... ဘာလဲ”

ဆိုတော့ ထောင်မှူးဝင်းတင်က ...

“လေထိုးကျွတ်ဖာ လုပ်ငန်းပါဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့က နေရာ၊ လေအို၊ ဒီဇယ်အင်ဂျင်နဲ့ လေထိုးပိုက်နဲ့ လေချိန်ကိရိယာ ပေးရပါတယ်။ ဒီဆိုင်က တစ်လကို ၁၂၀၀၀- ရပါတယ်”

ဟု ဆိုတော့ ...

“ဒီအဆောက်အဦးက ဘယ်သူ့ဆောက်ပေးသလဲ”

ဟု ထောင်ပိုင်ကြီးအမေးကို ဦးဝင်းတင်က ...

“ငှားတဲ့သူအစီအစဉ်နဲ့ ဆောက်ထားတာပါ ခင်ဗျာ ”

ဟု သွက်လက်စွာဖြေသည်။

“ထောင်ပိုင်အဝင် ဂိတ်ဝက လေထိုးကျွတ်ဖာဆိုင်ကရော”

ထောင်ပိုင်ကြီးအမေးကို ...

“ဆရာကြီး ... မာဇဒါဂျစ်ယာဉ်မောင်း တပ်ကြပ်မြင့်ဆွေက တစ်လ ၂၀၀၀၀- နဲ့ လေလံဆွဲထားပါတယ်”

ဟု ထောင်မှူးဝင်းတင်က ပြန်ရှင်းပြပြီး ...

“ကျွန်တော်လိုက်ပြပါမယ် ဆရာကြီး။ အဲဒီမှာ အင်ဂျင်ကိုင် စရာရှိလို့ မနက်က အင်ဂျင်ပစ္စည်း ၁၂၀၀၀- ကျော်ကို ကျွန်တော် ဝယ်ပေးလိုက်ပြီးပါပြီ ခင်ဗျား”

ဆိုတော့ ...

“အင်ဂျင်ကိုင်နိုင်တဲ့ မက္ကင်းနစ်ရှိသလား”

အမေးကို ...

“ကျွန်တော်တို့ထောင်မှာ ဒီဇယ်အင်ဂျင်ကျွမ်းတဲ့သူ ရှိပါတယ်”

ထောင်မှူးဝင်းတင်ကပင် ...

“ဆရာကြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်းပေမဲ့ လွတ်နိုးဖြစ်နေလို့ အပြင် စက်တွေကို နေရာမှာဘဲ လိုက်ပြင်ဖို့ ထုတ်ထားတာပါ ဆရာကြီး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ယာဉ်မောင်းတပ်ကြပ် မြင့်ဆွေ၏သားများ က လေလံဆွဲထားသော လေထိုးကျွတ်ဖာဆိုင်ထဲသို့ သက်သာထောင်မှူး က ထောင်ပိုင်ကြီးအသစ်ကို ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့သည်။

လေထိုးကျွတ်ဖာ ဆိုင်ထဲမှာတော့ ပုံစံအဝတ်အစားနှင့် အကျဉ်း သားတစ်ဦး အင်ဂျင်တစ်လုံးလုံး တစ်စစ်ဖြုတ်တတ်နေသည်ကို ထောင် ပိုင်ကြီးဦးတင်ထွန်းအောင် တွေ့လိုက်ရသည်။

စက်ပြင်အကျဉ်းသားက ထောင်ပိုင်ကြီးအနားရောက်လာတော့ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်ကာ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ သတိအနေ အထားဖြင့် ရပ်ပေးသည်။

ထိုစက်ပြင် အကျဉ်းသားကိုတွေ့တော့ ထောင်ပိုင်ကြီးဦးတင် ထွန်းအောင်က ရုတ်တရက် ဖျတ်ကနဲ သတိရသွားပြီး ...

“ခင်ဗျား ... ကိုလှိုင်း ... ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ဟုမေး လိုက်သည်။ ကိုလှိုင်းကလည်း ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် လှိုင်းပါခင်ဗျား”

ဟု ဖြေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ...

“ခင်ဗျား ... လွတ်လောက်ပြီ ထင်တာ။ တစ်ခေါင်းလုံးလည်း ဖြူနေပြီပဲ”

ဆိုတော့ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်မိန်းမ အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပါပဲ”

ဟု အကျဉ်းသားဦးလှိုင်းက ပြောပြီး တစ်ဘက်ကလည်း ...

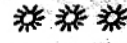
“ဆာမယ်အပတ် သောကြာနေ့မှာ ကျွန်တော် လွတ်တော့မှာ ပါ ဆရာကြီး။ ထောင်ကျရှုံးမှ ဘုတ်တင်ထားပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဟု ဦးတင်ထွန်းအောင်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် စက်ပြင်ဦးလှိုင်းတို့ အပြန်အလှန် ပြောဆို နေမှုကို အကဲခတ်နေသော ထောင်မှူးဝင်းတင် ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ထောင်က မိန်းကူး ကားကြီးရယ်၊ မီးစက်ကြီးရယ်၊ သက်သာက လေထိုးကျွတ်ဖာလုပ်ငန်း က စက်တွေအားလုံး ပြင်နေရတဲ့ ဦးလှိုင်းက လွတ်တော့မှာ။ ကျွန်တော် တို့မှာ အစားထိုးစရာ စက်ပြင် မပေါ်သေးဘူးဖြစ်နေပါတယ် ခင်ဗျား”

ဟု ဝင်ပြောဖြစ်ပါသည်။

[၄]

□

ထောင်ပိုင်ကြီးက ပြောင်းရွှေ့တော့မည် ဦးတင်အုန်းထံမှ အလုပ်လွှဲအပ်သည်ကို လက်ခံအပြီး တစ်နေ့တွင် အချုပ်ရုံးထောင်မှူး ဦးရဲမြင့်သန်းက သတင်းပို့လာသည်။

“ချုပ်သစ် (၄) ဦး လူသစ်ပြဖို့ရှိပါတယ်၊ ဆရာကြီး ဆိုတော့ ..

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးတင်ထွန်းအောင် သဘောပေါက်မိသည်။ ပုသိမ်ထောင်တွင် ဒုတိယတာဝန်ခံအရာရှိ (ဦးစီးအရာရှိ) မရှိသည်မှာ အတော်ကြာနေပြီဟု ကြားသိထားခဲ့သဖြင့် အချုပ်ထောင်ကျလူသစ် ကို တာဝန်ခံအရာရှိ (ထောင်ပိုင်ကြီး) ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးရမည်ဟူ၍၊ ဒါကြောင့်လည်း ...

သုနိန္ဒာစာပေ

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ခေါ်လာပါ”

ဆိုပြီး ထိုနေ့က ချုပ်သစ် (၄) ဦး ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အကျဉ်းသားစက်ပြင်ဆရာ ဦးလှဦးတစ်ယောက် လာမည် ဘောကြာနေ့ လွတ်တော့မည်မို့ ၎င်းနေရာတွင် အစားထိုးမည့်အကျဉ်း သားစက်ပြင်တစ်ယောက်ကို ထောင်ကျရုံး ထောင်မှူးဦးသောင်းဝင်း နှင့် အချုပ်ရုံးထောင်မှူး ဦးရဲမြင့်သန်းတို့က လူသစ်အကျဉ်းသား၊ အချုပ် သားများထံမှ ရှာဖွေနေကြသည်။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ကြပါ။

ထောင်ပိုင်ကြီးဦးတင်ထွန်းအောင် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိပြီး ချုပ်သစ်ကြည့်ရသည့်နေ့ကတော့ တွင်ခဲ့နှင့် သော့ပြင်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူကိုတော့ တွေ့ရသည်။ သူ့အမည်က ‘အေးမြင့်’။ လူသတ်မှုဖြင့် ချုပ်နှောင်ခံရသူဖြစ်သည်။ အချုပ်ထောင်မှူးဦးရဲမြင့်သန်း က စက်ပြင်တွင်ခံသမား ဦးလှဦးလွတ်မည်ဆိုတော့ သူနေရာတွင် ပြင်ပ၌ တွင်ခဲ့နှင့် သော့ပြင်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူ အချုပ်သစ် ‘အေးမြင့်’ က လုပ်ငန်းနီးစပ်သဖြင့်၊ ၎င်းအား အချုပ်လုပ်အားပေးအဖြစ် ရွေးချယ် တာဝန်ပေးရေးကိုသာ အလုပ်ချသည့်နေ့တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးအား တင်ပြ ရပေတော့မည်။

[၅]

သည်လိုနှင့် အကျဉ်းသားစက်ပြင် ဦးလှဦးမလွတ်မီ (၅) ရက် အလိုတွင် ထောင်တွင်းအလုပ်ရုံ (၁) တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် တွင်ခုံ နှင့် မီးစက်ခန်းသို့ တွင်ခုံနှင့်သော့ပြင်ကျွမ်းသည့် ချုပ်သစ်အေးမြင့်ကို အလုပ်ချထားခဲ့သည်။ ထက်ရှိ တွင်ခုံနှင့် ဒီဇယ်စက်ပြင်တာဝန်ယူထား ရသူ အကျဉ်းသား စက်ပြင်ဦးလှဦးအား အချုပ်ရုံးမှ အကြပ်တစ်ဦး ချုပ်သစ် အေးမြင့်အား လာရောက်အပ်နှံသည်။

“ဦးလှဦးရေ ... မလွတ်ခင် ဒီ ကိုအေးမြင့်ကို စက်တွေ ထက်ပူတိုက်တဲ့နည်းတော့ သင်ပေးခဲ့ဖူး”

ဟု အလုပ်ရုံတာဝန်ခံ အကြပ်ဆရာကြီးက ပြောတော့ ...

“မိတ်ချပါ ... ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် ပြခဲ့မှာပါ ခင်ဗျား။ အင်ဂျင်ပြန်ကိုင်စရာရှိကိုရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုခေါ် ရင် ချက်ချင်းလာပေးမှာပါ”

ဦးလှဦးအတွက် ပုသိမ်ထောင်မှာရှိနေစဉ် အားကိုးရသဖြင့် အခြားအကျဉ်းသားတွေသာ ထောင်ပြောင်းဖို့၊ ရဲဘက်စခန်းထုတ်တာ တို့ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဦးလှဦးကတော့ ‘လုပ်ငန်းလို အပ်ချက်အရ’ ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် ထောင်မှာကျန်ခဲ့သည်။

အချုပ်လုပ်အားပေး အေးမြင့်ဆိုသူမှာ အသက် (၄၅) နှစ် သာရှိသေးသဖြင့် စက်ပြင်ဦးလှဦးက ...

ကိုအေးမြင့် မီးစက်ကြီးကို နေ့ဘက်မှာစမ်းပြီး နှိုးကြည့်ရ မယ်။ ဒါမှ ညအတွက် သေချာမှာ။ ဒါက မီးစက်ကြီးအပိုင်းပေါ့။ တွင်ခုံ ကတော့ အခုလောလောဆယ် ဓာတ်မြေဩဇာစက်ဆင်ဖို့ လုပ်နေတော့ ပိုင်းလုပ်ရင် သဘောပေါက်မှာပါ”

ဟုပြောသည်။ နောက်နေ့မနက် ထောင်ဖွင့်ပြီး အလုပ်ရုံဖွင့် တော့ ဦးလှဦးက အချုပ်လုပ်အားပေး အေးမြင့်ကို ဒီဇယ်အင်ဂျင် အခြေခံပညာကို သင်ပေးသည်။

ဦးလှဦးအား ...

“ဦးလေးက ... ဘာအမှုနဲ့ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျရတာ လဲ”

ချုပ်သစ်အေးမြင့်က မေးတော့ ...

“လူသတ်မှုနဲ့ လူယက်မှုနဲ့ပေါ့”

ဟု ပြောရင်း ...

“ဦးလေးရယ် ... ကျွန်တော်ဒီအမှုကို တကယ် မကျူးလွန်ခဲ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅) နှစ်က ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှုမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို မဖမ်းခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီတုန်း ကျွန်တော့်အစား တခြားတစ်ယောက်ကိုဖမ်းပြီး အပြစ်ပေးခဲ့တယ်။ ခုလို ကျွန်တော်မကျူးလွန်တဲ့ အမှုကိုမှ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတယ်ဗျာ”

ချုပ်သစ်အေးမြင့်က ဆိုလာတော့ ...

ဦးလှစိုးက စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လာပြီး ...

“ဘယ်အမှုကို ကျူးလွန်ပြီး အပြစ်ပေးမခံခဲ့ရတာလဲ”

ဟုမေးတော့ ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅) နှစ်က ဒီပုသိမ်မှာဘဲ ဈေးချောင်းလမ်းက ငှက်တည်းခိုခန်းမှာ တည်းတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး သူသေတာနဲ့ သူ့အိပ်ထဲ ငါးရာတန်ငွေစက္ကူအသစ် (၆) အုပ်ယူပြီး တစ်ဖက်ကနှစ်ယောက်ခန်းက အိပ်မောကျနေတဲ့လူရဲ့ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ငါးရာတန်တစ်အုပ်နဲ့ သွေးစွန်းနေတဲ့ဓားကို ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ရန်ကုန် နေချင်းပြန်လာခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော့်အစား သက်သေခံပစ္စည်းအစုံနဲ့ တစ်ဖက်ခန်းက လှုပ် အဲဒီအမှုအတွက် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရတယ်လို့ သိရတာပါပဲ ဦးလေးရယ်”

ချုပ်သစ်အေးမြင့်စကားကို အစမှအဆုံး ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေပြီး ကြက်သေသေနေသော အကျဉ်းသားစက်ပြင်ဆရာ ဦးလှနီက

“အဲဒီတုန်းက မောင်ရင် ဓားနဲ့ငွေထုပ်ထားခဲ့တဲ့ သေသူနဲ့ တစ်လျှော် အခန်းကလူကို တွေ့ရင် မှတ်မိနိုင်မလား”

လို့ မေးတော့ ချုပ်သစ်အေးမြင့်က ...

“ညသန်းခေါင် မှောင်မှောင်ထဲမှာဆိုတော့ ကျွန်တော် ချက်နာကို မမြင်ခဲ့ရပါဘူးဗျာ”

လို့ဆိုတော့ ထောင်ကျစက်ပြင် ဦးလှစိုးက ...

“အဲဒါ ... ငါပဲ ... လေ ...”

ဟုလေးတွဲစွာတစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်သည်။

ဤသို့ ရုပ်ထွေးပွေလီလှသော လူ့လောကတွင် မိမိအမှန်
တကယ်ကျူးလွန်ခဲ့သော ဖြစ်မှုကို အကွက်ကျကျစီစဉ်၍ အခြားအပြစ်
မရှိသော သူတစ်ဦးတွင် အပြစ်ဒဏ်ကို ခါးစည်းခံခဲ့ရသည်။

တစ်ဖန် ကာလအတိုင်းအတာတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ထို
အမှန်တကယ် ဖြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူသည် သူလိုဖင် အကွက်ကျကျ စီစဉ်
နိုင်သူတစ်ဦးနှင့် နဖူးတွေ့ချီးတွေ့ တွေ့ရသောအခါ ဤအချိန်တွင် အမှန်
တကယ် ဖြစ်မှုမကျူးလွန်ခဲ့စေကာမူ ဖြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့
ရခြင်းမှာ ၎င်းတွင် ယခင်အကြိမ်က တင်ရှိနေသော 'အကြွေး' ကို
ပေးဆပ်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ မှတ်ယူရပေတော့မည်တည်း။ ။

တင်မိုး (ဥပဒေ)

စိတ်ကုသရန်စာပေ

အမှတ်(၅) အထိန်းလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊ စင်သွင်းဦးနော်ရထီး နော်ရထီး နော်ရထီး
မှ ၀ အမှတ်(၁၄၉) ယယထပ် (ယာ) ဘိကင်သလင်း ကျောက်စုံတက္ကသိုလ် နော်ရထီး နော်ရထီး

စဉ်	စာအုပ်အမည်	စာအုပ်အမည်	ဇယားအမည်
၁။	ဟောင်းညိုရင်း	ငြိမ်ဝင်စားမသင်ငြိ	၁၂၀၀/-
၂။	(သန်လျင်)	လူထူးသန်တက်ကံပိုဒိုးရာကျော်	၁၂၀၀/-
၃။	"	သည်းထိတ်သန်ကြယ်သွေးနက်ကြီး	၁၂၀၀/-
၄။	"	သေရှာမကြိမ်ပြန်သင်ဆိုင်ခဲ	၁၂၀၀/-
၅။	"	ငြိမ်တောက်မိမြဲချောက်မင်သားနီစည်နှင့်ကျောက်ခဲ	၁၂၀၀/-
၆။	"	ပြိတ္တရာသုပဏ္ဍိ	၁၂၀၀/-
၇။	"	ကြောင်တစ်ရသက်ပြင်နှင့်အင်းတစ်ထောင်ဝင်ဆိုင်	၁၂၀၀/-
၈။	"	ဝရလောကနှင့်ခြစ်ရင်သန်ကြယ်	၀ဇ္ဇိဂုဏ္ဏတိုများ ၁၂၀၀/-
၉။	"	ဝိဇ္ဇာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂဏလမ်းကြမ်း	၁၂၀၀/-
၁၀။	"	အိဉ္ဇာနှင့် ခြစ်ရင်သန်ကြယ်	၀ဇ္ဇိဂုဏ္ဏတိုများ ၁၂၀၀/-
၁၁။	"	ကျောက်ကြီးငြိ	၁၂၀၀/-
၁၂။	"	နတ်မြိုင်သွယ်	၀ဇ္ဇိဂုဏ္ဏတိုများ ၁၂၀၀/-
၁၃။	"	ခြစ်ဆင်တုလက်	၀ဇ္ဇိဂုဏ္ဏတိုများ ၁၂၀၀/-
၁၄။	"	ဗျော့ပြန်လွန်းအိမ်သစ်	၁၂၀၀/-
၁၅။	"	မြစ်သုံးဆိုင်ဆရာအောက်ကျောက်မိချောင်း	၀ဇ္ဇိဂုဏ္ဏတိုများ ၁၂၀၀/-
၁၆။	"	ပြည်ကြီးစည်တီးဝင်တိုက်ကြီး(အထူးတုတ်လုံချင်တတ္တ)	၃၀၀/-
၁၇။	"	မိမိပြန်မိုးအပိုင်လျှောက်သန်ကြယ်	၀ဇ္ဇိဂုဏ္ဏတိုများ ၁၂၀၀/-
၁၈။	"	နာနာကတိုင်	၀ဇ္ဇိဂုဏ္ဏတိုများ ၂၀၀/-
၁၉။	"	ပြိတ္တရာသုပဏ္ဍိနှင့်အိမ်ကြီး	၃၀၀/-
၂၀။	"	ဖျက်လည်မြစ်ပေါ်မှာသောင်မတင်တဲ့အပြာရောင်ထဲဒါ	၁၂၀၀/-
၂၁။	"	လေမည်ရတန့်ကြိုင်	၀ဇ္ဇိဂုဏ္ဏတိုများ ၂၀၀/-
၂၂။	"	ကျောက်နံ့ပေါ်ကလက်ဝဲရာ	၀ဇ္ဇိဂုဏ္ဏတိုများ ၂၀၀/-
၂၃။	"	စာသားပေါ်မှာကတုပန်းမွင့်	၂၀၀/-
၂၄။	"	မိန့်မိကကြီးချောင်းအိုး	၂၀၀/-

စဉ်	စာအုပ်	စာအုပ်အမည်	ရောင်းချသူ
၂၅	သောင်ညိုဝင်း	ရင်ကွဲရွာတိုက်	၂၀၀၀/-
၂၆	"	ဗြိတိသျှသမိုင်း	၂၀၀၀/-
၂၇	"	ပုံမှန်ပုံနှိပ်ချက်ရသောကြီးနှင့်အနိစ္စဟူသောလက်	၂၀၀၀/-
၂၈	"	သိမ်ရဲမြေစိပ်	၃၀၀၀/-
၂၉	"	ဂုဏ်ကြီးသောသင်္ကန်း	၃၀၀၀/-
၃၀	"	စာရန်ကုန်တိုင်းနှင့်နယ်စပ်ကောင်	၃၀၀၀/-
၃၁	"	ရွှေပြည်ဝင်ရတနာအိုးစည်	၁၅၀၀/-
၃၂	"	နတ်မျက်စိသောင်ရန်	၂၀၀၀/-
၃၃	"	တေးဂီတလိုလုံသွယ်စေတဲဟေ့	၂၅၀၀/-
၃၄	"	နဂါးမိမြို့အိပ်မက်များ	၂၀၀၀/-
၃၅	"	သမင်း	၂၅၀၀/-
၃၆	"	တက္ကသိုလ်ကျမ်း	၂၅၀၀/-
၃၇	နေဂိုးသော်	ထွေးနုလေးပေစံရှာနှင့်ပတ္တမြားဖြစ်သွားတဲ့သွေး	၇၀၀/-
၃၈	"	၂ တတိယမျက်လုံး	၇၀၀/-
၃၉	"	၃ ကလေးယောသီချင်းသီ	၇၀၀/-
၄၀	"	၄ သံသယသံခြေချင်နဲ့လူ	၇၀၀/-
၄၁	"	၅ သိဒ္ဓိသောင်မဟိဒ္ဓိသောအောင်	၇၀၀/-
၄၂	"	၆ သေချာပြန်တိုက်ကြွေရင်ပွဲ	၇၀၀/-
၄၃	"	၇ သည်းထိတ်ရိပ်ညွှတ်မှုအသံ	၇၀၀/-
၄၄	"	၈ သတ်ကွင်းထဲမှာကိုးနာရီ	၇၀၀/-
၄၅	"	၉ သွေးစွန်းသောနုလုံသားများရုဏ်	၈၀၀/-
၄၆	"	၁၀ သညာကိုမြှောက်ရွှေပင်ကု	၁၀၀၀/-
၄၇	"	၁၁ သောက်ကောင်ဂုဏ်မ မြှောင်ဆီ	၁၂၀၀/-
၄၈	"	၁၂ သမာဓိသောင်ရှင်	၁၂၀၀/-
၄၉	"	၁၃ သုန္ဒရီသေသံနတ်ကြီး	၁၂၀၀/-
၅၀	"	၁၄ သတ္တဝါမြောက်သားကောင်	၁၂၀၀/-
၅၁	"	၁၅ မုဆိုးသုံးယောက်အဖွဲ့	၁၂၀၀/-
၅၂	"	၁၆ သေနတ်များသောကျား (အထူးထုတ်)	၂၅၀၀/-

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

စီစဉ်သော

ဝိညာဉ်များနားခိုရာလိပ်ပြာလွှန်း

အပါအဝင်

အကျဉ်းထောင်ဆုတောင်းဝတ္ထုတိုများ

